

YENİ DEMOKRAT GENÇLİK

192101 Aylık Siyasi Gençlik Dergisi * Sayı: 129 2008-01 *Ocak 2008 *Fiyatı: 1 YTL * ISSN: 1302-7506

EĞİTİM HAKKIMIZI SAVUNALIM!

BU YASAKLARIN
KALKMASI BİZE
PAHALIYA MAL
OLUYOR...

GÖREVİ DEVRALINCA YASAKLARI KALDIRACAĞINI AÇIKLAYAN YENİ YÖK BAŞKANI
YUSUF ZİYA ÖZCAN ÜNİVERSİTELERİN PARALI OLMASI GEREKTİĞİNİ SÖYLEDİ

SUNU

Merhabalar,

Yeni bir sayımızla daha birlikteyiz. Bu sayımızı gecikmeli şekilde çıkardığımız için okurlarımızdan özür diliyoruz. Önümüzdeki dönemde dergimizin periyoduna daha fazla dikkat göstermeye çalışacağız.

Bu sayımızda da gündemin etkisiyle içeriği dolu bir dergiyle karşınızdayız. 2. Konferansımızda belirlediğimiz yönelimle de uyumlu olarak devrimci kültürden sanat anlayışımıza, eğitimdeki emperyalist projelerden şovenist saldırılara kadar çeşitli yazılara yer veriyoruz.

Bununla birlikte konferansımızda önemli vurgulanmasına karşın yeterince tartışılmayan **Genç Kadın** konusunda anlayışımızı geliştirmek, politikalarımızı netleştirmek ve Konferanstaki vurguyu pekiştirmek amacıyla İstanbul YDG'nin önerisi olarak sayfalarımızda yer verdiğimiz ve **2 Mart'ta Ankara'da** örgütlenmesi hedeflenen **YDG Genç Kadın Buluşması'nı** önemli buluyoruz. Bu Buluşma'yla birlikte amaçlanan; genç kadın okurlarımızın ve YDG'li kadın yoldaşlarımızın bir araya gelerek konu üzerinde yoğunlaşmasını sağlamak, örgütümüz içinde kadın yoldaşlarımızın niteliksel ve niceliksel ağırlığını güçlendirmek ve farklı alanlarda kurulması hedeflenen **YDG Kadın Komisyonları'nın** işleyiş ilkelerini ve amaçlarını netleştirmektir. Buluşma'nın etkili geçmesi hedefiyle tüm yoldaşlarımızı

ve okurlarımızı Şubat sayımızda yayınlanması için konuyla ilgili düşünce, öneri ve katkılarını sunmaya davet ediyoruz.

2008 yılı zamlarla ve sosyal güvenlik başta olmak üzere çeşitli saldırı yasalarıyla başladı. **Sosyal güvenlik reformu biz YDG'lilerin de gündeminde olması gereken bir saldırı projesidir.** Çünkü saldırı yasalastığı takdirde hak gasplarından doğrudan etkilenenler arasında iş yaşamına yeni atılan veya iş arayan gençlik kitleleri olacaktır. Bu doğrultuda yapılan eylemlere katılmanın yanında alanlarımızda bu konuda bilgilendirme çalışmalarında bulunmak da önem arz etmektedir.

Bununla birlikte **Yeni YÖK Başkanı Özcan**'ın da kendisine gösterilen ilginin etkisiyle yaptığı pervasız açıklamalar da gündemimizde yerini almaktadır. Üniversitelerin paralı olması gerektiğini, ÖSS'ye hazırlanırken para bulan halkımızın üniversitenin masrafları için de olanak yaratabileceğini, eğitimin paralı olmasının üniversitelere yönelik ilgiyi de azaltacağını, parası olmayanın ise ara-eleman ihtiyacını karşılamaya yönlendirileceğini vb söyleyen yeni başkan aynı zamanda ülkemizde üniversite kurmaya çalışan yabancı şirketleri de sevgiyle karşılamaktadır. **Sadece öğrencilere değil sözleşmeli/burslu akademisyenlik projesiyle üniversitenin tüm bileşenlerine tehditler savuran YÖK'ün AB'ye uyum adı altında devam eden neo-liberal saldırılara hız vereceği ortaya çıkmaktadır.** Buna karşı harekete

geçmek, YÖK'ün teşhirini yapmak oldukça önemlidir.

Düzenin temsilcilerine bu rahatlığı veren öğrenci gençliğin örgütsüzlüğüdür. İşçi sınıfına yönelik saldırılar karşısında gözlemlendiğimiz büyük eylemlerin gerçekleşmesine aracılık eden özörgütlülüklerin öğrenci gençlik içinde yaygın olmaması öğrencilerin sesini duyurmasına da engel olmaktadır. Bu nedenle düzeni ve YÖK'ü teşhir ederken öğrencileri bilgilendirecek, birleştirecek, sosyalleştirecek kitlesel örgütlenmelere olan ihtiyacı da vurgulamak olumlu etki yaratacaktır.

Bu anlamda devrimci demokratik gençlik hareketi içinde gündemleşen ve öğrenci gençliğin örgütlenmesi hedefiyle yola çıkan DİSK desteğindeki **Genç-Sen**'in kuruluş kongresi de Aralık ayı içerisinde Ankara'da örgütlendi. Gerek öncesi hazırlık döneminde gerekse de kongre sırasında gençlik hareketinin yaşadığı zaaf ve yetmezliklerin, sektör ve dar-grupçu tavırların ve yüzeysel polemiklerin genel kurulda da yaşam bulması oldukça üzücüdür. Gençliğe yönelik kapsamlı saldırıların yaşandığı, gençliğin eğitim ve mesleki haklarının gasp edildiği ve benzeri saldırıların Avrupa'da büyük öğrenci eylemlerine yol açtığı bir dönemde, Avrupa'daki öğrenci sendikalarından ilham alan Genç-Sen'in gündeminde bu saldırıların yeterince olmaması, öğrenciler içinde bu politikalara karşı etkili bir çalışma yapamaması, siyasetler toplantısına benzer şekilde masa başı tartışmaların önemli bir za-

manı kaybettirmesi olumsuz bir durum teşkil etmektedir.

YDG olarak Genç-Sen'in kuruluş sürecine yeterince dahil olmadık. Her ne kadar kuruluş sürecindeki yaklaşımı, örgütleniş tarzı ve DİSK'in işçi sınıfı içindeki durumu/AB'ye yaklaşımı/hedefleri konusunda ciddi kuşkularımız olsa da bu oluşumu top-tan reddetme veya tamamen sahiplenme, tüm gücümüzü Genç-Sen'e ayırma gibi bir yaklaşımımız bulunmamaktadır. Alan gerçekliğimize uygun olarak Genç-Sen'in çalışmalarına katılma, sendikanın gündemlerinden haberdar olma ve katkı sunma, içinde yer almadığımız alanlarımızda ise Genç-Sen'le ortak çalışmalar yürütmek bu dönemdeki yaklaşımımızı özetlemektedir.

Bu anlamıyla özellikle Bahar Dönemiyle birlikte sistemin halk gençliğine yönelik kapsamlı hedeflerine ve baskı politikalarına karşı öğrencilerin birliğini, dayanışmasını savunan ve söz ve karar hakkı talebini güçlendiren, örgütlenme özgürlüğünün önündeki engelleri teşhir eden ve ülke çapında ve her alan özgülünde somut hedeflerin belirlendiği kapsamlı bir çalışmanın yararlı olacağı kanaatindeyiz.

2008 yılının mücadelemiz açısından verimli bir yıl olarak geçmesi için ilk günlerinden itibaren politik eğitime ve kitle çalışmasına önem vermek, halkımızla buluşmamıza yönelik engelleri yıkmak için harekete geçmek bize değerli deneyimler sunacaktır.✂

ÖLÜLERİMİZİ BİLE GÖMEMİYORUZ AMA KAZANACAĞIZ

Toprak mücadelelerinde 4 yılı geride bırakan Sinan köylüleri, yaklaşık bir ay önce İstanbul'da İşçi-Köylü bürosunu ziyaret etmişlerdi. İşçi-Köylü gazetesinden arkadaşlar da İşçi-Köylü okur toplantıları vesilesiyle Diyarbakır'da bulunmaktaydılar Aralığın son haftasında. Sinan köyüne iade-i ziyarette bulunmak isteyen gazeteci arkadaşlara biz YDG'liler yardımcı olmaya çalıştık.

İşçi-Köylü gazetesi çalışanıyla beraber Sinan köyüne doğru yola çıktık, içimde iyi bir şeyler yaparken ya da bir eyleme giderkenki heyecan. Daha önce köye gitmiş olmamın verdiği bir nebze rahatlığa rağmen tarifi kolay değil.

Yaklaşık 1 saatlik yolculuktan sonra köye vardık. Daha köy merkezine varmadan bizi

karşılama 3 genç arkadaş gelmişti. 180 hanelik ve yaklaşık 2000 nüfusu olduğunu öğreneceğimiz köy sanki boştu. Köyün içinden geçip köy kahvesine vardık. **Başta Tüm Köy-Sen Bismil Şube Başkanı Halil DURU olmak üzere toprak mücadelesinde önde gelen yaklaşık 10 kişi ile o sıcak sohbetimiz başladı.**

Genel olarak mücadelelerinden özel olarak da son bir ay içerisindeki eylemlerinden bahseden köylüler sıklıkla haklı mücadelelerinden asla vazgeçmeyeceklerini dile getiriyorlardı. Sözü alan Halil DURU öncelikle ziyaretimiz için teşekkürlerini belirtip, son olarak Diyarbakır'da gerçekleştirdikleri basın açıklamasından bahsetti.

Halil DURU'nun konuşmasının arasında

öğle ezanı okundu. 3-5 saniyelik bir duraklama oldu ezanın başlangıcında. Halil DURU konuşmasını tam sürdürecekti ki bir amca sözü alıp şunları söyledi. **"Bu okunan ezan üzerine yemin ederim ki tek bir kişi kalana dek bu mücadele devam edecek"** Amcanın bu kararlılığı ve direnci karşısında duyulanmamak elde değildi. Konuşmasına devam eden Halil DURU **"Dört yıldır topraklarımızı ekemiyoruz ama bu dönem toprağa tohum atacağız"** açıklamasında bulundu.

Bu sohbetten sonra köyü biraz dolaşmak istedik. Köylülerle dolaşırken köy mezarlığının önünden geçtik. Burada köylülerden biri **"ölülerimizi gömecek bir yer bile yok, ölülerimizi köyün girişine gömdük diye**

Reşit Ağa 22 kişiyle mahkemelik" dedi.

Topraklarını 4 yıldır işleyemeyen Sinan köylülerinin bir kısmı hayvancılıkla uğraşıyordu ama ağa hayvanların otlak yerlerine çakıl taşı döktürdüğü için çok fazla verim alamıyorlar. **Son olarak toprağı köylülerden hileyle ele geçiren ağa, devlete köyün az ilerisinde karakol yaptırın diye toprak bahşetmiş.** Karakol 4 yıl önce kurulmuş, yani toprak mücadelesi başladıktan sonra, ilginç değil mi?

Yıllardır topraklarını ekemeyen ve bu yüzden çoğu gurbette çalışmak zorunda kalan, ölülerini bile gömemeyen Sinan köylüleri elbette bu mücadelelerinde haklıdır ve elbette kazanacaklardır.✂

Amed'den bir YDG'li

UMUT YAYIMCILIK VE BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mah. İmam Murat Sok. No: 8/1 Aksaray-Fatih/İSTANBUL
Tel: (0212) 521 34 30 FAKS: (0212) 621 61 33
Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem ÖNSEL Baskı: Yön matbaacılık Tel: (0212) 544 66 34 Dağıtım: YAY-SAT
e-mail: umutyayimcilik@tinet.net.tr ISSN: 1302-7506

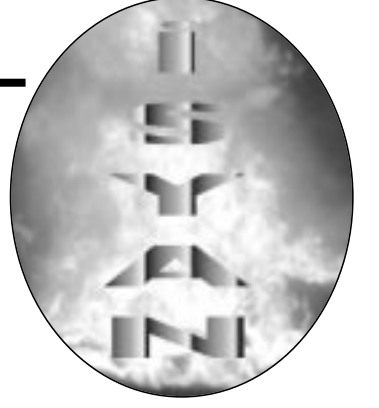
Yeni Demokrat Gençlik'in e-mail adresleri:
yenidemokratgenclik@hotmail.com
yenidemokratgenclik@yahoo.com

BÜROLAR

► **KARTAL:** İSTASYON CAD. DÖRTLER APT. NO: 4/2 KARTAL, TELEFAXS: (0216) 306 16 02
► **ANKARA:** TUNA CAD. ÇANAĞCI İŞHANI NO:11 KAT:3 DAİRE:32 ÇANKAYA TEL: (0312) 432 23 01 Cep: 0 535 562 33 72
► **İZMİR:** 856 SOKAK, NO:48/203 KEMERALTI KONAK, TEL: (0232) 446 78 07 Cep: 0 544 932 24 154
► **MALATYA:** İSMETİYE MAHALLESİ, NİYAZI MİSİRİ CAD., ERSOY APT. NO: 9 TEL: (0422) 325 78 13 Cep: 0 542 216 48 00
► **ERZİNCAN:** ORDU CAD. ORDU İŞHANI KAT:3 TEL: (0 446) 223 67 18 CEP: 0 536 697 94 19
► **BURSA:** SELÇUK HATUN MAH. ÜNLÜ CAD. SÖNMEZ İŞ SARAYI KAT: 2 NO: 185 HEYKEL, TEL: (0224) 224 09 98 Cep: 0 536 613 81 98
► **MERSİN:** SİLİFKE CAD. ÇAVDAROĞLU İŞHANI KAT: 3 NO: 118 MERSİN CEP:0 545 685 25 27
► **AVRUPA MERKEZ BÜRO:** WESELER STR 93 47169 DUISBURG-ALMANYA TEL: 0049 203 40 60 958 FAKS: 0049 203 40 60 959

BANKA HESAP NUMARALARI

Selma Şahin
Ziraat Bankası İstanbul/Aksaray Şubesi
Euro Hesabı: 48209849-5001
TL Hesabı: 48209849-5002

2008'i kazanacağız!

Bugünkü görevimiz, devrimci demokratik gençlik hareketi içinde görülen sığ, sekter polemiklere, dar grupçu tavırlara son vererek bir araya gelmek, en geniş öğrenci kitlesinin kendisini ifade edebileceği özörgütlülükleri yaratmak için güç birliği yapmak ve öğrencilerin söz ve karar hakkı talebini dillendirmek, örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmak için hareket geçmek ve sahte öğrenci örgütlerini teşhir etmektir. Geleceğimizi bu sömürücülere bırakmayacağız. Onların pervasızlıklarına gereken yanıtı verecek güç ve potansiyel halk gençliğinde mevcuttur, yeter ki bu gücü açığa çıkaracak uygun araçlar kendisini gösterebilsin

2008 yılında halkımızın yaşam koşullarının daha da zorlaşacağını son süreçte ardi ardına gelen zam haberleri ve gündemleşen "reform" projeleri ile anlamak mümkündür. Yeni yılın ilk zammı olma yarışına giren temel ihtiyaç maddeleri zamların oranının yüksekliğiyle de dikkat çekmektedir. Elektriğe % 20, doğalgaza % 15 diyerek başlayan zam furyası ulaşım ücretlerinden ekmeğe kadar her alanda peşi sıra gelmektedir. Elektrik, su ve petrole gelen büyük zamların tüm tüketim mallarını doğrudan etkileyeceğini göz önüne aldığımızda bu sene yaşam koşullarımızın daha da zorlaşacağını anlıyoruz. 2007 yılında ilan edilen % 4 enflasyon beklentisinin 2 katından fazla olarak, % 9 olduğunun açıklanması ve ardından gelen zamlar 2008 yılında enflasyonun düşmek bir yana daha da yükseleceğini bizlere göstermektedir. **Açıktır ki 2007 yılında artan işsizliğe yönelik resmi rakamlarda olduğu gibi gerçek enflasyon da resmi rakamlardan oldukça fazladır.** Bunu sadece bağımsız iktisatçılar değil halkımız da günlük yaşamından bilmektedir. Bununla beraber medyadaki ekonomi yorumcularının dahi ortaklaştığı, ekonominin 2008 yılındaki görünümünün parlak olmayacağı, piyasaların dalgalı bir seyir izleyeceği öngörüsü ABD Merkez Bankası'nın yılın ilk günlerinde ilan ettiği uyarılarla pekişmiştir. Bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistemin ve ABD emperyalizminin ve de ülkemizde ekonomik durumun parlak bir tablo sunmadığı, öncü sarsıntı niteliğindeki krizlerden dahi en çok, dışa bağımlılıkta rekorlar kıran ülkemizin etkilendiği hesaba katıldığında 2007'de artan işçi eylemlerinin ve grevlerinin 2008'de ivmesini koryacağını öngörebiliriz.

Ülkemiz gerçekliğinde derinleşen ekonomik krizden çıkabilmenin tek yolunun zamlar olmadığı açıktır. **Halkın tepkisini daha hızlı çekmesinden kaynaklı zamlara başvurmayı tercih etmeye çalışan, halkı sakinleştirmek için türlü vaatler veren egemen sınıfların temsilcileri daha kapsamlı ve geleceğe dönük planlarına hayat**

vermek için ekonomik saldırı paketlerini gündemleştirmekte, bu paketleri överek ve dertlere deva olarak göstererek halkın desteğini almaya dahi çalışmaktalar. Yeniden gündeme gelen Sosyal Güvenlik Reformu ile emekçilerin sınırlı sosyal hakları tamamen gasp edilmek istenmekte, reforma karşı sağlık, sigorta ve emeklilik haklarını korumak isteyen emekçilere ise baskılar uygulanmakta, seslerinin halka ulaşması engellenmeye çalışılmaktadır. Gençliğe yönelik eğitim ve mesleki hak gasplarını da içeren bu yasaya karşı çıkmak, bu yönlü çalışmalara dahil olmak ve gençliği bilgilendirmek geleceğimize sahip çıkmak açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Bununla birlikte gençliği doğrudan ilgilendiren bir gündem de YÖK Başkanının değişmesiyle birlikte yeni başkanın ardı ardına yaptığı meydan okuyan açıklamalarıdır. AKP'ye yakınlığı ile gündeme gelen, ülkemizdeki cami sayısı gibi "değerli" araştırmaları sayesinde sistem içinde yükselen Başkan Özcan'ın yasaklara karşı yaptığı özgürlük yanlısı konuşmalar üniversitelerde artan soruşturmalara eşlik ederken özgürlükten kast edilenin emperyalist tekellerin, sermaye sahiplerinin üniversitelerde daha serbest hareket etmesi olduğu da anlaşılmaktadır.

Ankara'da A. Gül'ün düzenlediği yemekte yaptığı açıklamayla akademisyenlerin sözleşmeli olmasını planladıklarını, maş yerine burs verilmesi gerektiğini vurgulayarak **bilimsel çalışma yapmanın oldukça güç olduğu üniversitelerdeki akademisyenlerin sosyal hakları da gasp edilmekte, YÖK'ün ve yönetimin taleplerine aykırı araştırmalar yapan akademisyenlerin hesap vermeden kovulabilmesinin önü açılmaktadır.** Bu uygulamayla birlikte üniversiteye yüklü bağışlarda bulunan şirketlerin ürünlerindeki insan sağlığına zararlı yönlerin akademisyenlerce araştırılıp ilan edilmesi mümkün olmayacak, parayı veren şirketin ürünlerine güvenilirlik etiketini üniversiteler daha pervasız şekilde ya-

pıştıracaktır.

Bu açıklamasıyla hızını alamayan Özcan, **6 Ocak'ta** Antep'te katıldığı **Ulusal Öğrenci Konseyi**'nin toplantısında yaptığı açıklamayla tüm üniversitelerin paralı hale geleceğini, parası olmayanın burs alabileceğini, iş bulduktan sonra aldığı parayı geri ödeyeceğini ilan ederek Bologna Süreci doğrultusunda atılan adımların kendi döneminde daha da pervasızlaşacağını ilan etmektedir. *"Neden herkes üniversiteye yöneliyor? Bir tanesi üniversiteler bedava. Bu, hiçbir yerde görülmemiştir. Bunun yerine üniversiteleri öğrencilere paralı yapsak, isteyene 8-10 bin YTL kredi versek. Sonra öğrenciler bunu bize geri ödesin. Üniversiteler de kendi ayağının üzerinde durur olsa. Neyse borcun, Amerika'daki sistemde olduğu gibi mezuniyetten sonra ödeyebilirsin. İşe girdiğinde borçlarını ödeyebilirsin. Yani şunu yapmak istiyorum, üniversiteleri paralı yapalım, ihtiyacı olan herkese burs verelim. Öğrenciler parayı sonra geri ödesin. (...) Paralı sistem ÖSS'deki yığılmayı engelleyebilir. Bunun ideali belli sayıda insanı üniversitelere taşımak. Diğerlerini yüksek teknik okullara ve yüksek meslek yüksekokullarına yönlendirmek. Türkiye'nin ara elemana ihtiyacı var. Böylece istihdam sorunu da çözülür. (...) Bazı yabancı ülkeler, Türkiye'de okul açmak istiyorlar. Bunlar devlet okulları olacak. Bizden talepleri bir arsa ve binadır. Okulun içi, programları ve öğretim elemanları kendileri tarafından doldurulacak. Şimdilik dört müracaat var. Yakında beşinci de gelecek. Tek sorun bunların İstanbul'u seçmeleri."*

Anlaşılabileceği üzere Özcan'ın bu görüşleri yıllardır Bologna Süreci üzerinden AB yanlılarının iddialarının benzeri. Özcan'ın farkı ise bu iddiaları daha geniş kitlelere daha pervasızca ilan etmesidir. **YÖK Başkanı'nın muhalifi rektörlerin de bu öneriye destek vermesi de işin aslını bize göstermektedir.** Ankara Üniversitesi Rektörünün öğrencilerin ÖSS'ye binlerce lira verdiğini ama üniversiteye gelince istenen parayı haraç olarak ifade ettiklerini, oysa devletlerinin olanaklarının az olduğunu, ÖSS'ye para ayrılıbiliyorsa üniversitenin de paralı olabileceği-

ni iddia etmektedir.

Gericı sistemin temsilcilerinin bu pervasızlığının kaynağı öğrencilerin örgütsüzlüğüdür. Öğrenciler birlik ve dayanışma içinde olmadığı gibi istedikleri gibi at koşturabileceklerini düşünmekte. **Öğrencilerin söz ve karar hakkının olmaması, örgütlenme özgürlüğünün tanınmaması üniversitede eğitimi rahatlıkla paralı hale getirebilecekleri ve mezuniyetin ardından bizi ucuz iş gücü olarak çalıştırabilecekleri konusunda kendilerine güvenmelerini sağlamaktadır.**

Kurulu düzen bununla yetinmemekte, sahte öğrenci örgütleri kurarak kamuoyunda imajını tazelemek istemektedir. Özcan'ın bu açıklamayı Öğrenci Konseyi toplantısında yapması dikkate değerdir. YÖK tarafından kurulan, düzenle sorunu olmayan öğrencilerin seçtirildiği, söz ve karar hakkının olmadığı bu Konsey hakkında ne öğrencilerin bilgisi vardır ne bu konseyin üyeleri tanınmaktadır ne de öğrencilere bu konsey tarafından bir açıklama yapılmaktadır. Ancak Özcan bu açıklamayı 115 üniversitenin temsilcisinin yer aldığı ve 2.5 milyon öğrenciyi temsil ettiği iddia edilen Konsey'in toplantısında alkışlar eşliğinde yaparak kendi efendilerine de biz öğrencilere de net bir mesaj vermektedir.

Bugünkü görevimiz, devrimci demokratik gençlik hareketi içinde görülen sığ, sekter polemiklere, dar grupçu tavırlara son vererek bir araya gelmek, en geniş öğrenci kitlesinin kendisini ifade edebileceği özörgütlülükleri yaratmak için güç birliği yapmak ve öğrencilerin söz ve karar hakkı talebini dillendirmek, örgütlenmenin önündeki engelleri kaldırmak için hareket geçmek ve sahte öğrenci örgütlerini teşhir etmektir. Geleceğimizi bu sömürücülere bırakmayacağız. Onların pervasızlıklarına gereken yanıtı verecek güç ve potansiyel halk gençliğinde mevcuttur, yeter ki bu gücü açığa çıkaracak uygun araçlar kendisini gösterebilsin.✂

DEĞİŞEN KADRO DEĞİŞMEYEN GERÇEKLİK

Görev süresi 8 Aralık'ta sona eren Prof. Dr. Erdoğan Teziç'ten boşalan Yüksek Öğretim Kurulu (YÖK) başkanlığına Abdullah Gül tarafından ODTÜ öğretim üyesi Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan atandı. Olası başkan adayları arasında adı hiç anılmayan ve pek çok tartışmaya neden olan bu atama, Özcan'ın özgeçmişi incelendiğinde pek de "sürpriz" olmadığını gösteriyor aslında. Basında çıkan "Yeni YÖK başkanı Fetullahçı mı" söylemleri bir yana, Özcan'ın yaptığı "bilimsel" araştırmalar ve geçmişten günümüze yaptığı açıklamalar siyasi ve idari görüşünün Gül'le ne kadar yakınlık gösterdiğini gözler önüne seriyor. İnönü Üniversitesi Rektörü Prof. Dr. Fatih Hilmioglu'nun bu konuda şöyle bir açıklaması var:

duğunu savunan Batılı bilim adamlarına cevap olarak Müslümanların gerçek deneyimlerini yansıtacak ayet ve hadislerle cevap verilmesi gerektiğini belirtiyor. Bu söylem, kendi içinde barındırdığı kavramlarla aslında kendi çelişkisini gözle görünür biçimde ortaya koyuyor. **Bilim adamlarının iddialarına din ile cevap vermeyi öneren bir profesörün üniversitelere nasıl ve ne derece bilim getireceğini düşünmeden edemiyor insan.** Aynı makalede Prof. Özcan "Her müslüman, İslam'ın kurallarına göre yaşasaydı, ortada oldukça az problem olurdu." diyerek üniversitelerdeki sorunlar için nasıl çözümler sunacağı hakkında da bize ipucu vermiş oluyor aslında. Meğer insanlığın tek eksiği (ya da hatası) dini bütün birer Müslüman olmamakmış!

Eski YÖK Başkanı Kemal Gürüz, Özcan'ın açıklamalarına karşılık "üniversitelerde yasak var diyebiliyorsa erkekçe, mertçe çıksın söylesin. Ama yasaktan anladıkları 'türban' ise onu değiştirmeye bunların, Cumhurbaşkanı'nın da gücü yetmez. O haddini bilsin" dedi. Böylesi açıklamalarla eski YÖK başkanlarının üniversitelerin yasaklarla donatılmış olduğu gerçeğini inkarlarına şahit oluyoruz. Diğer bir yandan yeni YÖK başkanının yasaklardan anladığı sığ gerçeklerle karşılaşılıyor.

Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan'ın adı açıklandığından beri, özellikle türban konusundaki düşünceleri üzerinde duruluyor. Hatta Özcan'ın göreve başlamasının ardından türban yasağının kaldırılmasına kesin gözüyle bakılıyor. Özcan'ın, "Türban yaşağı kalkarsa, üniversitede başı açık kimse kalmaz" diyen Tarhan Erdem'in analizine, Sabah Gazetes'i'nin 10 Eylül 2007 tarihli basımında şu şekilde cevap verdiği de biliniyor: "Hiç öyle düşünmüyorum. Hatta serbestlik ortamı oluşacağı için türban takanların bir kısmı vazgeçecek. Türban takmayanların gereksiz korkuları var. Serbestlik olursa, daha liberal demokrasi olur. O zaman bu mesele konuşulmayacak. Çevre baskısı asla olmayacak. Kadınlar ilk aşamada eşitlik konusunda kaybedebilir. Erkekler açık olana ilgi duyup, farklı davranabilir. İnşallah bunla uğraşmak zorunda kalmayız."

Bu açıklama Özcan'ın eşitliğe olan sığ bakışına da ilgiyi çekmekte. Kadınların eşitlik konusundaki sıkıntısını erkeklerde uyandırdığı ilgi çerçevesinde değerlendirmesi sorunların tahlilinde ne denli "iyi niyetli" olduğunu göstermektedir. Kadınların eşitlikten yana sıkıntıları olduğu açıktır. Fakat bu sıkıntı erkeklerin onlara duyduğu ilgi derecesiyle değil, üniversitelerde, aile yaşantılarında, iş hayatlarında sınıfsal sömürünün yanı sıra kadın olmalarından ötürü sömürülmelerindedir. Kaldı ki üniversitelerin özgürleşmesi türban yasağının kalkması ile sınırlı değildir. Evet, bu önemli bir sorun fakat en önemli sorun bu mu gerçekten?

Aylarca beklenmesine rağmen devlet yurtlarına yerleşemeyen binlerce öğrenci, okula bağlı veya bağımsız "özel" yurtlarda yüksek ücretlerle kalmak zorunda olan öğrenciler veya devlet yurtlarında 6-8 kişilik hijyenliği tartışılır odalarda kalan öğrenciler barınma sorunlarının çözülmesi için başka baharı mı bekleyecekler? →

Eğitim Karanlığına Işık Taşır!

Bu slogan altında 05.12.07 tarihinde Hamburglu öğrenciler bir kez daha öğrenci harçlarına karşı protestolarını sokağa taşıdılar. Yaklaşık 700 kişinin katıldığı yürüyüş yapılan konuşmalarla ve atılan sloganlarla saat 16'da üniversite kampüsünde öğrencilerin toplanmasıyla başladı. Yürüyüşe genel öğrenci kurumların yanı sıra bazı sendikalar da destek verdi.

Hatırlanacağı gibi öğrenciler geçen dönem Hamburg'daki bütün yüksek okullarda harçları boykot ettiler. Birçok yüksek okulda yakalanması gereken sayıya çok az bir rakam kala boykot bitirilmek zorunda kalındı. Buna rağmen Hamburg'da 10 bin öğrenci harçları ödemeyerek boykota katıldı. Bu sayı aslında önemli bir başarıydı. Boykotu Hamburg'daki HFBK başardı, ancak bu okulda okuyan öğrenci sayısının az (yaklaşık 600 öğrenci) olmasından kaynaklı politik etkisi kamuoyunda fazla olmadı. Ve okul idaresi boykotta katılan yaklaşık 300 öğrenciyi harçlarını ödemedikleri gerekçesiyle okuldan attı. Daha sonraki aylarda avukatlar aracılığıyla öğrencilerin okula yeniden kayıtları yapıldı.

Tabii ki bu süre içinde harç parası ödeyemeyen birçok öğrenci ya okulu bırakmak zorunda kaldı ya da okuldan atıldı. Hamburg'daki gazetelerin verilerine göre harçlardan dolayı geçen sömestr 2 bin öğrenci okuldan atıldı.

Bütün bu gelişmelere karşı tavırsız kalmayan Hamburglu öğrenciler bu yıl da Hamburg Üniversitesinde ve HFBK'da yeniden boykot kampanyası başlattılar. Önümüzdeki haftalarda sonuçlanacak olan boykot kampanyasının sonucu ne olursa olsun, gösterilen tepkiler öğrencilerin durumdan hoşnut olmadığını göstermektedir.

Yürüyüşe YDG'liler de "HAW HFBK ve Üniversite boykotuyla dayanışıyor!" pankartıyla katıldılar. YDG'liler yürüyüşte Almanca dergilerini ve boykot pullamalarını öğrencilere dağıttılar. Geçen dönemlerde de olduğu gibi YDG'nin pullamalarını birçok öğrencinin çantasında yada parkelerinde görmek mümkündür.

Polisin geniş güvenlik önlemi aldığı yürüyüş saat 19 gibi şehir merkezinde bitirildi. **Hamburg YDG**

"Sayın Abdullah Gül'ün biliyorsunuz geçmiş dönemden beri izlemiş olduğu söylemleriyle eylemleriyle bir siyasal çizgisi var. Yeni atanan YÖK Başkanı'nın da özgeçmişine baktığımız zaman bu siyasal çizgiyle de örtüşen bir yapısı var. Bilimsel yazılarıyla da Gül'e siyasi olarak, ideolojik olarak son derece yakın bir insan."

Gerçekten Özcan'ın geçmişte yapmış olduğu "bilimsel" çalışmalar incelendiğinde hayranlık duymamak ve Gül'e bu atamanın doğruluğu konusunda hak vermemek pek mümkün olmuyor! Örneğin; Prof. Dr. Özcan Türkiye'deki cami sayısı ile ilgili ufkumuzu açacak önemli bir araştırma yapmış ve bu konuyla ilgili "Ülkemizdeki Cami Sayıları Üzerine Sayısal Bir İnceleme" adlı bir makale yazmıştır. Bunun yanı sıra Özcan'ın 1995 yılında İslami Araştırmalar dergisinde yayınlanan "İslam Ekonomik Gelişmeye Engel Midir" başlıklı makalesindeki söylemleri de oldukça ilgi çekici. Özcan, İslamın ekonomik gelişmeye engel ol-

Başkanlığı açıklandıktan sonra basına verdiği demeçlerde üniversitelerin özgürleşmesiyle ilgili açıklamalarda bulunan Prof. Özcan'ın ODTÜ'de "terörle mücadele" başta olmak üzere çeşitli konularda polisle işbirliği yapma kararı alınmasında etkili olduğunu da hatırlatmak istiyorum. Prof. Dr. Özcan, ODTÜ kampüsünde konuşlandırılan "Uluslararası Güvenlik ve İnsan Hakları Araştırma Merkezi"nin çalışmalarına, Emniyet İstihbarat Daire Başkanlığı ile birlikte başkanlık yaptı. Faşist polisi "terör" adı altında, güvenlik maskesi ile öğrencinin üstüne salan, kampüsün içine girmesi için vize çıkarılan birinin yine aynı üniversitelere özgürlük vaat etmesi ne derece inandırıcıdır? Basında çıkan "özerklik" vaatlerinin gerçekliği ya da bahsedilen özerkliğin içinin doluluğu Özcan'ın daha öncesinde önderlik ettiği bu çalışmalara bakılarak anlaşılabilir diye düşünüyorum.

Üniversitelerdeki temel sorunların (Yemekhanelerin özelleşmesi, "güvenlik önlemi" adı altında üniversitelerin asıl sahiplerinin girişlerde üzerlerinin aranması, yağınlarca 'güvenlik kamerası'nın bulunması, üniversite içindeki fakülte geçişlerinin dahi engellenmesi vb) üzeri açıkça örtülecektir. Simitin bile 75 ykr olduğu şehirlerde okuyan fakat burslara her nalsılsa layık görülmeleyen öğrenciler veya Anadolu'daki üniversitelerde kısıtlı im-

kanlarla okuyan fakat yeterli burs kontenjanı olmadığı için aynı anda çalışmak zorunda kalan öğrenciler çözümü nerde arayacaklar? Üniversiteye girebilmek için özel derslere dersanelere başvurmak zorunda olan öğrencilerin sözde "kazan-dıkları" üniversitelerden bilimsel ve araştırmacı bir eğitim beklemesi normal değil midir? Ekstra para ve çaba harcayarak geldiğimiz bir yerde hâla kendi çabaları-mızla, zorla bilgiyi almaya çalışmak doğal

olan mıdır? Önemli olan sadece insanların taştan binaların içinde hangi kıyafetlerle dolaştığı olmamalı, o taştan binaların içinde ne kadar bilime dayalı ve ne şartlarda eğitim görüldüğünün araştırılması olmalıdır. Değişen kadrolara rağmen değişmeyen bir gerçeklik varsa o da üniversiteli gençlerin gerçek sorunlarının aynı üniversiteli gençlerin düşünceleri gibi göz ardı edildiğidir!

İTÜ'den bir YDG'li

Nevşehir'de saldırı

Ülkemizde son dönemde yaşanan ırkçı-şoven saldırı dalgasının yarattığı terör, tüm halk kesimleri nezdinde kendini hissettirmektedir. Linç güruhları artık sokağa taşınmakta, linç olayları ulusal basın-yayın tarafından sıradan ve meşru olaylar gibi insanlara kanıksatılmaya çalışılmaktadır.

Devlet eliyle teşvik edilen ırkçı saldırılar Nevşehir özgülünde de kendini uzun süreden beri hissedilmekteydi. Nitekim bunun en son ve canlı örneği **Abdullah Yıldız** isimli arkadaşımızın okul çıkışı uğradığı saldırıdır. Kürt olmanın bedelini sokak ortasında linç edilmekle ödeyen arkadaşımızın durumu yaşananları gözler önüne sermektedir. Devlet kirli politikalarıyla halkımızı birbirine düşürmeyi/kırdırtmayı amaçlamaktadır.

Okulumuz özgülünde yaşanan sorunlar ve baskılar karşısında sessiz kalan idare ve okulda güvenliği sağlamaya yönelik bulunduğunu iddia eden polislin faşistlerle kol kola olduğu göz önüne alındığında durumun niteliği ve ilişkilerin boyutu da ortaya çıkmaktadır.

Okulumuzda uzun süreden beri yaşanan saldırılara karşılık olarak devrimci, demokrat, yurtsever gençliğin katılımıyla bir basın açıklaması düzenlendi. Basın açıklamasına **EMEP, ÖDP, Eğitim-Sen, Kızılırmak Kültür Evi** destek verdi.

Okulumuza sahip çıkmanın, halkların kardeşliğinin, faşizme karşı omuz omuza olmanın gerekliliğinin vurgulandığı basın açıklaması son olarak duyarlı kamuoyunun faşizme karşı birlikte olmaya çağırılmasıyla; alkışlar ve sloganlar eşliğinde son buldu.

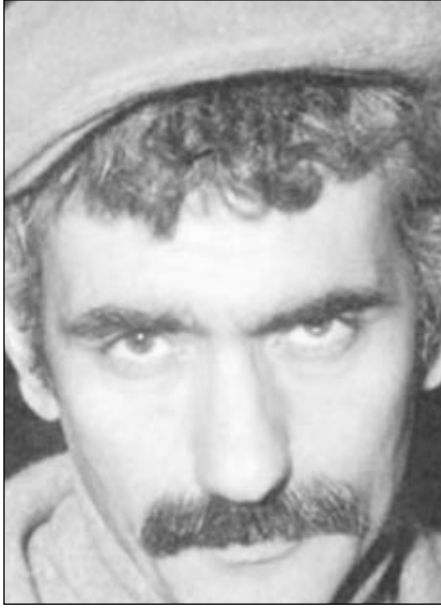
Ve bir kez daha faşizme geçit vermeyeceğimizi tüm kararlılığımızla vurguluyoruz. **Nevşehir YDG**

"Yılmaz Güney sözcükleriyle ayağa kalktığı zaman oldukça uzun boyludur"

13 Aralık 2007 tarihinde saat 13'de **Yıldız Teknik Üniversitesi Beşiktaş Kampüsü Oditoryumu'nda Felsefe ve Düşünce Kulübü** tarafından Yılmaz Güney'le ilgili bir etkinlik düzenlendi.

Yılmaz Güney Kültür ve Sanat Festivali'nin bir halkası olarak düzenlenen etkinliğe konuşmacı olarak yakın zamanda Yaşam Boyu Onur Ödülü alan oyuncu **Aytaç Arman** ve şair **Sezai Sarioğlu** katıldı.

İlk olarak, DİSK'e bağlı **Türkiye Sinema Emekçileri Sendikası**'nda yer alan Aytaç Arman söz aldı. Konuşmasına öncelikli olarak Yılmaz Güney'in kendisine yakışır yetkinlikte sanatçıların eksikliğine değinerek başladı. Bu konuyla ilgili; felsefecilerin, sosyologların, sanatçıların

katılımıyla daha geniş çaplı organizasyonların olmasını ve Yılmaz Güney'in daha doğru şekilde o platformlarda irdelenmesini dilediğini söyledi. "**Hayat insanların törpülerken o bir ışık olmuş ve onu izleyen kitlelere insan olmanın önemini aşlamıştır. Yılmaz Güney'den yeteri kadar beslenmeyen oyuncuların hiçbir günümüze kadar gelememişlerdir.**" diyen Aytaç

Arman, Yılmaz Güney'le birlikte çalışma şansını yakaladığı *Baba* (1971) ve *Düşman* (1979) filmlerindeki deneyimlerini aktardı ve sözlerini "**O sanatçıdır, bizler sadece oyuncuyuz.**" diyerek bitirdi.

Daha sonra söz alan **Sezai Sarioğlu** Yılmaz Güney'i daha çok anekdotlarla anlatarak panele renk kattı.

Yılmaz Güney'in salt toprak olmaktan öte hem tarihe hem de coğrafyaya geçtiğini vurgulayan Sezai Sarioğlu "**Biz Yılmaz Güney'i nereye ektik**" diye sorarak düşünmemize neden oldu. Yılmaz Güney'in kalemiyle de önemli bir yere sahip olduğuna değinerek "**Yılmaz Güney sözcükleriyle ayağa kalktığı zaman oldukça uzun boyludur.**" dedi. Son olarak Yılmaz Güney'in hayata karşı duruşuna değinen Sarioğlu, yine Ece Ayhan'ın bir sözüyle konuşmasına son verdi. "**Yılmaz Güney, Nazım Hikmet'in sinemadaki yansımasıdır.**"

Panelin ardından yönetmenliğini Yol'un yardımcı yönetmenlerinden Ahmet Soner'in yaptığı 1995 yapımı **Yılmaz Güney Belgeseli** ile etkinlik son buldu. **YTÜ'den bir YDG'li**

Muğla'da soruşturma saldırısı

Muğla'da son dönemde artan saldırılar açılan soruşturmalarda sürüyor. Her türlü hak talebine soruşturmalara karşılık veren Muğla rektörlüğü bu sefer de polis saldırısı sonucu gözaltına alınan ve YÖK'le ilgili yapılan basın açıklamalarına katılan aralarında YDG'lilerin de olduğu devrimci, demokrat, yurtsever öğrencilere soruşturma açtı. 50 öğrenciye en az 1, en çok 3 ay olmak üzere açılan soruşturmalar, kamu malına zarar, polise mukavemet etmek, YÖK'le ilgili basın açıklamalarına katılmak, pankart tutmak, basın açıklamasını okumak olarak gerekçelendirilmiştir.

Eylem anında Muğla'da bulunmayan öğrencilerin de soruşturmaya tabi tutulması hiç de yabancı olmadığımız polis-idare işbirliğini bir kez daha bizlere göstermiştir. **Muğla YDG**

"İYİ ÇOCUKLAR" İŞ BAŞINDA!

Devrimci öğrencilerin bir araya gelip konuşmasına bile tahammül edemeyen sivil polisler **9 Aralık Pazartesi** günü Eğitim-Sen Sivas Şubesi Başkanına ve devrimci öğrencilere **azgınca** saldırmıştır. **Devrimci öğrencilerin**, Sivas'ta buluşabilecekleri nadir mekanlardan birisi olan Eğitim-Sen'den çıkışında ilk önce kimlik sormayla başlayan saldırı, sivil bir aracın içerisinden çekim yapan kamerayı kapatmalarını istememiz üzere fiili müdahaleyle devam etti.

Polis vazife ve yetkileri yasasının çıkmasından sonra ülke genelinde azgınlığı

artan polis, Sivas'ta da yetkisini sınırsızca kullanmaktadır. Olay sırasında üç kişi olan sivil faşistler fiili müdahale anında altı kişi oldular. Hiçbir gerekçe gösterilmeden neden çekim yapıldığı ve fiili müdahalede bulunulduğu konusunda ilgililer hakkında gerekli işlemin yapılması için savcılığa suç duyurusunda bulunuldu.

Saldırdan bir gün sonra **10 Aralık Pazartesi** günü Eğitim-Sen'de basın açıklaması yapıldı. Açıklamada **polis vazife ve yetkileri yasasının** gerçek niteliğine değinildi.

"Eğitim alanında şiddetin çözümü için polislin görevlendirilmesi kabul edilemez bir uygulamadır. Her ne sebeple olursa olsun, okullarda sivil polislin görevlendirilmesi, iddia edilen aksine şiddet olaylarını azaltmayacak, aksine öğrenci, öğretmen ve diğer eğitim emekçileri üzerine psikolojik hatta zaman zaman fiili baskı yaratacak sonuçlar ortaya çıkaracaktır. Okullarda şiddetin önlenmesi, toplumsal olaylarda önemli bir şiddet kaynağı olan polislerin ve polisiye önlemlerin insafına bırakılmamalıdır. Okullarda şiddeti polis önleyecekmiş, peki polislin yarattığı şiddeti kim önleyecek?" denen basın açıklamasına 75 kişi destek verdi. **Sivas YDG**

ÖZGÜR OKUL

SESİMİZ ÇIĞLIK OLMADIKÇA DUYULMAYACAK!

Son yıllarda gerek lise sisteminde gerekse de biz liseli gençliği doğrudan ilgilendiren ÖSS'de onlarca farklı değişiklik yapıldı. Bu değişikliklerin tamamı, sözde biz liselilerin daha kaliteli bir eğitim-öğretim almamız için yapılmış gibi gösterilmektedir. Liselerin 4 yıla çıkarılması, sınıf geçme ve lise bitirme sınavlarının düzenlenmesi, ÖSS'de artık neredeyse her sene yapılan değişiklikler eğitim sisteminin geldiği aşamayı ve içinde bulunduğu çıkmazı aslında gözler önüne sermektedir. Meslek liseleri ve katsayı tartışmaları, türban yasakları, lise bitirme sınavları asla eğitimin içeriğine ilişkin olmayıp, bazılarının (ki kim oldukları belli) çıkarlarına göre ve sistemde tıkanıklık oluşturan noktaların hafifletilmesine ilişkin düzenlenmektedir. **Her sene artması bir yana zaten 2 milyona yaklaşmış olan üniversite adaylarının sayıca azaltılması girişimi olduğu daha başından anlaşılan lise bitirme sınavlarının bizim aldığımız eğitimle ve onun kalitesiyle uzaktan yakından bir ilgisi bulunmamaktadır.**

Bütçeden eğitime ayrılan pay ile ilk, orta ve yükseköğretimde okuyan öğrencilerin sayısı oranlandığında ortaya çıkan tablo, sadece biz liselilerin değil diğer tüm

okuyan öğrenci gençliğin eğitimi ile sistemin ne kadar alakalı olduğunu gözler önüne sermektedir. Keza, daha I. sınıftan itibaren "parasız" olan devlete ait eğitim kurumlarında zorla alınan bağışları, spor, yakıt, karne, diploma paralarını, iç edilenleri bir kenara bırakırsak açıklamak mümkün olmayacaktır. Bu tablo karşısında egemenlerin sözcülerinin "bağış yapmayın, zorla bağış yapanları ihbar edin" diyerek göz yaşartıcı bir samimiyetle (!) açıklamalarda bulunması da kimlerin tuzunun kuru olduğunu göstermektedir. Onlar tüm bu gerçeklik içerisinde eğitime ayırdıkları mik meblağın yetmeyeceğini ve okullarda "tüm uyarılara rağmen" zorla bağış, kayıt, spor, karne vs. parası toplanacağını aslında herkesten daha iyi bilmektedirler.

Değişmeyen ders içeriklerine rağmen her sene değişen kitaplar, lütfen ücretsiz dağıtılan (!) başbakan portreli ders kitapları ve askeri disiplin eşliğinde tertiplenen törenler, disiplin yönetmelikleri de eğitime verilen önemi göstermektedir.

Ezberden gayri geçiş yolu bulunmayan dersler, bilimselliği su götürmeyen (!) içerikler, teknik olanak yetersizlikleri de eğitime verilen önemi göstermektedir. Liselere teklifsiz sokulan kolluk kuvvetleri, varlığından rahatsız olunmayan ve teşvik

edilen çeteler, resmi ellerle satılan uyuşturucu maddeler, önü açılan şiddet, özel okullara sağlanan olanaklar da eğitime verilen önemi göstermektedir. İler tutar yarı kalmayan sistemde yolunu bulan özel dershaneler, bunlara ayrılması gereken milyarlar, yetersiz öğretmen-öğretmen sayısı da (on binlerce, yüz binlerce öğretmen adayı işsiz gezmesine rağmen) eğitime verilen önemi göstermektedir. **Bunlar söz konusu olduğunda düşünülmemeyen bizlerin sıra para istemeye geldiğinde ısrarla hatırlanmamız, faşist propaganda konusunda hiçbir masraftan kaçınılmaması eğitimden egemenlerin ne anladığına ilişkin en net göstergelerdir.**

Yine de her şeyin, tüm uygulamaların bizlerin iyiliği için olduğunu söyleyenlere "neden bunları hazırlarken bize sormuyorsunuz?" diye sormamız gerekmez mi? Geleceğimizi ilgilendiren onlarca karar birileri tarafından kolayca alınırken, bir iki kalem darbesiyle bizlerin en doğal hakkımız olan üniversitelerde okumak için bir sene boyunca bu sefer nasıl hazırlanacağımız karar altına alınırken kimsenin bize dönüp de "memnun musunuz?" diye sormayı akıl etmediği bir düzende yaşıyoruz. Yapılanlar düşünüldüğünde kararlar alınır-

ken kimsenin bize danışmaması elbette ki oldukça anlaşılır kalmaktadır. **Böylesine örgütsüz olan biz liselilerin, kendi geleceğimiz hakkında söz sahibi olmak için bir şeyler yapmamız gerektiği açıktır.**

Liselerde kurulu bulunan öğrenci temsilciliklerinin sözünü ettiğimiz sorunlara karşı somut hiçbir çalışmasının olmaması bir yana birçok arkadaşımızın bu temsilciliklerin işlevi hakkında dahi yeterince bilgisi bulunmamaktadır. Öneride bulunma ve şikayetleri bildirme hakkı dışında biz liseli gençliğe hiçbir görüş ve karar hakkı tanınmamaktadır. Tüm bunlar bir yana kendi örgütlenme çalışmalarımız "yasadışı" gösterilmektedir. Bugün ülkenin değişik yerlerinde yürütmeye çalıştığımız Liseli Öğrenci Birliği çalışmalarımızın engellenmesi girişimleri de başka türlü izah edilemez.

Bir arada olmadıkça, bir araya gelmedikçe sesimizin yeterince gür çıkmayacağı açıktır. Sesimiz yeterince gür çıkmadıkça da kimsenin bizi dinlemeyeceği ve birilerinin geleceğimiz hakkında bizzat karar almaya devam edeceği ortadadır. Bu nedenle örgütlenme hakkımızı istiyoruz. Bu nedenle söz ve karar hakkı istiyoruz. Bu nedenle daha demokratik liseler istiyoruz.✂

Okullarda idare baskıları öğrencilerin gözünü korkutmakta ve hatta onların okulu bırakmalarına neden olmaktadır. Okullardaki çeteler her gün öğrencileri tuvaletlere çekip dövmekte okullarda gelişmiş güzel terör estirmektedir. Bu çeteler içerisinde kimi öğrenciler uyuşturucuya yönelmekte kimileri ise daha öğrenim çağında iken bin bir türlü pislikle karşılaşmaktadır. Okul idaresi ise bunlara göz yumarak ancak kendi ceplerini nasıl dolduracaklarının derdindedir. İdare okulda olup bitenlere aldırma yapmadan okuldaki öğrencileri aıdatları vermedikleri takdirde okula almayacaklarını kimlik vermeyeceklerini dile getirip disiplin cezalarını arttırmaktadırlar.

Okullarda toplanan kalorifer parası (40 YTL), spor parası (10 YTL), fotoğraf ve kimlik parası (15 YTL) idarenin kendi ceplerini doldurduğunu göstermektedir. Bir okulda en az 500 öğrencinin olduğu düşünüldüğünde alınan paralardan çıkan miktar 32 milyar 500 milyondur. Bu paralar yıllardır toplanıyor ve bakıldığında okulun halen maddi sıkıntısı var, peki her sene toplanan bu kadar

para ile bu maddi sıkıntı çözülüyor mu?

Dahası burada değinilmesi gereken diğer bir konu da para vermeyen öğrencileri notla tehdit ettikleridir. Bizler ailemizin fakir olduğunu, o parayı kazanıp bizleri okutmak için neler çektiğini biliyoruz. Fakat okul idaresi buna rağmen bizden para istemekte, para vermediğimiz takdirde bizleri not ile tehdit etmekte ve okuldan uzaklaştırmaktadır. Peki, bu idareye soralım, hani gençlik gelecekti? Hani bu şahıslar bizleri sahiplenip geleceği bizlere bırakacaklardı? Yok, arkadaşlar bunlar bizleri ne seviyorlar ne de sahipleniyorlar. Bunlar ancak Sabancıların, Koçların çocuklarını korurlar. Çünkü para onlarda, çünkü onlar bu ülkenin sözde önde gelenleri.

Ama bizler şunu da çok iyi biliyoruz. Bizler de bu ülkede yaşıyoruz. Ve bizler de bu ülkenin çocuklarıyız. Nasıl onların okul okuyup sınıf geçme ve yaşama hakkı varsa bizim de vardır. Hatta bizlerin bu hakkı gerçekleştir-

re dayandığından daha fazladır. Ve bizler okul okuyup sınıf geçme ve insanca yaşama hakkımız sonuna kadar savunmalıyız ve bunun için mücadele etmeliyiz.

Diğer bir sorumuz da öğrencilerin tembel olması ve idarenin bu durumdan sıkıntı duyduğunu iddia etmesi. Çok komik bir durum bu arkadaşlar. Bir düşünsenize kolejlerde verilen eğitimle normal bir lisede verilen eğitim aynı mı diye. Bir öğrencinin başarılı olması için öncelikle okulu bu öğrencilere sevdirmelisiniz. Ve ne yazık ki ülkemizde bulunan okullar hiç de sevilecek durumda değil. Okulların tel örgülerle çevrilmesi, her tarafa kameraların yerleştirilmesi okulun haphanelerden hiç de farksız olmadığını göstermektedir. Türkiye genelinde uyuşturucu kullanımının % 70, çeteleşmenin % 84, fuhuşun ise % 50 oranında arttığını ve bunların da eğitimsizlikten kaynaklandığı söylenmektedir, ama ne yazık ki uyuşturucu, fuhuş ve çeteleşme eğitim yuvalarında yer

almaktadır. Böyle durumların yaşandığı ve bunlara karşı gelenlerin ise direkt terörist olarak gösterildiği bir okulda kim okumak ister? Veya kim okuyup başarılı olur? Öğretmenlerin bazı öğrencilere tolerans tanıyıp sözde tembel olan öğrencileri sürekli yargılama çabaları bu öğrencilerin sözde kötü durumdan çıkmasını ne kadar sağlayabilir? Peki, idare bu kadar sorun varken neler yapıyor? Bırakın da onlar ceplerine ne kadar para gireceğinin hesabını yapsınlar. Bırakın da onlar "bu öğrencileri ne kadar himayemiz altına alıp ne kadar emir verip istediğimiz gibi olmalarını sağlarız" diye düşünsünler.

Peki, şu soruyu soralım. Sizler ve sizin savunduğunuz kişiler mi daha çok yoksa bizler mi? Sizler mi haklısınız yoksa bizler mi? Evet arkadaşlar o zaman ne yapmalıyız? Bu baskılara boyun mu eğmeliyiz yoksa onları sallanmakta olan tahtlarından indirmeli miyiz? O zaman hep beraber hareket etmeli ve bu sorunları çözmek için **Liseli Öğrenci Birliklerinde** mücadele etmeliyiz.✂

Tarsus Liseli Öğrenci Birlikleri

LÖB bildirisi

Aşağıdaki röportaj Özgürlükçü Gençlik dergisinin 2006 yılında Fuat Ercan'la yaptığı röportajdan alınmış bir bölümdür. Yaşam boyu öğrenim başta olmak üzere emperyalist saldırı kavramları hakkında daha fazla bilgi sahibi olabilmek açısından bu yazının ilgiyle karşılanacağını düşünüyoruz.

Emek musluktan akan su mudur?

S) Fransa'da gençlerin son iş yasasına karşı direnişinin de bize daha gözle görünür kıldığı bir durum var. Bu, sermayenin "gençlerin istihdama katılımını sağlama, işsizliği düşürme" manipülasyonu yürüttüğü bir süreç. Sonunda da esnek ve güvencesiz çalışma dayatılıyor. Benzeri, bizim ülkemizde de, mühendislik yasasıyla, KPSS sınavında rekabetle farklı biçimlerde yaşanan bu süreçte sermaye saldırısının genç kesime ve özelden eğitime yönelik kısmını nasıl değerlendirmek gerekir? Ayrıca gençliğin ve özel olarak öğrencilerin üniversite mezunlarının günümüz kapitalizminin bu yapılanması ve emekçi sınıf içindeki yeri nedir?

Şimdi Fransa'daki yeni yasa, ilk işe giriş yasası, bir yanda istihdam politikasını, diğer yanda üniversiteden yeni çıkmış, daha ilk işe başvuracak gençlerin, işle kurdukları ilişkiyi bir araya getiren bir düzenek. Fransa'da gördüğümüz bu ilişkiyi genelleştirmek lazım... Şöyle ki, 1990'ların ikinci yarısında Avrupa Birliği'nde ardı ardına çok önemli politik kararlar alındı. Özellikle **Lizbon Bildirgesi** adı verilen bir bildirge açığa çıktı. Bu bildirgenin çok temel bir amacı var. **Dünya çapında, bilgi ekonomileri içindeki rekabette Avrupa'nın etkinliğini arttırmak.** Bu bildirgeye göre, tüm Avrupa'nın 2010'a kadar, rekabetçi politikanın gereklerini yerine getirmesi gerekiyor. Yeni rekabetçi politika şöyle önemli bir referansta bulunuyor, AB üyesi ülkelerle, başta ABD olmak üzere; Japonya, Hindistan ve Çin'deki emeğin verimliliğini karşılaştırıyor. Buna göre, ABD'deki emeğin verimliliğini 100 kabul edersek, 1980'den günümüze gittikçe azalan bir miktarda AB üyesi 15 ülkede emeğin verimliliği 67. Bu Avrupa'daki firmaların ayakta kalma mücadelesini zorlaştıran bir şey.

Buna önemle bakmamız gerekir. Avrupa Birliği'nin daha önceki demokrasi, katılım, çoğulculuk ifadelerinin yerine, sermayenin baskın olarak önerdiği başka bir gelecek beliriyor. Bunun iki tane bileşeni var. Biri eğitim

politikaları, Marksist birikimimizle biliyoruz ki, rekabet için nitelikli emek gücüne ihtiyaç vardır. **Nitelikli emek gücünü dönüştürmek istiyorlar, bu eğitimle doğrudan bağlantılı.**

Kapitalist sistem, artık, açık bir şekilde istihdam politikalarıyla eğitim politikalarını eş zamanlı olarak ele alan bir süreç girdi. Böyle bir durumda Avrupa Birliği üyesi ülkeler de dahil olmak üzere genelde talep edilen daha donanımlı bir emekle esnek bir emek. Son dönem çıkan bir araştırmada yazdığı gibi, emeği "musluktan akan suya" benzetiyorlar; istenildiği zaman akacak, istenildiği zaman kapanacak. Fransa'da iş yasasında olduğu gibi, istenildiği zaman işten atılacak, istenildiği zaman işe alınacak. Bu konuda sermayenin örnek olarak gördüğü Danimarka İş Yasası, istihdam ve eğitim politikasını öyle bir araya getiriyor ki; işçilere, "ne kadar işten atılırsanız atılın çok çok üzülmeyin, kendinizi nitelikli kıldığınız ölçüde işe alınacaksınız" diyor.

Avrupa da dahil bütün dünyada, eğitim ve istihdam politikalarını etkileyecek, birbiriyle bağlantılı dört tane önemli değişken var.

1. Sermaye, kamu harcamaları için kaynak aktarmaktan uzak duruyor. Diyorlar ki "Kamu harcamaları için aldığınız vergiler yüzünden, Amerikan, Japon sermayesi rekabette öne geçti. Bizden kaynak almayın, vergilerle bizi yormayın." Bu çok belirleyici ve kamu harcamalarının kısıtlanmasına yol açıyor.

2. Fakat aynı sermaye, çelişkili bir şekilde, işgücü piyasasında nitelikli eleman istiyor. "Ben artık bilgi/knowledge değil, sadece beceri-donanım/skill istiyorum. İşe geldiğinde, vatandaşın, güzel tarih bilgisi, sanat yeteneği olması, beni ilgilendirmiyor. Adapte olabilen, esnek, uyumlu, her işin şartlarına göre kendini konumlandıran, emek talep ediyorum" diyor. Birincide kamusal alanda kaynak kısıtlaması olup, eğitime, sağlığa pay ayrılmazken, ikinci alanda sermaye daha nitelikli emek istiyor. Emek piyasaları onların elinde, kimleri işe alacakları, kaç kişi çalıştıracakları onların elinde... Bunu koruyabilmek için de yeni iş yasaları çıkartıyor.

Dönüşümü anlamak açısından 3. değişken, işsizlik ve istihdam üzerine öğrenci ey-

lemliklerini arttıracak bir şey... Sermaye kendisi için nitelikli işgücü talep ettiğinde üçüncü bir şey açığa çıkıyor, Avrupa'da olsun Türkiye'de olsun... Sermaye grupları tek elci konuma geldikleri için bir taraftan kâr ediyorlar diğer taraftan da emek tasarruf edici teknolojiler kullanıyorlar. Yani eskiden 10 kişinin çalıştığı işyerinde daha teknoloji yoğun bir süreç giriliyor ve işçi sayısı düşüyor. Ya da Türkiye'de olduğu gibi düşük döviz kuruyla ithal girdi kullanıp üretime devam ediyorlar. **Bu ikisinin anlamı da işsizlik.** Yani kapitalizmin işsizlik üreten yapısı karşımıza çıkıyor. Kapitalizmin şu an geldiği momentte aşamayaacağı en büyük gerilimli nokta ama en çok da kullandığı nokta... Her türlü politikayı "işsizliği önleme" gerekçesiyle uyguluyor. Bu da üçüncü değişken...

Kamu harcamalarının kısıtlanması, sermayenin nitelikli emek istemesi ve sistemin, Türkiye'de, Arjantin'de ve Avrupa'da olduğu gibi işsizlik üretmesi... Türkiye'de yüzde 13'lere varıyor, Fransa'da 9,2, Avrupa genelinde yüzde 8,6 gibi işsizlik var. **Ama baktığımızda bu sermaye grupları büyümüyor mu, büyüyor; kârları artmıyor mu, artıyor; ama işsizlikle birlikte artıyor.**

Gelelim dördüncü ve son vurgumuza... Burada ilkin; yeni bir ideolojinin üretildiğini görmek gerekiyor. Bu daha sonra eğitim politikalarında çok konuşacağımız bir şey... Foucault ile Marx'ı birbirine bağlayan bir dil kuruluyor, o da: "**yaşam boyu eğitim**".

Biliyoruz ki kapitalizmi diğer dönemlerden farklı kılan şey, toplumsal zenginliğin kaynağı olarak emek gücünü getirmesi. Emekle emek gücü birbirinden ayrışıyor ve ilk defa emek gücü eğitimle önce vatandaş konumuna getirildi. Daha sonra kamu harcamalarıyla emek gücünün niteliği sağlandı. Şimdi emek gücüne yaşam boyu eğitim vurgusuyla deniyor ki: "Siz, kendinizi işgücü piyasasına sunmak için donanımlı kılın" **Yaşam boyu eğitim, dur durak olmadan, iş dünyasının taleplerine uygun kendini geliştirmek demek.** Yaşam boyu eğitimle siz artık kendi emek gücünüze yatırım yapan, Foucault'un deyişimiyle "Kendi kendini imal eden" emek güçleri olacaksınız.

Emek gücüne ilk defa deniyor ki -bu beşeri sermaye kavramının biçimlendiği noktaya geliyoruz- "Bak işsizlik var, kamu harcamaları azaldı, iş mi bulmak istiyorsun, emek gücünün niteliğini kazandı, bu artık senin piyasanın günü-birlik talepleri üzerinden kendini yetiştirmen demek." Üniversitelerin, liselerin dışında, yaşamın her alanında kendini eğitmek zorundasın, evinde, sokakta, yolda sürekli... Bunun ilk uygulayıcısı Amerika'daki re-engineering denen bir süreçle, insanların 5 kişinin yaptığı bir işi 3 kişinin yapabildiğini sağlayan bir ortam hazırlamak. Tabii o üç kişinin o işi bilmesi gerekiyor, öğrenmesi için ise, ya işyeri yer yer bunu karşılıyordu ya da kamuda karşılanıyordu. **Şimdi onu bireylerin kendisi karşılıyor.**

Sermaye, kamusal alanda harcamaları kısıtlamayı dayatıyorsa, işgücü piyasasından nitelik istiyorsa, aynı sermaye işsizlik üretiyorsa ve insanlar kendilerini nitelikli emek olarak yeniden imal etmek zorundalarsa gerekli donanımı nerede kazanacaklar? **Eğitimin piyasada sunulduğu bir halde... Yani, sermaye, yaşam boyu eğitim, özel sertifika gibi programlar sunarak, eğitimi meta-laştırıyor.** Aslında artık eğitim kavramını da dikkatli kullanmamız gerekiyor, bu bizim bildiğimiz eğitim değil, **pragmatik, işlevselci bir eğitim.** Belirli işlerde, örneğin reklam işiyle uğraşıyorsanız o işin bir parçasının bilgisini (program... vs.) bir yerden almanız gerekiyor.

Kesişim içinde bu dört değişkeni nasıl tanımlayabiliriz? Bir kapitalizmin bugün geldiği aşamaya bakmak lazım, yani yapısal, kapitalizmin sermaye birikim mantığıyla ilgili... İki sınıfla ilgili, kapitalizmin geldiği bu noktada sınıfın ilerleyen ve öne çıkan gücüne bakmak lazım, Lizbon Bildirgesi'nin iki tane aktörü var: bunun birisi Avrupa'nın TÜSIAD'ı diyebileceğimiz **Avrupa İşadamları Masası (ERT)**, ikincisi Avrupa'nın TOBB'u diyebileceğimiz **UNIC.** Birisi Avrupa'nın 49 dev sermaye grubunu içeriyor, ikincisi orta ve büyük ölçekte sermaye gruplarını içeriyor. Bunlar, Türkiye'de de sıkça söylendiği gibi, diyorlar ki "Bilgi toplumuna geçtik artık rekabet çok önemli. Hepimiz aynı gemideyiz, ama birilerimiz geminin biraz daha kötü kısmında."☺

Öğrencilerin Sorunlarının Çözülmesi Sistemin Sorunlarının Artması Demektir!

Eğitimdeki emperyalist politikalara karşı yürütmekte olduğumuz çalışmalar konferansımız ile birlikte, önümüzdeki bir yıllık politik güzergahımız olarak belirlenmiştir.

Verimli bir çalışma dönemi geçirebilmek için plansız hareket etmemeli bunun yerine aylık, dönemlik planlar hazırlayarak, özetle bir yol haritası çıkarabilmeliyiz.

Gençliğin bu yasalardan, Bologna Süreci'nden habersiz olduğunun farkında olarak üniversite gençliğine bu gündemlerimizi taşımak önemli bir adım olacaktır. Yalnız buna yönelik bir çalışma planlarken bazı hususları belirtmekte yarar görüyoruz. Bu sürecin içeriğinin çok kapsamlı oluşu, uygulama alanının genişliği, belirli felsefi, siyasal, düşünsel argümanlara, çok çeşitli programlara sahip oluşu, uzun bir dönem (1999-2010) içerisinde gerçekleşmekte olduğu göz önüne alındığında bu süreci kavrayabilmek ve bu süreci gençliğe kısıtlı bir zaman ayırarak anlatabilmek pek mümkün olmayacaktır. Kastettiğimiz Bologna'nın içeriğini tamamen kitleye anlatmak değildir. Amacımız elbette gençliği doğrudan yakıcı bir şekilde etkileyecek olan sivri uçları gösterebilmektir. Ancak konuya genel bir hakimiyetimizin olması başarıya ulaşmamız açısından önemlidir.

Bologna Süreci'nde Uzmanlaşmak

Bilindiği gibi YÖK ve üniversiteler Bologna Süreci'ne sistemli bir hazırlanış içerisinde. Son dönemlerde yabancı üniversitelerle TC üniversiteleri arasında yoğun bir trafik yaşanmaya başladı. Karşılıklı ziyaretler ve üniversiteleri tanıma süreci olarak işleyen bu dönemde üniversitelerde Bologna Süreci çalışma toplantıları yapılmakta ve daha önceki çalışmalar gözden geçirilmekte, üniversitelere ilişkin yeni planlar hız kazanmaktadır. YÖK, Bologna Süreci için hızını kesmemekte, 2010 yılına kadar sürecek olan süreç içerisinde üniversiteleri Bologna'nın tüm hedeflerini yerine getirmiş olarak hazırlamaya çalışmaktadır. **Planlı hareket eden sisteme karşı Bologna Süreci konusunda yetkinleşmiş, adeta uzmanlaşmış bir çalışma pratiği sergilemek durumundayız.** Geniş katılımlı toplantıların alınması ya da daha ciddi organizasyonların yapılabilmesini göz önünde tutarak Bologna Süreci ile ilgili alanlarımız bilgi birikimlerini üst noktalara çıkarmalıdır.

Bununla ilintili olarak Bologna çalışma grupları oluşturulabilir ve bu çalışma grupları belirli konuları paylaşarak araştırmalarını yoğunlaştırabilirler.

Bologna bilgilendirme çalışmalarını planlarken abartıdan kaçınarak, gerçekliğimiz ölçüsünde ama büyük hedefler de koyabilmeliyiz. Süreç ile ilgili azımsanmayacak bir arşivimiz bulunmaktadır. Bu nedenle bu konuda sıkıntı yaşayacağımızı pek düşünmüyoruz.

Söz, Yetki Karar İçin

Değınmemiz gereken önemli bir konu da gençliğin Bologna Süreci konusunda haberdar edilmeyerek ne kadar dışlandıdır. Bu süreçte Milli Eğitim Bakanı Hüseyin Çelik'in Bologna Süreci ile ilgili katıldığı toplantılarda ülkemizde öğrencilerin üniversite yönetimlerine ortak olduğuna dair attığı imzalar mevcuttur. Bunlar, AB' ye demokrat gözükmek için yapılan sahte pozlardır! Bizler biliyoruz ki bu gerçek dışıdır. Çünkü ülkemizde böyle bir hakkımız olduğuna dair, bunu güvence altına alabilecek bir yasa mevcut değildir. YÖK mevzuatında böyle bir ibare dahi bulunmamaktadır. Bugün için belli başlı üniversitelerde bazı haklar varsa, o da o üniversitenin öğrencileri tarafından verilen mücadeleler ve bedeller sayesinde alınabilmiştir. Bahsini ettiğimiz bu konu teşhir edilmesi gereken bir konudur. Bugün üniversitelerde öğrencilerin yönetimde söz sahibi olabilmesi, kurumlarınca temsil edilebilmesi çok ciddi bir sıkıntıdır.

Bugün için, harç paralarının belirlenmesinde söz sahibi değiliz. Üniversite mali bütçesinin nasıl planlandığı, nasıl harcama yapıldığı konusunda ne fikir sahibiyiz ne de söz sahibiyiz. Müfredat içeriğinin belirlenmesinde öğrencilere hiçbir şekilde danışılmamaktadır. Sadece müfredat değil, derslerle ilgili öğrencileri sık boğaz edecek zorunlu uygulamalarda yine öğrenci görüşü alınmamaktadır. Üniversitelerde keyfi alınan kayıt paralarında öğrencilere hiçbir şekilde danışılmamaktadır. Üniversitelerde planlanan akademik yılda akademik bir pozisyonu olan öğrencinin söz hakkı bulunmamaktadır. Üniversite yönetimlerinin çıkardıkları aylık, dönemlik, yıllık planlarında, organizasyonlarında öğrenciler bulunmamaktadır.

Daha sıralayabileceğimiz yüzlerce sorun olduğunu biliyoruz. Bugün üniversitelerde bir sürü kararlar alınır, uygulanır, paralar

savrulur, yolsuzluklar yapılır hem de bizden toplanan paralarla bunlar gerçekleştirilir ama hiçbir şekilde bu toplanan paraların nasıl harcadığı noktasında kim kime nasıl hesap verir ya da veriyor mu bilmeliyiz. Paralar öğrenciden, halktan alınan vergiyle toplanıyor ama üniversiteye nasıl değerlendiriliyor bilmiyoruz.

O halde biz öğrenciler nasıl yönetime ortak oluyoruz bir türlü anlamış değiliz. Onlar biliyorlar ki, bizlere söz hakkı vermek demek öğrencilerin biriken tepkisi karşısında başlarına nelerin geleceğini iyi bilmek demektir. Öğrencilerin sorunlarının çözülmesi demek kendi sorunlarının artması demektir. Böylesi bir durumda üniversitelerdeki adeta derebeylik düzenleri sarsılacak, çiftliklerinde yangın çıkacaktır. Onlar biliyorlar ki, üniversitelerde eskisi gibi artık adam kayıramayacak, kollayamayacak, istedikleri gibi at koşturamayacaklar. Emperyalizme iyi uşaklık yapamayacak, Bologna Süreci'ni istedikleri gibi işletemeyecekler. **Çünkü o zaman biliyorlar ki bizlere hesap vermek zorunda kalacaklar!**

Özetlersek, öğrencilere söz hakkı tanımaktan YÖK ve bir bütün olarak sistem korkmaktadır. Bunun için üniversitelerde demokrasinin, öğrencilerin söz hakkının olmasını istemiyorlar, bunun için tüm anti-demokratik yolları kullanıyorlar.

Ülkemizde demokrasi sorundan bağımsız düşünemeyeceğimiz bir olgu olan üniversitelerde öğrencilerin söz, yetki ve karar aşamalarında bulunmalarını talep etmeleri son dönemlerde kendini özellikle Bologna Süreci içerisindeki uygulamalarla birlikte çok daha yakıcı bir şekilde hissettirmektedir. Öğrenciler kendileri üzerinde alınan tonlarca karardan hiçbir şekilde haberdar değiller. Sistem tarafından hayatlarımız ortaya konulmakta ve geleceğimiz emperyalizmin tüm sömürü düzeninin yeniden planlanması üzerine kurulmaktadır. Bu nedenle akademik sorunların boyutlandığı bir dönem olması itibarıyla üniversitelerde bu mücadele ekseninde söz sahibi olma talebinin önümüzdeki dönemlerde kendini yakıcı bir şekilde hissettireceğinden kuşku yoktur.

Çünkü sistemin temsilcileri öğrencilerin yönetimde temsil hakları olduğunu belirten metne imza atarak milyonlarca öğrencinin gözü önünde gaflette bulunmuştur. Süreç

içerisinde uydurma öğrenci konseyleri kurmuş ve bunu da anti-demokratik bir biçimde gerçekleştirmiştir. Biz bunu kabul etmiyor, üzerimizde planlanan ve alınan kararlara karşı öğrencilerin de söz, yetki ve karar aşamalarında bulunmalarını savunuyoruz.

Bu konunun öğrenci dernekleri, öğrenci kulüpleri ve üniversitelerdeki çeşitli oluşumları, toplulukları da içine katarak en geniş bir kesime aktarılması sayesinde bir anlam kazanabileceğini belirtelim.

YÖK'te Değişen Bir şey Yok, Yeni Başkan Hoşgelmedi!

Geride bıraktığımız sene içerisinde YÖK'ün yeni başkanı da atandı. YÖK başkanlığına ODTÜ'den Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan getirildi. Yusuf Ziya Özcan egemen sınıfların koltuklarına geçen her kişinin yaptığı gibi "yeni" olmanın avantajıyla ve yıpranmış bir kurumun başına geçtiğinin bilinciyle baskılara karşı, eşitlik ve özgürlükten yana olduğunu bizlere müjdeledi! Ama YÖK'ün anti demokratik oluşuna ilişkin en ufak bir şey söylemekten özellikle kaçındı. O sadece kendini demokrat pozlarında, kitlelere medya aracılığıyla "Daha iyi bir YÖK" umutları aşılama çalıştı. Erdoğan Teziç'in nasıl geldiğini ve nasıl gittiğini hepimiz gördük. Kendisi için de çok şey söylendi demokratik konusunda ama YÖK'ün en katı savunucuları arasında da yer almayı da bildi. ÖSS'yi hararetle savundu. Döneminde üniversitelerde faşizm giderek koyulaştı. Öğrencilere yönelik binlerce soruşturma onun döneminde gerçekleşti. Bilimsel hırsızlıklar onun döneminde artış gösterdi. Öğrencilere dönük faşist saldırıların en yoğun tırmandığı dönem 'Demokrat Teziç' dönemi idi. Yusuf Ziya Özcan için de yeni dönemde farklı beklenti içerisine girmek hayalcilik olacaktır.

Ülkemizde böylesi bir YÖK yasası, böylesi bir YÖK mevzuatı ve disiplin yönetmeliği oldukça sorunlarımız çözülmecektir. Bizim için Yusuf Ziya Özcan eğitimdeki emperyalist politikaları uygulayan, Bologna Süreci'ne katılan faşist bir kurum olan YÖK'ün başkanı olmuştur. Koltuğa oturur oturmaz sesi kısılmıştır. Ve kendisinin de YÖK ve Bologna Süreci'nin en hararetli savunucusu olacağı noktasında kuşumuz yoktur.✂

Basından...

İsmet Berkan

17/12/2007 Radikal Gazetesi

Bizim Yükseköğretim Yasamız üniversite rektörlerine öyle büyük yetkiler veriyor ve onlara akademik kadrolar üzerinde öyle geniş kontrol imkânları veriyor ki, neredeyse bütün üniversitelerden rektörlere ilişkin şikâyetler yağıyor. Bu şikâyetler de çoğunlukla isimsiz oluyor, çünkü şikâyet edenin akademik hayatı karabiliyor. Böyle çok sayıda örnek biliyoruz.

Bakın, önceki gün gelen bir elektronik posta Samsun'daki **19 Mayıs Üniversitesi** (OMÜ) ile ilgiliydi. Bir bölümünü aktarıyorum:

"Bir televizyon programı nedeni ile Samsun'a geldiğinizde bir grup arkadaşımızla birlikte elimizde kalın dosyalarla size geldik OMÜ'de yaşadıklarımızı kanıtları ile birlikte bir bir anlattık. Sesimizi kamuoyuna duyurmanızı istedik. Sebepsiz yere insanların bir anda nasıl üniversite-

Üniversitede infaz!

Tipik uygulamaların başında, doktoralı öğretim üyelerine yardımcı doçent veya doçent kadrosu vermemek, biraz olsun aykırı görünenlerinin sözleşmelerini yenilemeyip onları sokağa atmak geliyor.

den kovulduğunu, nasıl hayatların karartıldığını anlattık. Umarım bu görüşmeyi hatırlarsınız. Yazılarınızı dikkatle takip eden birisi olarak, demokrat kimliğinizden şüphe duymuyorum. Ancak aylarca Türkiye gündemine oturmasına, görsel ve yazılı basında sayısız haberler çıkmasına, akademisyenler olarak gösteri dahi yapmamıza rağmen konuya ilişkin bir satır dahi yazınızı okumak nasip olmadı. Bizimle görüşmenize müteakip Sayın Rektör Ferit Bernay'ın acı kahvesini yudumladıktan sonra acı kahvenin kırk yıl hatırı olur düşüncesi ile elinize verdiğimiz kalın dosya galiba çöp konteynirindeki yerini aldı.

O zaman ben işsizdim, size kahve ısmarlayacak param yoktu, iki çocuğuma etmek götürmenin yollarını arıyordum. Utanmayacağım daha ötesini söyleyeyim, Dr. unvanıyla köyüme döndüm babamın koyun sürüsünü otlatıyordum. Sayın Berkan hak ettiğim Yrd. Doç. kadrosuna atanmadığım gibi, 80 arkadaşımın sorgusuz sualsiz sokağa atıldım, başkalarının eline muhtaç oldum, psikolojim bozuldu, kimseye gerekçesini izah edemedim."

Hatırlayanlar hatırlayacak, o dönem 19 Mayıs Üniversitesi'ndeki uygulamalar, çok sayıda doktoralı akademisyenin sözleşmesinin yenilenmemesi, yani sokağa

atılması çok tartışıldı. Okurum haklı, o dönemde ben köşemde konuya yer vermedim ama Radikal haberleriyle durumu duyurdu. Bir başka mektup Muğla Üniversitesi'nden. Orada da rektörden şikâyet ediliyor, rektörün anti-demokratik uygulamaları bir bir anlatılıyor. Tipik uygulamaların başında, doktoralı öğretim üyelerine yardımcı doçent veya doçent kadrosu vermemek, biraz olsun aykırı görünenlerin sözleşmelerini yenilemeyip onları sokağa atmak geliyor.

Üniversitenin en büyük ihtiyacının yetmiş akademisyen olduğu herkesin malumu ama biz doktoralı akademisyenlerimizi 'Gözünün üstünde kaşın var', 'Cumaları namaz kılıyorsun' veya 'Sendikacılık yapıyor, rektörü eleştiriyorsun' gibi bahanelerle sokağa atıyorsak, durum incelenmeye değer demektir. Bakın Muğla Üniversitesi'nden böyle sudan sebeplerle sözleşmesi yenilenmeyerek sokağa atılanlardan biri, Lütfiye Kalaycı,

İstanbul'da 'Karşı Sanat Galerisi'nde bir sergi açtı, sergisinin başlığı ve manifestosu her şeyi anlatıyor aslında: 'Üniversitede İnfaz.'

Üniversitenin yasakları

Üniversite denilen bu kurum, onlarca yıldır kendi resmi söyleminden farklı ses veren her sesi "zor" ya da "ideolojik" aygıtları ile kontrol altına almaya kalkıştı. Bireyin özgür iradesi ve sesi, sansür, oto sansür ve ıslah sayesinde kendisine dahi yabancılaştırıldı.

16/12/2007 Radikal2

OSMAN ELBEK*

Yükseköğretim Kurulu Başkanı olarak ilk açıklamanızda, "İki vizyonum var. Bunlardan bir tanesi bütün yasakların üniversitelerden kalkması, ikincisi de üniversitelerin asli görevi olan bilimselliğe daha fazla önem vermeleri" demişsiniz. Bir öğretim üyesi olarak bu sözcüklerinizden etkilenmemek olanaksız. Ancak çeyrek asırdır bilim adına, özgürlük adına yaşadıklarımız tarafımızda o denli ağır bir travmaya yol açmış ki "acaba"larımız peşimizi bırakmıyor. Fakat inanıyoruz sözcüklerinize, daha doğrusu inanmak istiyoruz. Çünkü üçüncü bin yılın dünyasında mevcut üniversite yapılıması altında tek bir nefes dahi almak istemiyoruz.

Bilimsel ortamı var eden temel dinamiğin özgürlük olduğuna olan inancımız nedeniyle destekliyoruz tüm yasakları

silme isteğinizi. Ancak ümidimiz odur ki, yaşadığımız yasakları sadece kılık kıyafet sorununa indirgeemezsiniz. Popüler bir sorun olduğu için belirtmek isteriz ki, hiç kimsenin eğitim hakkı inandığı değerlere uygun yaşadığı için engellenmemelidir. Ama siz de takdir edersiniz ki üniversitelerimizdeki tek yasak bu değil. Çünkü üniversite denilen bu kurum, onlarca yıldır kendi resmi söyleminden farklı ses veren her sesi "zor" ya da "ideolojik" aygıtları ile kontrol altına almaya kalkıştı. Bireyin özgür iradesi ve sesi, sansür, oto sansür ve ıslah sayesinde kendisine dahi yabancılaştırıldı. Şimdi durup düşünelim böylesi bir kurumda tek bir yasağın sona ermesi üniversiteyi özgürleştirir mi? Tümülle özgürlüğe ulaşmayan bir kurumda bilimsellik yeşerir mi? O nedendir ki, tüm yasakların kalkacağını söyleyen ilk açıklamanızda yeni bir umut filizlendi. Yeşerip yeşermeyeceği size bağlı.

Kazanç kapısı

Hiç kuşkusuz ki üniversiteler, tartışma gündemine aldığı konular için hipotezler kuran ve var ettiği hipotezleri objektif bir yaklaşım dahilinde test ederek sorularına yanıtlar arayan bilimsellik üzerine inşa edilmelidir. Ama ya bilim bir alanı mutlaklaştırır, o alanı her türlü tartışmadan azade kılar, dahası tahakküm kuran o alanın boyunduruğu altına girer ve onun kazanç kapısı haline gelirse... Son yıllarda daha sıklıkla gündeme getirilen "Girişimci Üniversite", "Rekabetçi ve Projeci Üniversite", "Performans Eksenli Ücretlendirme" ve "Üniversite-Sanayi İşbirliği" gibi kavramlar günümüzde üniversitelerin sermayeden özgürleşemediğinin en açık kanıtları değil midir? Bu noktada etik, sosyal politika gibi konuları gündemine almayarak "bilgi teknolojisi" yaratma amacını güden yüksek öğrenimin paralı hale getirilmesi; üniversite kurumunun işletme, öğrencilerin müşterileştirilmesi süreci ve yeni tanıştığımız şirket üniversiteleri üniversitenin özgürlüğüne vurulmuş bir pranga olarak okunmalı mıdır? Akademisyeni, çalıştığı şirketin patronlarının belirlediği bir alanda çalışan memura benzeten Ahmet İnam'ın ifadesiyle sorunumuz "Akademik hayatın bugün (...) piyasayla bütünleşmiş, oradan gelen sorunları çözmeye, talepleri yerine getirmeye" uğraşması değil midir?

Yazımızı 1963 yılında OECD Bilim

Bakanları Toplantısı öncesinde dönemin Hollanda Eğitim Bakanı'nın "Bilim bilginin bir boyutudur ve bilim politikaları kültür politikalarının ayrılmaz bir parçasıdır. Bu politikaların ekonomik bir ortamda tartışılması fuhuş yapmak anlamına gelir" sözcükleri ile tamamlarsak uygun olur mu? Ne dersiniz üçüncü bin yılın uygar dünyasında bu sözler hepimiz için nostaljik bir şarkının güftesi haline gelmedi mi? Doğası gereği kâr güdüsüyle hareket eden sermaye her alandaki bilimsel üretimin ana sponsoru haline gelmiş, fikri mülkiyet hakları patentler sayesinde ticaretle bağlantılı hale getirilmiş (TRIPS), "yayınla ya da kaybol" kıskacında can çekişen bilim insanlarının çoğu akademik kariyerlerinde yükselmek amacıyla "özgürce" belirli alanlarda gereksiz yere söz söyleyerek bilgi kirliliğine neden olmuş ise bu bilim ortamından dünyaya yarar gelir mi?

Gördüğünüz üzere onlarca yıldır biriktirdiğimiz pek çok soru var. Özgür ve bilimsel bir kurumda farklı doğruların ışığında doğrularımızı konuşmaya, test etmeye su gibi, hava gibi ihtiyacımız var. Böylesi bir diyalog ortamını var edecek her girişiminizin yanında, kendimizin de dahil olmak üzere, her kim için kurmayı düşüneceğiniz monolog zemininin karşısında olacağımızı şimdiden bilginize sunmak isteriz.

Saygılarımızla.

*Gaziantep Üni. öğretim üyesi

Ufuk

GENCİZ, İŞSİZİZ, ÖRGÜTSÜZÜZ!

İŞ BULMAK ÖRGÜTLENMEK İSTİYORUZ!

Türkiye İstatistik Kurumu (TÜİK) farklı işsizlik türleri üzerinden yaptığı ayrıntılı değerlendirmede, Türkiye genelinde işsiz sayısının geçen yılın aynı dönemine göre 89 bin kişi arttığını, işsizlerin sayısının ise 2 milyon 405 bin kişi olduğunu açıkladı. Buna göre işsizlik oranı 0,2 puanlık artışla yüzde 9,3 seviyesinde gerçekleşti. Kentsel yerlerde işsizlik oranı 0,2 puanlık artışla yüzde 11,8, kırsal yerlerde ise 0,1 puanlık artışla yüzde 5,6 olarak açıklandı.

Gerçek işsizlik oranının açıklanan resmi verilerin çok üzerinde olması, verilerin ciddiyetini sorguluyor. Bugün, işsizlik oranının yüzde 20'ye dayandığı biliniyor. TÜİK ise yaptığı çalışmada farklı işsizlik türlerini tanımlayarak gerçek işsizlik oranını gizlemeye çalışıyor.

İstihdamın yarısı kayıt dışı

Kayıt dışı istihdam oranı Eylül döneminde geçen yılın aynı dönemine göre 1,6 puan azalarak yüzde 48,2'e geriledi. **Bu oranla, 23 milyon 361 bin kişilik toplam istihdamın 11 milyon 255 bini kayıt dışı çalıştığı görülüyor.** Kayıt dışı oran tarımda yüzde 88,1, tarım dışı alanlarda yüzde 33,1 olarak gerçekleşti.

Kadın istihdamının yarısından fazlası, yüzde 65'i, kayıt dışı olurken erkeklerde kayıt dışı istihdam yüzde 42 olarak belirlendi.

İlk kez iş arayanların sayısı yüksek

Daha önce çalıştığı ekonomik faaliyete göre işsizlere bakıldığında; ilk kez iş arayanların sayısı 472 bin kişi oldu. İlk kez iş arayanların sayısı erkeklerde 245 bin, kadınlarda 227 bin kişi olarak belirlendi.

İlk kez iş arayanlar, işsizlerin yüzde

19,6'sını oluştururken; işsizlerin yüzde 40,2'si hizmetler, yüzde 18,9'u sanayi, yüzde 13,9'u inşaat, yüzde 7,3'ü tarımda çalıştıktan sonra işsiz kaldı. Eğitim durumlarına göre bakıldığında; işsizlik oranının yükseköğretim mezunlarında yüzde 11,9, lise ve dengi meslek okulu mezunlarında yüzde 11,9, lise altı eğitimlilerde yüzde 8,3, okur-yazar olmayanlarda yüzde 4,1 olduğu belirlendi.

Araştırmaya göre;

* Bu dönemdeki işsizlerin yüzde 29,5'i bir yıl ve daha uzun süredir iş arıyor.

* İş aramayıp, çalışmaya hazır olanların sayısı 1 milyon 741 bin kişi olarak belirlendi. İş bulma ümidi olmayanların sayısı ise 601 bin kişi olarak gerçekleşti

* İş aramayıp, çalışmaya hazır olanların sayısı erkeklerde 783 bin, kadınlarda 959 bin kişi olarak hesaplandı. İş bulma ümidi olmayanların sayısı erkeklerde 372 bin kadınlarda 230 bin kişi olarak belirlendi.

* İşgücüne katılmayanların dağılımında birinci sırada yüzde 46,7 ile ev hanımları yer alıyor. Geçen yılın aynı dönemine göre 2,2 puan azalma göstermekle birlikte ev hanımlarının sayısı Eylül döneminde 12 milyon 570 bin kişi oldu.

* İşgücüne dahil olamayanlar içinde öğrencilerin sayısı 3,5 milyon, emeklilerin sayısı 3 milyon 275 bin, çalışamaz halde olanların sayısı 3 milyon 208 bin kişi oldu. Mevsimlik çalışanların sayısı 188 bin kişi olarak belirlendi.

* Eylül döneminde istihdam edilen 23 milyon 361 bin kişiden yüzde 47'si hizmetler, yüzde 27,3'ü tarım, yüzde 19,4'ü sanayi, yüzde 6,3'ü inşaat sektörlerinde yer aldı. Geçen yılın aynı dönemine göre istihdamdaki payına bakıldığında hizmetler sektöründe 1

puan, inşaat sektöründe 0,2 puan artış görülürken; tarım sektöründe 1,1, sanayi sektöründe 0,2 puan azalış görüldü.

* İşgücüne katılım oranı erkeklerde yüzde 72,6, kadınlarda yüzde 25,7 oldu. İşsizlik oranı erkeklerde yüzde 8,8, kadınlarda yüzde 10,7 olarak gerçekleşti.

*Eylül döneminde genç nüfusta işsizlik oranı ise geçen yılın aynı dönemine göre 0,8 puan arttı ve yüzde 18,2'den yüzde 19'a çıktı.

Yukarıda verilen açıklamalar Türkiye İstatistik Kurumu'nun Ağustos, Eylül ve Ekim aylarını kapsayan "**Hanehalkı İşgücü Araştırması 2007 Eylül Dönemi**" sonuçlarının verileri-

dir. Resmi işsizlik rakamı sadece yüzde 9,3 olarak belirlenirken TÜİK'in farklı işsizlik tanımlarıyla gerçek işsizlik oranının yüksekliğini gizlediği görülüyor. Bunu yaparken de kendi resmi kurumlarını kullanmakta, ancak yine de bu gerçekliği kendi resmi kurumları bile gizleyememektedir. Özellikle işgücüne dahil olmayanların sayısına baktığımızda ve bu sayının halen çalışabilecek durumda olması bize rakamların ne kadar da yanıltıcı bir şekilde verildiğini ve işsizliğin gerçek resmini ortaya koymaktadır.

İşsizlik oranlarındaki artışın en fazla genç kesim içerisinde

gerçekleşmesi, işgücüne dahil edilmeyen öğrenci gençliğin, ev kadını gençlerin sayısının bir hayli fazla olması, işsizliğin gençlik içerisinde yoğun bir şekilde yaşandığını ortaya koymaktadır. Sürekli olarak ekonominin iyileşme kaydettiğinden dem vuranların açıklamış olduğu veriler bile korkutucu bir tablo ortaya koymaktadır.

Sistem gençliğin sadece işsiz kalmasını değil, işsiz kaldıktan sonra da kendisini sosyal yaşam içerisinde ifade etmesini engellemektedir. Uygulamış olduğu politikalarla gençliğin apolitikleşmesini sağlamakta, gençliğin bulunduğu yerlerde uyuşturucu ve fuhuşu yaygınlaştırarak kültürel yozlaşma içerisinde boğulmalarına neden olmaktadır. **Bununla amaçladığı, kendi çıkarları doğrultusunda yürüteceği politikalar karşısında tepki gösterecek olan potansiyeli sindirmektir.** Karşısında örgütlü bir gençliğin bulunması, politikalarının hayata geçirilmesinin önünde büyük bir engeldir.

Bizler işsiz gençler olarak sistemin gençlik üzerinde uyguladığı bu politikalar karşısında sessiz kalmak istemiyoruz. **Geleceğimizi yok etmeye çalışanlara karşı geleceğimizi ancak örgütlü durarak koruyabiliriz.** Bunun farkında olan sistem, gençliğin özellikle işsiz gençliğin örgütlenmesi için yasal olanak yaratmamaktadır. Sadece işsiz gençlik değil, kayıt dışı çalışanların da yasal olarak örgütlenme olanakları bulunmamaktadır.

Bizler işsiz gençler olarak, bizim üzerimizde uygulanan iş güvencesiz eğitime karşı örgütlenmek istiyoruz. **Biz işsiz gençler, sağlıksız çalışma koşullarına ve emeğimizin sömürülmesine karşı örgütlenmek istiyoruz.** Biz işsiz gençler, kendi varlığını devam ettirebilmek için emekçi halk yığınlarını sömüren emperyalist sisteme karşı örgütlenmek istiyoruz.

Bizler işsiz gençler olarak, biliyoruz ki emekçi halkımıza karşı uygulanan bu politikaların çıkış yeri tek bir merkezdendir. Ve bu nedenden dolayı da bizlerin tek bir insan gibi birleşmesi ve insanlığın karşısında duran bu sisteme karşı net bir karşı duruş sergilemesi gerekmektedir.✂

Çiçeği burnunda başkanın ilk icraatı:

Sözleşmeli asistanlık

Yeni atanan **YÖK Başkanı Yusuf Ziya Özcan** medyada daha çok AKP'ye yakınlığı ve yaptığı bilimsel (!) çalışmalarla gündeme getirilse de yeni başkanın döneminde de uzun süredir AB'ye uyum ve Bologna Süreci doğrultusunda girilen rotada devam edileceği kendisini ilk günlerden belli etti. Başka türlü de beklenemezdi. Hükümetle rektörler arasındaki dalaşmanın laiklik-şeriat ekseninde suni bir kamplaşma olduğu, her iki kesimin de emperyalist projelere hayat vermede ortaklık sağladığı, hatta birbiriyle yarıştığı, esas meselenin çıkar mücadelesi olduğunu biliyoruz.

Özcan bu gerçekliği daha ilk günlerinde ortaya koyduğu sözleşmeli asistanlık projesiyle kanıtlamış oldu. Abdullah Gül'ün KKTC Cumhurbaşkanı onuruna verdiği yemekte basına açıklama yapan Özcan "**Kadrolu, maaşlı uygulama yerine, araştırma görevlileri için burslu sisteme geçmenin daha uygun olacağını düşünüyorum. 67 olan yaş haddi 70 veya biraz daha üzerine çekilebilir**" diyerek projesini açıkladı. Böylece zaten bilimsel üretimin ender olarak görüldüğü, akademik bağımsızlıktan söz etmenin mümkün olmadığı şartlarda görevini sürdürmeye çalışan akademisyenlerin hem kazanılmış sosyal hakları gasp edilecek hem de üniversitedeki zaten sorunlu olan eğitimin niteliği daha da düşecektir.

www.ntvmsnbc.com'a konuyla ilgili yapılan açıklamalar projenin kapsamını bizlere göstermektedir.

Öğretim Üyeleri Derneği Başkanı Tahsin Yeşildere "Zaten vakıf üniversitelerinde uygulanan bir sistem bu. Bizim sürekli olarak savunduğumuz bir takım ilkelere son derece ters düşen bir yaklaşım. Biz araştırma görevlisinin alacağı maaşın yüksek olmasından yanayız. Ama bu burs tarzında değil tabii. Bu bursun verilme ilkeleri ve şekilleri genellikle ahab çavuş ilişkisiyle oluyor. Hele bugünkü sistemde üniversitelerde kadrolaşmayı getirebilecektir. Burs sistemi birçok vakıf üniversitesinde uygulanıyor ve ortaya şöyle sorunlar çıkarıyor: Sosyal haklardan yoksun oluyorlar. Ör-

neğin Sabancı Üniversitesi gibi bir vakıf üniversitesinde düşüp belini inciten bir doktora öğrencisi hastaneye gittiğinde, yazın sigortanız yok, üniversiteler yazın tatilde, bursunuz ve sigortanız okul açıkken geçerli diyerek sosyal güvencesini vermiyorlar. Dolayısıyla burs sisteminde sosyal güvence diye bir şey olmaz. Tabii ki araştırma görevlisinin özgürce bilim üretmesi, fikirlerini açıkça savunması, üniversitelerin geleceği açısından çok önemli. Sistemi değiştirmeden merkezden de atama yapsanız, burslu da yapsanız, ifadeleri anabilim dalı başkanına ters düştüğünde, 'Bu başarısızdır, bursunu da kesin' deyip atarlar üniversiteden. Güvence olmayınca düşünce özgürlüğü ortadan kalkar."

İstanbul Üniversitesi'nden Doç. Levent Ürer'se "Bu durumda hiç kimse mesleki güvencesi olmadığı için üniversiteyi tercih etmeyecektir. Bunun özgürlük boyutu da var. Çocuklar, hocalarına bağımlı kalacaklardır. Çünkü sözleşmesi her an sona erebilir, master her an bitirilebilir. Bu durumda farklı düşünceler üniversitelerden nasıl çıkacak?"

Hacettepe Üniversitesi'nden Araştırma Görevlisi Muammer Kaymak da "YÖK Başkanı sanıyorum, araştırma görevlilerine özlük hakları bakımından devlet memurlarının sahip olduğu hakların verilmesinden rahatsız. Yani lisansüstü eğitim süresince verilen düzenli maaş, sağlık ve sosyal güvenlik gibi hakların ortadan kaldırılmak istendiği anlaşılıyor. Bu anlamda iş güvencesi bakımından değil ama sosyal kazanımlar bakımından mevcut uygulamadan geriye dönüş niyetleri var. Elbette bu, her şeyi piyasa mantığının çözeceğini düşünen zamanın ruhuna uygun bir yaklaşım. Üniversitede iş güvencesinin olmayışı, kendi gözlemlerime dayanarak söylüyorum, doktora bitince karşılaşılabilecek işsizlik tehdidi karşısında akademik verimi azaltmakta, parlak öğrencileri akademik kariyer düşüncesinden uzaklaştırmakta, iş güvencesi olmadığı için üniversiteler ve ülke meseleleri hakkında hiçbir eleştirel tutum almayan, edilgin ve kişiliksiz bir akademis-

yen tipolojisi yaratmaktadır. Üniversitede iş güvencesinin tamamen kaldırılmasının altında yatan en önemli etken bir akademik işgücü piyasası oluşturmaktır. Akademiye ve bilime tümüyle yabancı olan işletme /işveren/çalışan ilişkileri hakim kılınmaya çalışılmaktadır. Bu Batı üniversitelerinde sonuçları şimdiden sorgulanmaya başlanan **piyasa merkezli dönüşümün** önemli bir adımıdır. Bu yöndeki girişimlerin tümüyle başarıya ulaşması halinde, zaten kurumsallaşma problemi olan üniversitelerimizden geriye bir şey kalmayacağı konusunda derin kaygılarım var."

Bu yorumlar dahi eğitimdeki kapsamlı dönüşümü amaçlayan projenin sadece öğrencileri değil üniversitenin tüm bileşenlerini olumsuz etkileyeceğini, kazanılmış-sosyal hakların gasp edileceğini, atılan her adımla birlikte sermaye gruplarının eğitim üzerindeki etkinliğinin daha da artacağını görmekteyiz. **Buna karşı ise üniversitenin tüm bileşenlerinin ortak mücadelesi büyük bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır.**

Çay içip halay çekmek suç!

Çukurova Üniversitesi'nde okuyan ve **Balcalı Fevzi Çakmak Yurdu'nda** kalan bir grup öğrenci 2 hafta süren vize sınavlarının bitiş nedeniyle **22 Kasım** tarihinde yurttan düzenledikleri eğlence nedeniyle soruşturmayla karşılaştılar. **Sebebi ise eğlencelerinde Kürtçe türkü söyleyip halay çekmeleri, ardından toplu şekilde kantine inip çay içmeleri.**

Bu "suç"u işleyen öğrencilerin cezası olarak ise yurttan atılmaları talep ediliyor. Kürt ve demokrat olmanın karşılığı olarak sistem tarafından tüm kurumlarıyla birlikte eşgüdüm içinde yürütülen inkar ve baskı politikaları bu örnekteki gibi sudan sebeplerle dahi kendisini göstermektedir. Çay içmek, türkü söylemek ve halay çekmek gibi 3 eylemi ardı ardına yapan gençlerin bu davranışlarında "bölücülük" bulan faşist yurt yönetimi ise devletine bağlılığını net bir şekilde göstererek büyük ihtimalle amirlerinin takdirini kazanmıştır.

Ümit Cihan Tarho unutulmadı

7 Ocak 1998 tarihinde sivil faşistler tarafından öldürülen devrimci yurtsever öğrenci Ümit Cihan Tarho Malatya'da yapılan çeşitli eylemlerle anıldı. Mezar anması, yürüyüş ve basın açıklamalarıyla bu katliam bir kez daha kınandı.

Mezar anması kimlik kontrolünün ardından mezar başında yapılan saygı duruşu ve açıklama ile sona erdi. **7 Ocak Pazartesi** günü İnönü Üniversitesi'nde ABC Kafe'nin önünden Fen Edebiyat Fakültesi önüne kadar yapılan yürüyüşe özel güvenlik birimi ve jandarma müdahale etmeye çalışmış, öğrencileri soruşturma açmak ile tehdit etmiştir. Buna rağmen yapılan slogsız yürüyüş ve açıklama ile eylem sonlandırılmıştır.

Aynı günün akşamı **17.30'da Malatya Merkez Soykan Parkı'nda Yurtsever Demokrat Gençlik** adına yapılan basın açıklamasına demokratik kitle örgütleri de destek verdi. Yapılan açıklamada "Farklılıklara tahammül edemeyen örgütlü faşist gerici zihniyet Ümit Cihan Tarho'yu Alevi ve Kürt kimliğinden dolayı hedefine alarak katletmiştir. Geçmişten bu yana ülkemizde binlerce cinayet bu tarzda işlenmiştir. Kimileri için iyi çocuk olmuş, kimileri içinse kurşun atan da yiyen de bizim şerefimizdir denilerek katiller kahramanlaştırılmıştır" denildi.

Ayrıca açıklamada "**Ümit Cihan Tarho'yu her yıl bir gün bile olsa unutturmayacağız. Üniversitemizdeki ırkçı-gerici faşist saldırılara karşı demokratik örgütlenme hakkımızı kullanacağız**" denildi. Eylem "**Şehit namırın**", "**Yaşasın Halkların Kardeşliği**" sloganlarının atılmasıyla sonlandırıldı. Eyleme Malatya YDG de destek verdi.

Malatya YDG

İstanbul'da İtalyan üniversitesi kuruluyor

Avrupa Birliği'ne uyum süreci içinde yoğunlaşan neo-liberal reform paketinin bir parçası olarak üniversitelerdeki eğitimi tamamen sermayenin denetimine sunan Bologna Projesi'nin esas hedefi Avrupa Yükseköğrenim Alanı'nı oluşturmaktır. Bu hedef doğrultusunda tüm üye ülkelerdeki üniversitelerde müfredatta, kredilendirmede ve derecelendirmede ortaklık sağlanması ve öğrenci hareketliliğinin geliştirilmesi hedeflenmektedir.

Bu başlık daha çok teknik bir meseley-

miş gibi gözükse de altında çok ciddi hedefleri barındırmaktadır. Not sisteminde ve müfredatta ortaklığın sağlanmasına paralel Avrupa'daki büyük sermayeli özel üniversitelerin diğer ülkelerde özel okullar açmasının önü açılmaktadır. Bu da büyük bütçeli özel üniversitelerin ülkedeki eğitimi etkilemesinde, denetlemesinde ve yarı-sömürge ülkelerden beyin göçünün daha organize şekilde gerçekleşmesinde güç sahibi olmalarına neden olacaktır.

Bu doğrultuda atılan adımlara paralel

olarak ülkemizde de yabancı üniversiteler yatırımlarına başladı. **İtalya Dışişleri Bakanı Massimo D'Alema'nın** 22 Kasım'da ülkemize yaptığı ziyarette İstanbul'da Türkiye İtalyan Üniversitesi'nin kurulmasına karar verildi. Türkiye üniversitenin yerini, binasını ve altyapısını sağlarken eğitimle ilgili konular İtalya tarafından karşılanacak. Basına yansıyan haberlerde özellikle Harvard gibi ABD üniversitelerinin ülkemizde ve Kıbrıs'ta üniversite kurmak için çalışmalar yürüttüğü belirtilmektedir.

Denge Ciwanê

Yeni demokrasi mücadelesini yükseltelim!

Ülkemizde ulusal sorunun çözümü sistem sorunudur. Faşizm ortadan kalkmadan Kürt ulusu da rahata ermeyecektir. Sürekli baskı ve katliamlarla iç içe olunacaktır. Ülkemiz egemenleri bu konuda oldukça nettir. Haksızlığa karşı sesini yükseltenlerinin seslerini kısmayı kutsal bir görev olarak kendilerine biçmişlerdir. Ancak devrimle birlikte başta Kürt ulusu olmak üzere çeşitli milliyetlerin halkımızın temel sorunları çözülecektir.

Militarizm rüzgarıyla her tarafımız sarılmış durumda. Efendisi ABD'nin sunduğu istihbaratla hayatının en mutlu günlerini yaşadığını söyleyen paşanın vurguladığı gibi faşizmin, ırkçılığın bizi esir almaya çalıştığı bir sürecin içerisinde geçmekteyiz. Her ne kadar "Ulubatlı Hasanvari" "Allah Allah" nidalarıyla sınır dışı operasyonlar düzenlese de, operasyonun gelmiş olduğu aşama ülkemiz egemenlerince fiyaskodur. Tam bir başarısızlıktır, hayal kırıklığıdır. Bu başarısızlığın vermiş olduğu ruh haliyle saldırılarını daha da arttıracığını kestirmek mümkündür.

Bir yandan ülkemiz egemenlerince Kürt ulusuna yönelik azgınca saldırılar sürerken, Kürt Ulusal Hareketi de 1 Aralık tarihinde ulusal sorunun çözümü için yedi maddelik bir yol haritası sundu. Bu yol haritasının içerisinde şu maddeler mevcut:

1. Kürt kimliğinin tanınması ve Türkiyelilik üst kimliği çatısı altında tüm kimliklerin anayasal güvenceye kavuşturulması.
2. Kürt dili ve kültürü önündeki engellerin kaldırılması, anadilde eğitim hakkının tanınması ve Kürdistan (T. Kürdistan'ı-bn) bölgesinde Türkçenin yanında Kürtçenin ikinci resmi dil olarak kabul edilmesi, bunun yanında diğer azınlıkların kültürel haklarına saygı gösterilmesi.
3. Düşünce, inanç ve ifade özgürlüğü temelinde serbest siyaset ve örgütlenme hakkının tanınması, anayasa ve yasalarla başta cins ayrımcılığı olmak üzere tüm toplumsal eşitsizliklerin kaldırılması.
4. Bir toplumsal uzlaşma projesiyle iki toplumun birbirini affederek, PKK önderliği dahil tüm siyasi tutukluların serbest bırakılması, siyasal ve toplumsal yaşama katılımlarının engellenmemesi,
5. Özel savaş amacıyla Kürdistan'da bulunan güçlerin geri çekilmesi, köy koruculuğu sisteminin lağvedilmesi ve köylülerin köylerine geri dönüşü için sosyal ve ekonomik projelerin geliştirilmesi.
6. Yeni bir yerel yönetimler yasası ile yerel yönetimlerin yetkilerinin artırılarak yeniden düzenlenmesi.
7. Yukarıdaki maddelerin gerçekleşmesine paralel olarak gerillanın her iki tarafın

belirleyeceği bir takvim dahilinde kademe- li olarak silahlarını bırakıp yasal demokratik toplumsal yaşama katılım sürecinin başlatılması.

Ülkemiz egemenleri tarafından bu maddeler pek hazmedilecek maddeler değildir. Doğallığında ülkemiz egemenleri bu yol haritasına karşı saldırılarını daha da yoğunlaştıracaktır. Kaldı ki, yol haritası açıklandığından bu yana Irak Kürdistan'ına yönelik iki kez hava saldırısı düzenlemiştir.

Kürt Ulusal Hareketinin bu talepleri faşizmin varlık zeminini oldukça zorlamaktadır. Elbette Kürt Ulusal Hareketinin bu maddelerin yaşama geçirilmesinin kısa vadede ya da sistem değişmeden mümkün olup olmadığını nasıl değerlendirdiği konusunda net bir açıklaması yok. Yalnız bizim açımızdan, Kürt Ulusal Hareketinin değerlendirmelerine ve yaklaşımlarına karşı şüphelerimiz bulunmaktadır. Bu şüphelerimizin de maddi temeli bulunmaktadır. Örneğin ABD emperyalizmine yaklaşımları Kürt hareketinin tam bir çelişki yumağı oluşturmuştur. Irak işgalini döneminde ABD emperyalizmiyle arasını bozmamaya dikkat eden, ülkemizdeki NATO protestolarından uzak bir duruş sergileyen Hareket, geldiğimiz aşamada ABD'nin Türkiye'ye verdiği destek nedeniyle ABD'yi karşısına almıştır. Yahut geçen yılın Newroz'unda, bu hareketin legal temsilcilerinin Barzani'yi ve Talabani'yi Kürt halkının yoldaşlarından saymasına rağmen ABD işgalinde işbirlikçilik yapan bu şahısların son süreçteki yaklaşımları da bir kez daha emperyalizmin işbirlikçilerinden halka yarar gelmeyeceğini kanıtlamıştır. **Dolayısıyla içinden geçilen süreç değerlendirmelerinde Kürt hareketi hatalı değerlendirmelerde bulunmaktadır.**

Ülkemizde ulusal sorunun çözümü sistem sorunudur. Faşizm ortadan kalkmadan Kürt ulusu da rahata ermeyecektir. Sürekli baskı ve katliamlarla iç içe olunacaktır. Ülkemiz egemenleri bu konuda oldukça nettir. Haksızlığa karşı sesini yükseltenlerinin seslerini kısmayı kutsal bir görev olarak kendilerine biçmişlerdir. Ancak devrimle birlikte başta Kürt ulusu olmak

üzere çeşitli milliyetlerin halkımızın temel sorunları çözülecektir.

Bu gerçeğin bir tarafını göstermektedir. Bir de ikinci tarafı var. Yukarıda vurguladığımız maddeler ilerici, halk saflarında olan bir örgütün talepleridir. Ve bu talepler demokratik öğeler içermektedir. Bu yüzden YDG olarak bu talepleri savunanların savunma hakları olduğunu biliyoruz ve buna yönelik engellemelere karşı olduğumuzu belirtiyoruz. Tekrar vurgulama pahasına da olsa söylemek gerekir ki, ülke-

arlarımızla uyumlu bir şekilde dillendirmek oldukça önemlidir.

Açıktır ki bu demokratik talepleri savunanlara yönelik baskı ve engellemelere karşı çıkmakla bu talepleri esas politika olarak önümüze koymak farklı şeylerdir. Bu talepleri kendi taleplerimiz olarak ele almak, ulusal taleplerin arkasından koşmayı beraberinde getirecektir.

YDG'nin Kasım ayının sonunda gerçekleştirdiği 2. Konferansın önümüzdeki dönem esas politikası ola-

mizde ulusal sorunun çözümü sistem içi reformlarla değil Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının hayat bulmasıyla gerçekleşecektir.

YDG olarak son dönemde sistemin Kürt ulusuna yönelik saldırılarına karşı tavır takınmakta yetersiz kaldığımız açıktır. Faşizme karşı ortak duruşu sergilemek, saldırıya uğrayanlarla dayanışmak ve saldırıya uğrayan taraftaki tüm güçler olarak ortak cevaplar vermek oldukça önemlidir.

Bu talepler içinde Kürt dilinin tanınması, anadilde eğitim, serbest siyaset ve örgütlenme, köy koruculuğunun kaldırılması vb demokratik reform talepleri YDG'nin savunduğu, sahiplendiği taleplerdir. DTP'nin emperyalizme ve ülkemizdeki hakim sisteme yaklaşımlarındaki hatalı yönlerle uzlaşmadan, kendi ayrımlarımızı net bir şekilde göstermeye dikkat ederek bu talepleri savunmamız olumlu olacaktır. Bu taleplerin anti-emperyalist ve anti-faşist şif-

rak anti-emperyalist, anti-faşist gündemleri aldığı bilinmektedir. Mevcut durumda YDG'nin örgütlülüğünün ağırlığı öğrenci gençlik içerisinde olduğu için eğitimdeki emperyalist saldırılara karşı öğrenci gençliği bilinçlendirmek ve sistemin bu saldırılara paralel şekilde geliştirdiği şovenist, ırkçı saldırılara karşı çıkmak temel gündemlerimizdir.

Kürt gençliğinin eğitim hakkı sadece anadilde eğitim hakkına indirgenemez. Eğitimdeki emperyalist yasalarla Kürt gençliğinin de eğitim hakkı engellenmektedir. Bunun için de görevimizin ana noktasını burası oluşturmaktadır.

Esas görevimizi yerine getirirken, Kürt ulusuna yönelik saldırılara karşı aktif tavır almak, ilerici demokratik taleplerin arkasında durmak gibi ikili görevimiz bulunmaktadır. Kürt gençliğini örgütlenme görevi bu ikili görev yerine getirildiği oranda yaşam bulacaktır.☺

Türkiye'deki eğitim-öğretim tarihi incelendiğinde H. A. Yücel dönemi ayrı bir yerde durmaktaymış gibi görülmektedir. Liberal ve demokrat kesimler, onlarca hükümet ve eğitim bakanı içerisinde her zaman H. A. Yücel'i ayrı bir yere koymuşlardır. Oysaki 1940'larda eğitim bakanı olan H. A. Yücel, daha özgürlükçü ve ilerici bir eğitim anlayışını savunmamaktaydı.

EĞİTİM VE ŞOVENİZM

Eğitim, öğretimle paralel olmakla beraber, ondan ayrılan yönleriyle de bağımsız bir süreçtir. Hem eğitim hem de öğretim meselesi, insanın doğumundan itibaren işlemeye başlar ve doğallığıyla bu süreçte çevre, aile, okul üçlemi belirleyici bir yerde durur. O halde eğitim ve öğretim sürecinin temelinde egemen sistem bulunmaktadır.

Türkiye'de de eğitim ve öğretim süreci, bizzat egemen sistemin karakteriyle birlikte değerlendirilmelidir. Konu oldukça geniş bir yerde durmakta olduğundan dolayı, okul, okul öncesi ve sonrası süreç ayrı ayrı değerlendirilmeyi hak etmektedir. Genelme yapmak açısından ise, bu üç süreçten en nesnel gözlemleme olanağı sunan okul süreci ayrı bir yerde durmaktadır. **Türkiye'de okul eğitim ve öğretimi, gençliğin şekillenmesini anlamak açısından zengin verilerle doludur.** Şimdi genel hatlarıyla Türkiye'de okul eğitim öğretimini tarihiyle anlatmaya çalışarak bazı sonuçlar çıkarmaya çalışalım.

Ülkemizde milli eğitim süreci, esasta 1920'li yılların başından itibaren birçok karmaşık gelişmeyle iç içe oluşmaya başlamıştır. Ermeni soykırımının ardından Kürt isyanlarının bastırıldığı, M. Kemal'e karşı oluşan muhalefetin hızla bertaraf edildiği ve üst yapıda değişimlerin dayatıldığı bu dönemde, eğitim alanında da birçok yeni gelişme yaşanmıştır. Ancak bu değişimlerden en fazla göze batanı, eğitimin ısrarla millileştirilmesine yapılan vurgu olmuştur. Bu vurgu, elbette ki gerek M. Kemal'in gerekse de ardılı olanların onlarca söylem ve pratiğiyle pekiştirilmiştir. Bizzat M. Kemal bu dönemde **"...dünya yüzünde ondan daha büyük, ondan daha eski, ondan daha temiz bir millet yoktur ve bütün insanlık tarihinde görülmemiştir."**¹ **"Türk milleti kahramanlıkta olduğu kadar, istidat ve liyakatte de bütün milletlerden üstündür."**² söylemlerinde bulunarak nasıl bir amaç güttüğünü ortaya koymuştur. Milli olan her şey yüceltilirken, yabancı (!) kaynaklı her görüş zararlı ilan edilmiştir.

Eğitim alanında bu anlayış, M. Kemal'in şu sözleri ile özetlenmiştir: **"çocuklarımız ve gençlerimiz yetiştirilirken onlara bilhassa mevcudiyeti ile hakkı ile ters düşen bütün yabancı unsurlarla mücadele lüzumunu ve milli düşünceleri kemali istiğrak ile (tam bir vecd içinde) her karşı fikre karşı şiddetle ve fedakârca savunma zarureti telkin edilmesi yoluyla yaratılır."**³

Eğitimde millilik ve enternasyonal olana karşı olma anlayışı, istisnasız TC tarihinin tüm dönemleri boyunca kesin bir şekilde vurgulanmıştır. M. Kemal bu konuyu şu şekilde özetlemiştir: **"Eğitim kelimesi yalnız olarak kullanıldığı zaman, herkes kendine göre anlam çıkarır. Ayrıntıya girilirse eğitimin hedefleri, amaçları çeşitlenir. Mesela dini eğitim, milli eğitim, beynelmil (enternasyonal) eğitim... Bütün bu eğitimlerin hedef ve gayeleri başka başkadır... Yeni Türk Cumhuriyeti'nin yeni nesle vereceği eğitim milli eğitimidir."**⁴ Yine bu eğitimin amacı, "Milletine, Türkiye Devleti'ne ve TBMM'ye saygıyı sağlamak" olarak belirlenmiştir. Bunun yanında öğretim ve eğitim sürekli olarak askeri disiplinle birlikte uygulanmıştır.

M. Kemal döneminde temeli oluşturulan Türk eğitim sisteminin bir diğer özelliği de anadilde eğitim konusuna yaklaşımında ortaya çıkan aşırı tutucu ve ırkçı davranıştır. **"Bugünkü Türk milletinin (T büyük) siyasi ve içtimai camiası içinde kendilerine kürtlük (k küçük) fikri, çerkezlik (ç küçük) fikri ve hatta lazlık (l küçük) fikri veya boşnaklık (b küçük) fikri propaganda edilmek istenmiş vatandaş ve milletdaşlarımız vardır."** söylemi bu anlayışın ifadesidir.

M. Kemal döneminin ardından eğitime ilişkin bahsi geçen anlayışlar kâh biraz daha esnek kâh biraz daha tutucu olarak uygulanmaya devam etmiştir. İsmet İnönü döneminde **"Milli Şef"** anlayışının yansımalarını her alanda görmek mümkündür. Milli Şef'e muhalif hiçbir düşünceye yaşam hakkı tanınma-

maktadır. İnönü döneminde milliyetçiliğe yapılan vurgular, M. Kemal dönemine göre daha serttir. **"Bu yekpare milliyet içinde harslar (kültürler) hep erimelidir. Bu milliyet kütlesi içinde ayrı medeniyetler olmaz... Bu vatan işte tek olan bu milletin, bu milliyetindir. Bunu yalnız söz konusu olsun diye söylemiyoruz, süs olsun diye bu fikirde değiliz; bu siyaset vatanın bü-**

tün hayatıdır. Yaşayacaksa, yekpare bir millet kütlesi olarak yaşayacağız. İşte milli terbiye dediğimiz sistemin umumi hedefi"⁵ İsmet İnönü'nün bu söylevi, resmi, eğitim ideolojisini de belirleyen anlayıştır.

Bu dönemin Eğitim Bakanı olan Hasan Ali Yücel de milli eğitim anlayışını eksiksizce uygulama gayreti içerisinde olmuştur. Türkiye'deki eğitim-öğretim tarihi incelendiğinde H. A. Yücel dönemi ayrı bir yerde durmaktaymış gibi görülmektedir. Liberal ve demokrat kesimler, onlarca hükümet ve eğitim bakanı içerisinde her zaman H. A. Yücel'i ayrı bir yere koymuşlardır. Oysaki **1940'larda eğitim bakanı olan H. A. Yücel, daha özgürlükçü ve ilerici bir eğitim anlayışını savunmamaktaydı.** 17 Nisan 1940 tarihinde çıkarılan 3803 sayılı Köy Enstitüleri Kanunu da çokça bilinenin aksine, resmi ideolojinin köylük bölgelere de dayatılması amacını gütmekteydi. Köy Enstitülerinin kuruluş amacı ilgili yönetmelikte şu şekilde belirtilmiştir: **"1.**

öğrenciler cumhuriyetçi ve milli duyguları tam olarak yetişeceklerdir; 2. köy öğretmenleri, milli ülkü ve maksatları köyde gerçekleştirmeye hizmet edeceklerdir ve 3. köy öğretmenleri, muhtelif meslek ve zümrelerden teşekkül etmiş olan Türk milletini bir bütün sayacak, onun kalkınmasında, ilerlemesinde kültür adamı sıfatıyla çalışacaktır."⁶ Tüm bu vurgularla Köy Enstitülerinde milliyetçilik anlayışı öne çıkarılmaktaydı ve bu amaç, büyük oranda da başarılmıştı. Sol düşünceye mensup öğrencilerin

linç edilmeye çalışıldığı örneklerin varlığı da bu düşünceyi desteklemektedir. Köy Enstitülerinde öğrencilere sürekli olarak söylenen "Ziraat Marşı" da milliyetçilik vurgularıyla doludur:

*"Sürer eker biçeriz, güvenip ötesine
Milletin her kazancı milletin kesesine*

*Toplandık baş çiftçinin, Atatürk'ün sesine
Toprakla savaş için ziraat cephesine
Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz
Biz yurdun öz sahibi, efendisi, köylüyüz
İnsanı insan eden, ilkin bu soy, bu toprak*

*En yeni aletlerle, en içten çalışarak
Türk için yine yakın, dünyaya örnek olmak*

*Kafa dinç, el nasırlı, gönül rahat, alın ak.
Biz ulusal varlığın temeliyiz, köküyüz
Biz yurdun öz sahibi, efendisi, köylüyüz
Kuracağız öz yurtta dirliği düzenliği
Yıkıyor engelleri ulus egemenliği
Görsün köyler bolluğu, rahatlığı, şenliği
Bizimdir o yenilmek bilmeyen Türk benliği*⁷

Köy Enstitüleri için belirlenen bu amaçlar 1936 yılında kabul edilen İlkokul Müfredat Programında da benzeri şekilde vurgulanmıştır: “İlkokula devam eden çocukları, kuvvetli cumhuriyetçi, milliyetçi, devletçi, laik, inkılâpçı yurttaşlar olarak yetiştirmek, Türk milletini, Kamutayı (Millet Meclisi’ni), Türk Devletini sayın tutacak ve tutturacak fikirleri bütün yurttaşlara aşlamayı kendisine bir vazife bilecek talebe yetiştirmek.”

1938 ile 1946 yılları arasında Eğitim Bakanlığı yapan H. A. Yücel, söylevlerinin büyük çoğunluğunda şefe duyduğu bağlılığı ilan etmiştir. Bunlardan en çok öne çıkanlar şu şekilde aktarılabilir: “Memleket işlerini, bütün yüksek emellerimizin yüce şahsında toplandığını görmekte bahtiyar olduğumuz Milli Şef İsmet İnönü’nün emrinde ve devrinde gerçekleştirmek ve başarmak, bizim için sadet verici bir gaye, bütün varlığımıza yayılmış bir imandır.”⁸, “Hizmetlerine minnet ve muhabbetle saygı beslediğimiz Atatürkümüzün fani hayatta gözlerini yumduğu andan itibaren, iradeyi temiz ellerine alan Büyük Şefimiz İnönü, tıpkı önünde ve karşısındaki şu duruşunuz gibi, Türk milletini bir bütün olarak her emrine hazır, her sözünü dinler buldu ve daima böyle bulacak. Türk Milletinin varacağı her iyi kararı, her türlü koruma ve yaşama kudretlerini onun yüce şahsında görüyoruz. Ona inanıyoruz. Yurttaşlarımız; Ona inanıyoruz, çünkü o da bize inanmaktadır. İnönü Şefimizdir; İnönü Başbuğumuzdur. İnönü Türk milletinin duyan kalbi ve düşünen başıdır.”⁹

1940’lardan itibaren milliyetçilik vurgularının artmasına rağmen gençlik içerisinde özgürlükçü ve enternasyonal görüşler daha fazla rağbet görmeye başlamıştır. Özellikle 1960 ile 1980 yılları arasında anti-emperyalist bilinç daha da gelişmiştir. 1960 dönemi, esasta ülkedeki sistemi elbette ki değiştirmemiştir. Dönemin en çok öne çıkan gelişmesi de İmam Hatip Okullarının sisteme daha fazla adapte edilmesi çabasıdır. Bu dönemde ilk ve orta öğretimde okutulan ahlak derslerinin milli ahlak esaslarına göre düzenlenmesi kararı alınmıştır. Çeşitli aralıklarla hükümete gelen Milliyetçi Cephe Koalisyonlarının sonuncusu, eğitimdeki hedefini şu şekilde aktarmaktadır: “Devletimizin tüm unsurlarının başında gelen eğitimin yeniden millilik vasfına kavuşturul-

ması zaruretine inanıyoruz.”

Eğitimdeki Türkçü-İslamcı (Sünni) aşırı subjektif bakış açısı, 1980 sonrasında doruğa ulaşmıştır. 1970-1980 arası hem toplumda hem de eğitimde başlıca sorun olarak belirtilen “Komünizm” ve “Komünizmle mücadele” azmi 80 sonrası askeriye’nin bizzat müdahalesiyle daha da farklı bir boyuta ulaşmıştır. 80 darbesiyle siyasal partiler, işçi sendikaları, dernekler ve kitle örgütleri kapatılırken, on binlerce insan tutuklanmıştır. **Tüm Eğitim ve Öğretim Emekçileri Birleşme ve Dayanışma Derneği (TÖB-DER)** illegal faaliyette bulunduğu gerekçesiyle kapatılmıştır. Aradan geçen 27 yıla rağmen eğitim alanında da 1980 Askeri Faşist Cuntası’nın etkileri halen sürmektedir. Anayasadaki laiklik vurgusuna rağmen 1980 sonrası Müslüman-Sünni din eğiti-

Eğitimdeki Türkçü-İslamcı (Sünni) aşırı subjektif bakış açısı, 1980 sonrasında doruğa ulaşmıştır. 1970-1980 arası hem toplumda hem de eğitimde başlıca sorun olarak belirtilen “Komünizm” ve “Komünizmle mücadele” azmi 80 sonrası askeriye’nin bizzat müdahalesiyle daha da farklı bir boyuta ulaşmıştır.

mi zorunlu hale getirilmiştir.

Elbette ki 1980 AFC’sinin eğitimdeki en önemli adımı 4 Kasım 1981 tarihinde çıkarılan **Yükseköğretim Kanunudur**. Üniversitelerdeki kısmi özerkliği tamamen kaldıran bu yönetmelikle beraber aynı zamanda üniversiteler üstü merkezi bir kurul olan YÖK de kurulmuştur. 2547 sayılı Yükseköğretim Kanununun 4. maddesi, yükseköğrenimin amacını şu şekilde belirlemektedir: “1. **ATATÜRK inkılapları ve ilkeleri doğrultusunda ATATÜRK milliyetçiliğine bağlı (Atatürk sözcükleri yasa metinde büyük yazılmıştır.)** 2. **Türk milletinin milli ahlakı, insani, manevi ve kültürel değerlerini taşıyan, Türk olmanın şeref ve mutluluğunu duyan, 3. Toplum yararını kişisel çıkarının üzerinde tutan, 4. TC Devleti’ne karşı görev ve sorumluluk-**

larını bilen ve bunları davranış haline getiren... vatandaşlar olarak yetiştirmek”¹⁰

Yükseköğretim Kanunu, burada alıntıladığımız cümlelerin dışında daha onlarca şovenist vurguyla doludur. Yukarıda da değindiğimiz gibi YÖK’le birlikte eğitim alanında yapılan değişiklikler, daha da boyutlanarak günümüze kadar ulaşmıştır. 1981 yılının bir diğer özelliği de Türkiye’de ilk defa özel üniversitelerin kurulmasının önünün açılmış olmasıdır.

Eğitimdeki millilik vurgusu, ilköğretimden başlayarak yükseköğretime kadar çeşitli şekillerde kendisini hissettirmektedir. Bunların içinde özellikle de Milli Tarih, Atatürk İlkeleri ve İnkılap Tarihi, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi ve Milli Güvenlik ders-

gerlendirilmektedir. Elbette ki tarih derslerindeki milliyetçilik vurgusu daha da örneklenebilir. “**Her Türk asker doğar**” şiarıyla militarizmin öğretildiği eğitim-öğretim alanında Milli Güvenlik derslerinde yarı-askeri eğitim verilmesi de dikkat çekicidir.

Kademelerle eğitimin amacının resmi ideoloji tarafından nasıl belirlendiğini aktarmak gerekirse: Okul öncesi eğitim programı, kreş (0-3 yaş), ana okulu (4-5) ve ana sınıfı (6 yaş) şöyle açıklanır: “... 3. **Atatürk, millet, vatan ve bayrak sevgisini kazandırmak...**”¹¹

Programa göre 4-5 yaş çocuklarının sosyal becerileri şöyle geliştirilir: “**Atatürk’ü tanıyabilme. Hedef Davranışlar: 1. Atatürk’ün resmini sınıfta gösterme, 2. Atatürk’ün belli başlı kişilik özelliklerini söyleme, 3. Atatürk’ün hayatı ile ilgili belli başlı özellikleri söyleme, 4. Atatürk’ün Türk toplumu için yaptığı işleri söyleme.**

Atatürk’ü Tanıtma. Hedef Davranışlar: 1. Atatürk’ün fikirlerini aile bireylerine ve arkadaşlarına söyleme, 2. Atatürk’ün yaptıklarını aile bireylerine ve arkadaşlarına söyleme, 3. Atatürk’ün diğer insanlardan üstün özelliklerini söyleme.

Atatürk’le ilgili etkinliklere katılmaktan zevk duyabilme: 1. Atatürk’le ilgili etkinliklerin planlanmasına ilişkin önerilerde bulunma, 2. Atatürk’le ilgili etkinliklerin hazırlanmasında sorumluluk alma, 3. Atatürk’le ilgili etkinlikleri yürütme...”¹²

Anaokulunda işlenebilecek konular da aynı şekilde yoğun biçimde M. Kemal’in hayatı, kişilik özellikleri, üstün yönleri üzerine kurulmuştur. MEB İlköğretim Kurumları Yönetmeliğinin 5. Maddesinde de ilköğretimin amaçları şöyle belirlenmektedir: “**b) Öğrenciye, Atatürk ilkelerine ve inkılaplarına, TC Anayasasına ve demokrasinin ilkelerine uygun olarak haklarını kullanabilme, görevlerini yapabilme ve sorumluluklarını yüklenebilme bilincini kazandırmak, c) Öğrencinin milli kültür değerlerini tanımasını, takdir etmesini, çevrede benimsemesini ve kazanmasını sağlamak, d) Buldukları çevrede milli kültürün benimsenmesine ve yayılmasına yardımcı olmak...**”¹³ Bunun yanı sıra İlköğretim Kurumları Yönetmeliği’nin 10. Maddesi, her sabah öğrencilerin bahçede veya dersliklerde okuması zorunlu olan Öğrenci Andını belirler: →

“Türküm, doğrucum, çalışkanım, İlkem, küçüklerimi korumak, büyüklerimi saymak, yurdumu, milletimi özümden çok sevmektir. Ülküm yükselmek, ileri gitmektir. Ey Büyük Atatürk! Açtığın yolda, gösterdiğin hedefe durmadan yürüyeceğime ant içerim. Varlığım, Türk varlığına armağan olsun. Ne mutlu Türküm Diyene”¹⁴

Yönetmelik, dersliklerin düzenini de belirler. Yönetmeliğin 123. maddesine göre her sınıfta Atatürk portresi, Türk bayrağı, İstiklal Marşı, Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi, Türkiye haritası ve 1-5. sınıflarda ek olarak Öğrenci Andı bulunmak zorundadır. Bu araçların nasıl konumlanacağı dahi yönetmelikle belirlenmiştir: **“Yazı tahtasının üst kısmına Atatürk'ün portresi, onun üstüne ay-yıldız sağa bakacak şekilde Türk Bayrağı, Atatürk'ün portresinin duruşuna göre sağına İstiklal Marşı, soluna Atatürk'ün Gençliğe Hitabesi asılır...”¹⁵** Yine aynı yönetmeliğe göre **“Okul koridorlarında Talim ve Terbiye Kurulunca tavsiye edilmiş Türk büyüklerine ait resimler ile Türk tarih ve kültürüne ait levhalar ve haritalar... bulundurulur.”**

Her kademedeki derslerin içeriklerinde de benzeri uygulamaları besleyecek amaçlar güdülmektedir. İlköğretim Hayat Bilgisi dersinin 13 maddeden oluşan amaçlarından bazılarını aktarmak gerekirse: **“5) Bayramlarımıza dair olumlu tavır geliştirme. 6) Milli ve dini bayramların önemini bilme. 7) Atatürk'ü tanıyabilme. 8) Atatürk'ün Türk Milleti için yaptıklarını bilme. 9) Atatürk'ü sevmek ve sayma. 10) Türk olmaktan gurur duyma. 11) Milli ve manevi değerlere karşı olumlu bir tutum geliştirme...”¹⁶** (l.b.a).

İlkokul 4 ve 5. Sınıflarda okutulan Sosyal Bilgiler dersinin amaçları da şu şekilde aktarılmaktadır: **“a) Ailesine, milletine, vatanına, Atatürk inkılap ve ilkelerine bağlı, çalışkan, araştırmacı, inceleyici, fedakar, fazilet sahibi iyi bir vatandaş, mükemmel bir insan olarak yetişirler, b) Şerefli bir geçmişi olan büyük bir milletin evlatları olduklarını anlar; milletin geleceğine olan güvenlerini arttırır ve Türk milletinin ülkülerini gerçekleştirmek için her fedakarlığı göze alabilecek bir karakter kazanırlar, c) Topluluk halinde yaşamının bir zaruret olduğunu, millet kavramını ve Türk Milletinin karakterini kavrar; Türk Milletine, bayrağına, Türk askerine ve Türk ordusuna karşı sevgi, saygı ve güven duygularını kuvvetlendirirler, d) Millet ve yurt işlerini her şeyin üstünde tutar, milletine ve yurduna karşı canla başla hizmet etmeyi alışkanlık ve ilke haline getirirler, e) Türk inkılabının anlamını, ayrı ayrı yönlerden önemini, Türkiye'nin refah ve mutluluğuna yaptığı ve ülkenin geleceğine yapacağı etkiyi kavrar; Türk inkılabının değerlerine bağlı ve bunları her zaman korumaya hazır, fedakar birer Türk evladı olarak yetişirler, f) Kanun kavramını benimser; kanuna ve devlet otoritesine uyma duygusunu ve alışkanlığını kazanırlar”¹⁷** Sosyal Bilgiler dersinin bilimsel olarak ne kazandırdığından/kazandırması gerektiğinden hiç bahsedilmeyen bu program, sistemin eğitim anlayışına iyi bir örnek oluşturmaktadır. Bunların dışında Fen, Türkçe, Matematik, Resim-İş, Milli Coğrafya, Milli Tarih, Vatandaşlık Bilgisi vb. derslerde de benzeri amaçları görmek mümkündür.

Tarih dersini, nesnel tarihi aktararak değil de milli bakış açısıyla verdiği açıklıkla vurgulayan sistem, Rum, Ermeni, Kürt milliyetine mensup olanlar başta olmak üzere tüm dünya halklarını düşman olarak göstermektedir.

Gerek ilköğretimde gerekse de lise-lerde Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi derslerinde de Sünni-İslam anlayışı merkezli bir eğitim, bilimsel olup olmama kaygısı güdülmeksizin verilmektedir. Din ve Ahlak eğitiminin amacı, 4-5. sınıflar şu şekilde açıklanır: **“1. Allah'ı ve Peygamberi tanımak ve sevmek, 2. İslam Dininin inanç, ibadet ve ahlak esaslarını bilmek, 3. Namazda okunan sure ve duaları ezberlemek ve bunların anlamını bilmek, 4. Kendi iç dünyasında, içinde yaşadığı aile ve toplumda, inanç ve ibadet yönünden de dengeli ve uyumlu bir kişilik kazanmak, 5. Temizlik, iyilik, doğruluk fikirlerinin, insanları sevmenin, anaya, babaya, büyüklere saygı, küçüklere şefkat göstermenin, zayıflara, muhtaçlara yardım etmenin, çalışkanlığın İslam Dininin emir ve esaslarından olduğunu kavramak, 6. Her türlü ibadet ve dış temizlik gibi güzel ahlakın da insan için vazgeçilmez bir unsur olduğu gerçeğini benimsemek, 7. Vatan, millet ve Atatürk sevgisini pekiştirmek.”¹⁸**

Son olarak tüm ders kitaplarında, ilköğretim yönetmeliğine göre Atatürk resmi, İstiklal Marşı, Gençliğe hitabe ve Öğretmen Marşı bulunmasının zorunlu olduğunu söyleyelim ve hatırlayamayanlar için Öğretmen Marşını aktaralım ki son dönemde artan şovenist histerinin kaynağını nereden aldığını, 8 TC askerinin teslim olmasına neden bu kadar tepki gösterildiğini ve farklı uluslar ve milliyetlerden insanlara yönelik linç girişimlerinin nedenini daha iyi anlayabilelim:

*Alınımızda bilgilerden bir çelenk,
Nura doğru can atan Türk genciyiz.
Yeryüzünde yoktur, olmaz Türk'e denk;
Korku bilmez soyumuz.*

NOT: Bu yazı, **“Türkiye'de Milli Eğitim İdeolojisi” (İsmail Kaplan)** adlı kitaptan yararlanarak yazılmıştır.

Dipnotlar

- [1] (Atatürk'ün görüş ve direktifleri, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1998, s:48),
[2] (A.g.e, s:50)
[3] Atatürkçülük-Birinci Kitap-, s:296
[4] A.g.e, s:290
[5] Muallimler Birliği Mecmuası, sene I, sayı: 4, T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1994, s:25
[6] Nevzad Ayas, T.C. Milli Eğitimi: Kuruluşlar ve Tarihçeler, Milli Eğitim Basımevi, Ankara, 1948, s:338-339
[7] Mehmet Başaran, özgürleşme eylemi, Köy Enstitüleri, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1990, s:157 (Vurgular bana ait)
[8] H.A. Yücel, Milli Eğitimle ilgili Söylev ve Demeçler, s:1
[9] A.g.e, s:83
[10] Yükseköğretim Kanunu, T.C. Resmi Gazete, no:17506, 6 Kasım 1981, s:2-3
[11] MEB Okul Öncesi Eğitimi Genel Müdürlüğü, Okul Öncesi Eğitim Programları, MEB Basımevi, İstanbul, 1994, s. 17
[12] A.g.e, s.138-140
[13] MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü, MEB İlköğretim Kurumları Yönetmeliği, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1993, s.6-7.
[14] “MEB İlköğretim Kurumları Yönetmeliği Yeniden Düzenleniyor”, Cumhuriyet, 26 Ağustos 1997, s.3 (l.b.a)
[15] İlköğretim Kurumları Yönetmeliği, s.41

- ¹ (Atatürk'ün görüş ve direktifleri, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1998, s:48),
² (A.g.e, s:50)
³ Atatürkçülük-Birinci Kitap-, s:296
⁴ A.g.e, s:290
⁵ Muallimler Birliği Mecmuası, sene I, sayı: 4, T.C. Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1994, s:25
⁶ Nevzad Ayas, T.C. Milli Eğitimi: Kuruluşlar ve Tarihçeler, Milli Eğitim Basımevi, Ankara, 1948, s:338-339
⁷ Mehmet Başaran, özgürleşme eylemi, Köy Enstitüleri, Çağdaş Yayınları, İstanbul, 1990, s:157 (Vurgular bana ait)
⁸ H.A. Yücel, Milli Eğitimle ilgili Söylev ve Demeçler, s:1
⁹ A.g.e, s:83
¹⁰ Yükseköğretim Kanunu, T.C. Resmi Gazete, no:17506, 6 Kasım 1981, s:2-3
¹¹ MEB Okul Öncesi Eğitimi Genel Müdürlüğü, Okul Öncesi Eğitim Programları, MEB Basımevi, İstanbul, 1994, s. 17
¹² A.g.e, s.138-140
¹³ MEB İlköğretim Genel Müdürlüğü, MEB İlköğretim Kurumları Yönetmeliği, Milli Eğitim Basımevi, İstanbul 1993, s.6-7.
¹⁴ “MEB İlköğretim Kurumları Yönetmeliği Yeniden Düzenleniyor”, Cumhuriyet, 26 Ağustos 1997, s.3 (l.b.a)
¹⁵ İlköğretim Kurumları Yönetmeliği, s.41.
¹⁶ İlkokul Programı, derleyen Fatma Kocaoluk ve Şükrü Kocaoluk, Kocaoluk Yayınevi, İstanbul, Tarsus, Adana, 1990, s.73.
¹⁷ A.g.e, s. 157-158
¹⁸ MEB Tebliğler Dergisi, sayı 2109, 29 Mart 1982, s. 156

Devrimci değerlerimize, Hesap sorma bili

2007 yılı örgütlülüğümüz için önemli deneyimlerin kazanıldığı bir yıl oldu. Bu yıl örgütlülüğümüzü geliştirme açısından oldukça uzun bir yıldır. 2007 yılı boyunca YDG'nin gerek sistemin saldırıları gerekse de bazı yanlış politika ve çalışma tarzından kaynaklı niceliksel ve niteliksel olarak gerileme yaşadığı, kitlelerle bağlarının zayıfladığı sürece dur diyebilmek, örgütsel mekanizmamızı geliştirmek, yüzümüzü kitlelere dönmek ve dışımızdaki hareketliliği anlamak, gençliğin gerçek ve güncel sorun ve taleplerini belirlemek amacıyla önemli çalışmalar yaptık.

Hareketimizin değerleri olarak yaşattığımız gereken mevziler olan kurumlarımıza yönelik yanlış yaklaşımlarımızı mahkum ederek kurumlarımızı ve kitle faaliyetinde en önemli aracımız olan dergimizi her yönüyle sahiplenmek ve örgütlü duruşumuzu pekiştirmek amacıyla taşın altına elimizi koymak yılın başından bu yana önemli bir gündemimiz haline gelmiş ve tüm sıkıntılara rağmen özverili yoldaşlarımız sayesinde ilerleme sağlanabilmiştir.

Hemen ardından YDG'nin hem kendisini hem devrimci gençlik hareketini hem de halk gençliğinin mevcut durumu üzerinden kendi içinde başlattığı ve proletaryanın öncü kurmayının yöneliminin verdiği güçle devam eden kitle çizgisini sorgu-

lama ve geliştirme amacını içeren tartışma da geçmiş sürecin olumlu değerleri üzerinden ilerlememizde bize yeni ufuklar açmıştır. "Kitlelere kapalısın farkında mısın?" sorusu bizim için kilit bir soruydu ve cevaplanması daha geniş kitlelere ulaşmak açısından belirleyiciydi. Bu tartışmayla birlikte YDG'nin daha demokratik ve daha kurumsal bir yapıya kavuşması, güçlü bir merkez yaratmada güçlü birimlere olan ihtiyacın daha net görülmesi ve pratikte yeni deneylerin denenmesi, taban inisiyatifi ve denetimi konularının geliştirilmesi, yerel toplantıların ve kurulan komisyon girişimlerinin verdiği coşku örgütümüzün kendi iç bütünlüğü açısından oldukça önemliydi.

Yoldaşlarımızın genel olarak devrimci mücadeledeki yeniliğine, politik açıdan taşınan yetmezliklere rağmen bu sürecin YDG'nin 2. Konferansıyla taçlandırılması, alanlardan bir araya gelen YDG'lilerin örgütümüzün ve gençliğin gerçekliği, sorunları ve çözüm yöntemleri üzerine kafa yorması bu yılın en önemli kazanımları arasındadır.

2007 yılı bizim açımızdan sadece iç tartışmalarla geçmedi. **İç tartışmalara paralel ve birbirini besleyecek şekilde yüzünü kitlelere dönme hedefli çalışmalar da bize değerli veriler sundu.** Özellikle gençliğin eğitim ve mesleki talep ve sorunlarına yönelik kapsamlı bir içeriğe sahip olan emperyalist projelerin ayrıntılı şekilde incelenmeye çalışılması ve öğrendikçe hem yoldaşlarımızın hem devrimci hareketin hem de ulaşabildiğimiz kitlelerin konu hakkında bilgi sahibi olması amacıyla yaptığımız çalışmalar ve bahar dönemindeki kampanya oldukça önemlidir ve birçok yeni alanda okur gruplarının oluşmasının da önünü açmıştır.

Bununla birlikte yaz döneminde Karadeniz'de ve T. Kürdistanı'nda örgütlediğimiz köy çalışmaları da yoldaşlarımıza kitleleri tanımada ve üretime girmede yeni deneyimler kazandırmıştır.

Halkımızın güvenini kazanacağız!

Ancak özellikle güz döneminde genel gençlik hareketinden bağımsız olmayan bir şekilde kitle faaliyetinde tutuk kaldığımız ve önceki dönemlere nazaran sürece

gereken refleksi veremediğimiz görülmektedir. Bu nedenle 2007'nin deneyimlerini bilince çıkararak 2008 yılını başarılı bir şekilde örgütlemek için ciddi bir eğitim sürecine girmemiz yararlı olacaktır.

Yoldaşlarımız yüzünü halkımıza dönerse, halkımızın sorun ve talepleriyle, acı ve sevinçleriyle yaşarsa, bunca baskı, sömürü ve zulme, yoksulluğa ve sefalete rağmen halkımızda biriken öfkeyi görür ve hissederse ve her hareketini mümkün olan en geniş bakış açısıyla ele alırsa, ufuklarını dar çevreleriyle ve birkaç kişiyle sınırlamazsa ve faaliyet yürüttükleri alandaki binlerin, yüz binlerin, milyonların duygu, düşünce ve sıkıntıları ile kendi duygu, düşünce ve sıkıntıları arasında ilişki kurarsa ve her eylemi kitleleri hedef alarak gerçekleştirirse halk gençliği tarafından sahiplenilmek, halkı harekete geçirmek mümkün olacaktır. Bunun küçük bir örneğini tarım işçileri arasında çalışan yoldaşlarımız göstermesini bildiler.

Yoldaşlarımız örgütümüze güvendikçe, kendi yerel örgütlülüklerinde ve genelde yoldaşça ve sevgiye dayalı bir ilişki kurdukları, ideolojimizin dünyayı temellerinden sarsan niteliğini kavradıkça, ideolojimizin yarattığı zengin tarihsel birimden yararlandıkça, dünyanın kırlarında yükselen devrim ateşini hissettikçe ve bu baskı, yağma ve sömürü düzeni karşısında bilimsel ideolojimizin neden muzaffer olacağını öğrendikçe o zaman gerçek ve usta birer enternasyonalist devrimciler olmamız mümkün olacaktır.

Her şey aleyhimize mi?

Hayat çelişkilerle dolu. Olumlu ile olumsuz, ileri ile geri, yaşam ile ölüm hep iç içe. Genel tabloya baktığımızda bir dolu olumsuzluk sıralayabiliriz. Burjuva ideolojisinin dar çerçevesinden kurtulamayan kesimlerin, aydınların bu olumsuzluğu saymak için yazdığı tonlarla ölçülen yazılar, değerlendirmeler mevcuttur. Devrimci düşüncelerin zayıfladığı, devrimci hareketin saldırılara yeterince cevap vermediği, örgütsel tasfiyenin bariz şekilde ortaya çıktığı, devrimci saflarda yozlaşmanın kendisini iyice belli ettiği, bırakalım kitlelere, dost bildiğimiz güçlere bile yüzlerin çevrildiği, parçalı bir tutumun ortaya çıktığı, 6 Kasım gibi geleneksel günler de dahi ortaklaşa, uzun dönemli çalışmaların

yapılmadığı, gençlik hareketi içinde politik seviyenin oldukça düştüğü, devrimci demokrat yapılar arasındaki polemiklerin yüzeyselliğinin kanıksanır olduğu bir dönemden geçiyoruz.

Umutluyuz

Ve tüm bunlara rağmen bizler umutluyuz, bu sürecin değişeceğini, bu süreci değiştirebileceğimize inanıyoruz. Bunun için çok geçerli sebeplerimiz bulunmaktadır. Esas olarak bizi diğer devrimci demokrat hareketlerden ayıran ideolojimizden bunu biliyoruz. **En tutarlı, en ilerici ve en devrimci sınıf olan proletaryanın bilimsel dünya görüşünün emperyalist-kapitalist sistemin çelişkilerini doğru şekilde çözümlendiğini biliyoruz.** Biz bunu Proletarya Partisi'nin ülke devrimine yönelik doğru tespitlerinden biliyoruz. **Biz bunu ufukumuza kampüslerle, şehirlerle sınırlamadığımız için, kurtuluşun sosyal kurtuluş mücadelesinde olduğunu bildiğimiz için, kırsalda özgür ajitasyonun düşmanın ablukasını kıracağını göreceğimiz için biliyoruz.**

Biz bunu yoldaşlarımızın samimiyetinden, coşkusundan biliyoruz. Yoldaşlarımızın yoksul halkımızın bilinçli evlatları olmasından biliyoruz. Yoldaşlarımızın mütevazılığına, öğrenme ve değiştirme isteğine güveniyoruz. Biz yoldaşların özeleştirel ve sorgulayıcı yaklaşımlarına inanıyoruz.

Ve biz bunu halkımızın biriken öfkesinden, hayatından memnun olmamasından, artan huzursuzluğundan, geleceğinden emin olmamasın-

Onurumuza sahip çıkalım Bilincini kuşanalım!

dan biliyoruz. THY, Telekom, Novamed, Yörsan, Tekel grevlerinde ve eylemlerinde ortaya çıkan, büyük köylü eylemlerinde kendisini gösteren tepkiden biliyoruz. Yaşam koşullarının zorlaştığı, işsizliğin arttığı, ekonomik krizin kapının önünden ayrılmadığı, borçların/harçların/zamların önünün alınmadığı, emperyalist sömürü yasalarının ardı ardına yaşam bulmasından biliyoruz.

Biz bunu dünyanın dört bir yanında artan halk hareketliliğinden biliyoruz. Dipten gelen dalgayı hissediyoruz. **O dalga yüzeye çıktığında onun en önünde olmak, dalgayla bütünleşmek ve tarihsel süreçlere tanıklık etmek için sabırsızlanıyoruz.** Bu nedenle boşa geçen her ana yanıyoruz.

Halkın nankör oldu-

ğu, verilen emekleri unuttuğu, kendisine sahip çıkanlara ihanet ettiği, doğrunun ve iyinin yanında yer almakta sebat etme geleneginin bulunmadığı gibi iddialar safсатаdır. Sorun bizim istikrarlı bir çizgi izleyip izleyememizde, önderlik kabiliyetimizde, kitlelere pusula işlevini yerine getirip getiremememizdedir. Sorun bizdedir... Elbette ki bir kısım insan nankörlük yapacaktır, bir kısım ihanetçiler çıkacaktır. Bunlar yalnızca halkın değil kendi içimizden de bolca çıkabilmektedir. Önemli olan bu tip çürük unsurların oranıdır. Halkı, hele ki üzerinde emek harcanan halkı biz kazanamamışsak elbette ki başkaları bilincini bulandırabilecek, pasifize edebilecek, yıldırabilecek, açık düşürebilecek, yönlendirebilecektir. Bunda şaşırılacak, halka kızacak çok fazla şeyin olması gerektir. Bize düşen halkı yeniden ve yeniden kazanmaktır.

Faşizm korku içinde!

Biz bunu düşmanın yoğun saldırılarından anlıyoruz. Devrimci hareketin kendi sorunlarını çözemediği, halka gitmediği, Ulusal Hareketin reformist politikalarıyla tavizler verdiği böylesi bir dönemde devletin büyük bir kampanya eşliğinde saldırılarda bulunmasının nedeninden dolayı biliyoruz. İrkçi-linççi-şovenist propaganda ülke sahinde yayılırken, gerilla yoldaşlarımıza ve kardeşlerimize bombalar yağdırılırken, köylerimiz, ormanlarımız yakılırken, doğamız tahrip edilirken, en ufak hak talebine ağır saldırılar yapılırken, yasal mevziler-DKÖ'ler, gazeteler- cezalar alırken, kapatılırken, basılırken, ilerici-devrimci insanların gözaltına alınıp tutuklanması normalleşirken, bir bütün medya üzerinden ırkçı-faşist nutuklar atılırken ve bunlara rağmen direnişi ve mücadeleyi engelleyemezken, attığı bombalar gerilla mücadelesine son veremezken, tüm baskı ve tehdide rağmen Telekom, Novamed ve THY işçileri kazanırken, devletin acizliği, yalancılığı bu kadar ortadayken gerçek korkunun halkın öfkesi olduğunu net şekilde görüyoruz.

Faşizm büyük bir korku içinde. Ciddi bir ekonomik ve buna paralel siyasi kriz içinde. 2007 yılındaki birçok gelişme bunu kanıtlamaktadır. Hepimiz bu örnek-

lere tanık olduk. **Çünkü efendileri olan ABD emperyalizmi ve bir bütün olarak emperyalist-kapitalist sistem kriz içinde.** Ekonomik krizin yaklaştığını kabul etmeyen kalmadı. ABD'de, Avrupa'da ufak çaplı krizler tüm dünyayı etkilemekte, korkutmakta ve herhangi bir yerdeki en ufak dalgalanma en çok ülkemizi etkilemekte. ABD'nin Irak'ta düştüğü bataklık, Filistin'de girdiği çıkmaz, dünya halkları tarafından teşhir olmuşluğu artık uşakları ve işbirlikçileri arasındaki dengiyi sağlamasını dahi zorlaştırmaktadır. **5 yıl öncesinin esen gürleyen ABD'sinin yerinde yeller esmektedir.** AB'li emperyalistler de bu krizden etkilenmekte, uyguladıkları siyasi, ekonomik reformlar Fransa'da, Almanya'da, Yunanistan'da büyük kitlesel direniş, grev ve işgallerle yanıtlanmakta, Belçika'da, AB içinde siyasi kriz çözülememektedir. Rusya ve Çin'in de etkisiyle emperyalistler arası çelişkilerin derinleştiğine, silahlanmanın öne çıktığına, birbirlerine yönelik daha tehditkar ifadelere sıkça rastlamaktayız. **İşte, hem Güney Asya'da ve Pasifik'te yoksulluğa, sefalete karşı yükselen silahlı Halk Savaşları hem dünyanın dört bir yanında artan halk hareketleri hem Ortadoğu, Balkanlar ve Kafkasya'yı kapsayan bölgemizde yoğunlaşan emperyalistler arası çelişkiler, müdahaleler ve bölgedeki işbirlikçiler arasında belirginleşen sorunlar hem teslim olmayan Irak ve Filistin halkı ve farklı bir mecraya giren Kürt sorunu, bunlarla birlikte emperyalistlerin ideolojik argümanlarının inandırıcılığının kalmaması devrimci mücadelenin ve halk hareketinin yükselişinin önlenemeyeceğini bizlere göstermektedir.**

"Hakim sınıflar zulmü koyulaştırdığı, saldırıları yoğunlaştırdığı, sömürüyü katmerleştirdiği oranda, sınıf mücadelesini yükseltme yolunun taşlarını da döşemiş olmaktadır. **Bunun kendiliğinden gelme hareketleri tetikleyeceği, reformist-revizyonist bentleri yıkacağı, arayışları artıracığı durumda; devrimci, demokratik, yurtsever güçlerle birlikte ne kadar müdahil olursanız o kadar kazanım elde edilebilecek, bugünden yarına birikim yaratılabilecek, taş üstüne taş koyma-**

nın alt yapısı oluşturulabilecektir. Bunun için ana gündemlerde kesintisiz bir politik mücadele hattı izlememiz gerekmektedir. Bu, özel kampanyalar bir yana, çok çeşitli eylem biçimi ve araçlarıyla ajitasyon-propaganda faaliyetinin sürekli biçimde yürütülmesini gerektirmektedir."

Hareket içinde başaracağız

İşte genel hatlarıyla bizi burjuva devrimci ve demokratlarından ayıran sınıfsal bakış açısı ile ele aldığımızda düşmanın çelişkilerini, zayıf yönlerini, halkımızın yaşadığı sorun ve talepleri ve devrimci hareketin politikaları ve deneyimleri bizim umutlu olmamızı sağlıyor. Komünist Partinin önderliği doğru hatta ilerleyeceği netleştiriyor. Genel devrimci harekette görülen ciddi yozlaşmanın saflarımızdaki etkisinin sınırlı olması, yoldaşlarımızın samimi ve istekli olmaları ve genellikle yoksul halkımızın çocukları olması ve düşmana duydukları öfke bu yönelime hayat vereceğimize olan inancımızı pekiştiriyor.

Bu umut veya bu potansiyel ancak harekete geçerse, doğru adımlar atarsak hayat bulabilecektir. Halkın kendiliğinden hareketi yükselcektir. Günümüz şartlarında dahi örgütlenen grev ve eylemlere baktığımızda, devrimcileri tanımayan, hatta AKP'ye oy veren binlerce işçinin hakları için mücadele edebildiğini görüyoruz. O zaman mesele, bu halk hareketini kucaklayabilecek, ona önderlik edebilecek bir öncü güç haline gelip gelemeyeceğimizdir.

Bu dönemde en çok yoğunlaşmamız gereken de işte bu hedefe varabilmek için 2007 yılı boyunca ortaya çıkan olumlu ve olumsuz yanlarımızı bilince çıkarmak ve daha etkili, daha planlı, daha ısrarlı ve ayakları yere basan somut politikalar eşliğinde halka gitmektir.

Politik seviyemizden memnun olmak ve daima politik çalışma içinde olmaktadır.

Hak ve sorumluluklarımıza sahip çıkarak örgütlülüklerimizi çalıştırmak, kolektif işleyişin yerleşmesi için emek harcamak, rapor ve değerlendirmelerimizi sunmak, örgütün mali açıdan düzlüğe çıkabilmesi için yeni yol ve yöntemler bulmaktır. →

Kitle faaliyetinde neden tutuk kalıyoruz?

Özellikle her alanımızın üzerinde durması gereken konu, güz döneminde kitle faaliyetinde en zayıf dönemlerden birini yaşamamızın nedenlerini bulmak olmalıdır. **Kitle çizgisindeki tartışmalarda ve YDG'nin kurumsallaşmasında atılan adımların kitle faaliyeti ile pratikte denenmemesi ciddi bir handikaptır.** YDG'deki tartışmaların etkisiyle yeni alanlarda okur grupları oluşurken yıllardır örgütlü olduğumuz alanlarda örgütlü bir çalışmanın etkisiyle yeni ilişkilerin yeterince yakalanmaması kabul edilemezdir. Bahar

İdeolojimiz güçlüdür, politikasız değiliz, örgütlüyüz, halka giderken kullanacağımız araç konusunda sıkıntımız yok. O zaman eylemsizliğin en kötüsü olduğunu ve her türlü yozlaşmayı, pislği saflarımıza getireceğini bilmeliyiz. Sözlerimizle yaptıklarımız arasında uyuma özen göstermeliyiz. Onurumuzu, değerlerimizi sahiplenmeli, savunmalıyız ve faşizme karşı kitlesel bir gençlik hareketi yaratmak için ufkumuza dorukları almalıyız.

döneminde emperyalist yasalar kampanyasındaki hareketliliğin dahi gerisinde kalmak, bir çok alanımızda maddi sorunlardan kaynaklı 6 Kasım'a hazırlanmayı ihmal etmek, okulların açılışı ile birlikte etkili bir çalışma örgütlememek önemli bir zamanı kaybetmemize neden olmuştur.

Kitle faaliyetinde neden tutuk kaldığımız incelenmelidir. Birçok alanımızda alınan kararların veya basit görevlerin dahi zamanında ve yaratıcı şekilde yapılmadığına şahit olmaktayız. Öğrencilere, gençlere, halka gitmediğimiz takdirde onların güvenini kazanmak nasıl mümkün olacaktır? Örgütümüzü korumak ve sağlamlaştırmak, olanaklar yaratmak nasıl başarılacaktır? Bu sorun kesinlikle çözmemiz gereken bir konudur. Çünkü vereceği zarar çok daha etkili olacaktır. Mesele yalnızca yeni gençlerin saflarımıza katılması, niceliksel gelişim değildir. **Aynı zamanda devrimci değerlerimizin, fikirlerimizin, örgütümüzün korunması, devrildiğimiz kızıl bayrağın lekəsiz şekilde geleceğe taşınabilmesidir.**

Devrimci değerlerimize, onurumuza sahip çıkalım!

Düşmanın istediği nedir? Halkımızı korkutmak, halkın bağrından çıkıp ona öncülük edecek olan devrimcileri bastırmak, susturmaktır. Devlet neden saldırmaktadır? Saltanatını sürdürmek ve halktan ve gerçeklerin farkında olan, sistemin zayıf noktalarını çok iyi bilen devrimcilerden korktuğu için. Bunun için

yalnızca cezalar, zindanlar, bombalar, kaçırmalar yetmemektedir. **Asıl olan zihnin teslim alınmasıdır.** Bu nedenle devlet yalnızca idari tedbirlerle yetinmemektedir. Bununla birlikte ırkçı-şovenist propagandaya özel önem vermektedir. Her akşam her televizyon kanalında konuyla ilgili uzmanların hazırladığı belli olan birbirinin kopyası haber metinleri ile medya; yalanları yaymak, halkı korkutmak, devrimcilere olan güveni sarsmak, devletin gücünü-kudretini kanıtlamak için elinden geleni yapıyor. Milyonlar her akşam "kısıtlanan, kovulanan, kaçan, cani fikirli" devrimcileri, gerillaları izliyor. Her akşam başta Kürt ulusu olmak üzere emekçilere küfürler, hakaretler ediliyor. Halkımız horlanıyor, değerlerimize saldırılıyor, teslim olmamız isteniyor. Filmlerle, sözde belgelerle devrimci tarih yalanlar eşliğinde tahrif ediliyor, proleter ideolojinin geçmişte kalan bir düşünce olduğu, devrimci önderlerinse halktan kopuk az sayıda maceracı olduğu fikri aşılanıyor. Özcesi faşizm yoğun bir çaba ile beyinlerimizi ele geçirmeye, bizleri (halkımızı ve devrimcileri) köleleştirmeyi hedefliyor.

Ve biz harekete geçmiyorsak, bu saldırıları, küfürleri, tehditleri sinemize çekebiliyorsak, sindirebiliyorsak, kanıksayabiliyorsak işte asıl tehlike o zaman başlıyor. Gün ortasında ev basıp devrimciler katledilirken, T. Kürdistanı'nda gerillalar bombalanırken, halkımız yalanlarla devrimciler ve Kürtler aleyhine linçlere çağırılırken, devrimcilere teslimiyet, Kürt ulu-

suna asimilasyon, emekçilere itaat dayatılırken bunların sıradanlaşması, kabul görmesi ve tüm bunların bizi harekete geçirememesi nasıl anlaşılabilir! Tüm bunlar yaşanırken halen kitle faaliyetinde nasıl tutuk kalabiliriz? Hareketsizliği, yerimizde oturmaya, sıranın bize gelmesini çaresizce nasıl izleyebiliriz? **İşte bu noktada, onuruna, değerine sahip çıkılmadığında, tekrar tekrar verilen yoz, yüzeysel faşist propaganda kanıksandığında örgütsel teslimiyetin koşulları da olgunlaşmaktadır.** Yeni ve genç yoldaşlarımızın bu gerçekliği bilince çıkarması gerekmektedir.

Hareketsizlik en tehlikelidir!

Bölgedeki tüm gerici güçler işbirliği ile gerillaları uçaklarla bombalarken şehit gerillaların cenazesine katılmak, operasyonları protesto eden halkın, Kürt gençliğinin eylemlerinde yer almak, böylesi eylemlerin örgütlenmesi için çaba harcamak, gerici fikirlerin kabul edilmemesi için halkımızın içinde çalışmalar yapmak artık tartışmamamız gereken, netleşen olgular olmalıdır. Halen demokratik eylemlere katılma konusunda kararsız kalan, bu gelişmelere rağmen faşizmi lanetlemek, direnen devrimcile-

ri, Kürt halkını ve emekçileri sahiplenmek amaçlı çalışmalar yapmak için kitle toplantıları almamak çok tehlikelidir. **Faşizme cevap olmak, hesap sorma bilincine sahip olmak, verdiği zararları misliyle ödetme cüretini kuşanmak devrimci sorumluluğumuzdur, bize bırakılan mirastır, bayrağımızın kirletilmemesidir.**

Bu elbette plansız, sorumsuz, maceracı eylemlere girişmek değildir. Alan gerçekliğine uygun, planlı, akıllı eylemler yapılmalıdır, ama illaki pratiğe girilmelidir. **Teslim olmadığımız, söylenenlerin yalan olduğu, direnişin sürdüğü gösterilmeli ve saldırılardan rahatsız olan en geniş kesim bir araya toplanmalıdır.** Bir yerde meşru, fiili eylemlere katılırken diğer yerlerde yazılamalar yapılabilir, bir başka yerde bildiri dağıtılır, diğerinde ise film gösterimi yapılır, müzik dinletisi verilir ama hareketsiz kalınmaz.

Harekete geçip geçmemeyi artık tartışmamalıyız. Neyi niçin yaptığımızı tartışmalıyız. Ortaya koyduğumuz bir çalışma kesinlikle olmalıdır, biz de ardından yapılanın eksiklerini, doğrularını bulup deneyim hazinemize eklemeye yoğunlaşmalıyız.

Bizler Yeni Demokratik Devrimi savunan ve savunmakla kalmayıp uygulayan, devrimci harekete önemli değerleri, deneyimleri armağan eden, bedel ödemekten çekinmeyen ama bedel ödetme cüretine sahip olan bir geleneğin mirasçılarıyız. Hepimiz ülkemizde devrimci mücadelenin yükselmesini, faşizmin otoritesinin sarsılmasını, yapılanların hesabının sorulmasını istiyoruz. O zaman üstümüze düşen sorumluluklara sahip çıkmalıyız. Politik çalışmayı sürekli hale getirmeliyiz, sınıfın ve halkın sorunlarına duyarsız kalmamalıyız.

Gücümüz örgütlülüğümüzdür. Gücümüzün farkına varalım!

İdeolojimiz güçlüdür, politikasız değiliz, örgütlüyüz, halka giderken kullanacağımız araç konusunda sıkıntımız yok. O zaman eylemsizliğin en kötüsü olduğunu ve her türlü yozlaşmayı, pislği saflarımıza getireceğini bilmeliyiz. Sözlerimizle yaptıklarımız arasında uyuma özen göstermeliyiz. **Onurumuzu, değerlerimizi sahiplenmeli, savunmalıyız ve faşizme karşı kitlesel bir gençlik hareketi yaratmak için ufkumuza dorukları almalıyız.** Bu amaçla ocak ve şubat ayını örgütsel yetmezliklerimizi aşmak için verimli şekilde kullanalım ki bahar döneminde etkili ve sonuç alıcı çalışmalara imza atalım.✂

Devrimci kültürümüze sahip çıkalım, zenginleştirelim

2007 yılı uzun bir aradan sonra kitle hareketlenmelerinin tekrar artmaya başladığı bir yıl oldu. 2008 senesinde de bu kitle hareketlenmesinin daha da artacağını söylersek yanılmış olmayız. **İleri kitlenin örgütlenme konusundaki açıklığı ile devrimci hareketlerin genel beceriksizliği bir tezat oluşturuyor olsa da devrimci hareketin nicel anlamda genişlemesinin potansiyeli de mevcuttur.**

Türkiye Devrimci Hareketinin, özellikle de 1980 sonrası yaşadığı en önemli sıkıntılardan birisi de kendiliğinden oluşan kitle hareketlenmelerine eklenildikten sonra kalıcı örgütlenmeler yaratamıyor oluşudur. Bu sorun öylesine kronikleşmiştir ki belli aralıklarla genişleyen devrimci saflar, rüzgarın dinmesinin ardından tekrar hızla boşalmakta ve sonuç alıcı hamleler bir türlü yapılamamaktadır. **Kitle hareketlenmelerinin arttığı dönemlerde kazanılan haklar bu nedenle sonrasındaki dönemde kolayca kaybedilmekte ve sistemin azgın terörü halkın üzerine adeta bir yumruk gibi inmektedir.** O halde örgütlenme meselesi tüm devrimci hareketlerin olduğu gibi bizlerin de en önemli sorunlarının başında gelmektedir.

Genel olarak son dönemde birçok alanımızda YDG'ye yakın olan ancak örgütlenme konusunda sıkıntı yaşayan arkadaşlarımızda benzer bazı anlayışların ifade edildiğine şahit olmaktadır. Hatta bu anlayışlar sadece örgütlenmemiş değil örgütlenmiş bazı arkadaşlarımızda da oluştuğundan, konu nezdinde YDG ve sahip olduğu devrimci kültürün yanlış kavrandığını/kavratıldığını söylersek yanılmış olmayız. **Bu anlayış, YDG saflarında mücadele edenlerin nelerden fedakârlık etmeleri gerektiği meselesidir.**

Fedakarlık

Son dönemde birçok alanımızda yer alan arkadaşlarımız, YDG'de örgütlenemeyeceklerini, çünkü okullarını bırakmak istemediklerini, ailelerinden vazgeçemeyeceklerini vb. söylemektedirler. Demek ki onca vurguya rağmen halen YDG, var olan biçiminden daha farklı şekilde algılanmaktadır. **Oysaki YDG, demokratik bir kitle örgütü olarak demokrasi mücadelesi içerisinde kimseden ailesini bırakmasını, okulunu terk etmesini istememektedir.** Bu tarzda bir anla-

yışın oluşmasında elbette ki bazı maddi nedenler bulunmaktadır. Geçmişteki yanlış anlayışların bugüne yansımaları olarak adlandırabileceğimiz bu sorunun hemen çözülmesi elbette ki beklenemez; ancak bu nedenden kaynaklı ileri kitlenin örgütümüze bakışında yanlış anlamaların oluştuğu da açıktır. Devrim ve demokrasi mücadelesinde elbette ki herkesin belli bedeller ödemesi gerekecektir ancak YDG saflarında yer alabilmek için okulu bırakmak, her çatışmanın içinde yer almak, aileyi rest çekmek gerekmemektedir.

Bunun yanı sıra YDG'li olmak için kişisel yeteneklerimizden taviz vermemiz, ilgi alanlarımıza yabancılaşmamız gerekmemektedir. **Bilakis bugüne kadar YDG saflarında örgütlenerek ilgi duyduğu konulara boşve-**

mek zorundadır ve burjuva-feodal sistem içerisinde olabildiğince bu kültürü yaratmanın mücadelesini vermelidir. Yeni Demokrasi kültürü, kavram olarak kompleks gibi görünse de bizim uzak kalmamız veya dillendirmekten çekinmemiz gereken bir konu değildir. **Yaşamın her alanında Yeni Demokrasi kültürü, gerici burjuva-feodal kültüre kapsamlı bir alternatif sunmaktadır.** Sanattan tutalım da dine bakış açısına, eğitimden tutalım da yaşam disiplinine kadar birçok farklı alanda bu iki kültür birbirlerine zıt yerlerde durmaktadırlar.

Disiplin

Yukarıda değindiğimiz alternatif meselesi, bir yönüyle konunun önemli noktalarından birisini oluşturmaktadır.

ren arkadaşlarımız, örgütümüze katkı yapmak bir yana esasta zarar vermişlerdir ve YDG, yaşamın farklı alanlarda gelişme konusunda eksik kalmıştır. Geçmişte resimle, müzikle, edebiyatla, bilimle uğraşan yoldaşlarımızın YDG'li olduktan sonra bu uğraşlarından uzaklaşmaları, uğraşmalarını devrimci mücadele için kullanmaları yerine vazgeçmeleri bu konuya örnek olarak verilebilir. Böylesi bir vazgeçme durumu, anlamlı bir fedakârlık olarak da değerlendirilemez.

YDG, kendi sınırları içerisinde belirli beklentilere sahiptir. YDG için anlamsız olan bazı fedakârlıklar niteliği değişik başka örgütler için kaçınılmaz da olabilir. Örneğin Komsomol saflarında mücadele yürüten bir bireyle bir YDG'linin göstermesi gereken fedakârlıklar da değişik olacaktır/olmalıdır.

Elbette ki devrimci kültür tek başına yukarıda bahsi geçen "sol" anlayışa karşı durmakla ilgili değildir. YDG, adını aldığı Yeni Demokrasi anlayışından, Yeni Demokrasi kültüründen beslen-

Devrimcilerin her konuda muhalif görüldüğü bir ortamda alternatif olmak ya da alternatifi gösterebilmek oldukça önemlidir. Özeldir yaşam disiplini ve bu konudaki alternatifimiz de en çok göze batan konuların başında gelmektedir. Yaşam disiplini bu konuda görece uygulanabilir bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır.

Burjuva-feodal sistem, özellikle gençliğin günübirlik, hedefsiz yaşamasını sağlamaya çalışmaktadır. Bu, ege-men sistemin yoz bakış açısı içerisinde bir anlam ifade etmektedir. **Ancak biz YDG'lilerin yaratma uğraşı verdikleri kültürel şekillenmiş, sorgulayıcı, disiplinli, çalışkan bir gençlik hedefini kapsamaktadır.** Bu hedef için tembel, sorgulamayan kişilik özellikleri büyük bir çelişki arz etmektedir. O halde YDG, devrimci bir gençlik hareketi yaratma perspektifi içerisinde aynı zamanda örnek bir gençlik hareketi yaratma kaygısı da gütmektedir.

Bunun içinde yaşam disiplininin anladığımız asgari olarak planlı programlı yaşamaktır. Lenin "**insan plansız yaşayamaz**" der. Planlı yaşam özü itibarıyla bir kültür meselesidir. Bizler dünyayı temellerinden sarsacak bir davaya gönül verenler olarak burjuva-feodal kültürden fazlasını yaşama geçirmek zorundayız. Bizler günübirlik, plansız programsız bir yaşam sürerken, sınıf düşmanlarımız hiç de zamanlarını plansız, programsız geçirmiyorlar. **Örneğin, bu ülkenin yöneticilerini ele aldığımızda, hem ülkenin yönetimiyle ilgili işleri yürütürlerken, hem kişisel gelişimleri için tiyatro, sinema vb etkinliklere katılıp, hem de çeşitli yabancı dilleri öğrenebilmektedirler.** Bunun nedeni yaşamlarını planlamalarıdır. Eğer işiniz bir gün bu yönetici takıma düşerse, eğer randevunuz yoksa görüşme şansınız da yoktur. Elbette bunun çeşitli nedenleri olmakla beraber, esas neden zamanlarının dolu olmasındandır.

Aynı şekilde bizler ise, kitap okumaya zaman bulamamaktayız. Sinema ve tiyatroya ise ne paramız ne de zamanımız vardır. Ders çalışmayı zaten baştan silmek gerekir, çünkü buna hiç zaman yoktur. Öyleyse bütün gün bir şekilde zamanı geçirmeye ise oldukça zamanımız vardır. Hem zamanımızın bu kadar çok olup, hem de işlerimizi yaşama geçiremememizin açıklaması olmamalıdır/olamaz. Sorunu böyle ele alırsak, her türlü işe zamanımızın yettiği görülecektir. Eğer sorunu tersinden ele alırsak da yukarıda vurguladığımız gereksiz fedakârlıkları yapmak zorunda kalacağız. Ancak devrimci gençlerin hiç de gereksiz fedakârlıkları yapacak lüksleri olmamalıdır.

Gerek alternatif kültür yaratma meselesi gerekse de fedakârlıklar ve YDG'nin yeri konusu bir arada tartışıldıkça daha anlamlı olacaktır. Her an için hatırlamamız gereken konu, ege-men-gerici sistemin bizleri kendi içersine çekme çabasına karşı durmak zorunda olduğumuzdur. Kendi vicdanımızla birçok konuda tartıştığımız gerçeğin üzerinden bakarsak bizleri tembelleştiren, sorumluluklarımızdan uzaklaştıran her şey gerici sistemin ağırlık noktalarını oluşturmaktadır. **Aksi ise doğal olarak alternatifimizi.** O halde alternatifimizi egemen kılmak için kültürel anlamda da egemen sisteme karşı çıkalım.✎

Gençlik çalışmalarındaki partizan kültürü üzerine

Daha demokratik, daha kitlesel, daha kurumsal bir YDG için adımlar atıyoruz. Elbette bu sorgulayışın, geçmiş süreci bütünüyle mahkum etmek gibi bir derdi olmamıştır. Zaten geçmişin tümünden mahkum edilmesi doğru da olmayacaktır. Hatalı yanlarımız olduğu kadar doğru yanlarımız da bulunmaktadır ve oldukça değerli bir geleneğin birikimiyle ilerlemekteyiz. Zaten halk gençliğinin örgütlenmesi de geçmiş dönemdeki yanlışların yerine doğruların geçirilmesiyle, var olan kitle çizgimizdeki doğruların büyütülmesiyle gerçekleşecektir.

Son dönem gençlik çalışmalarında açığa çıkan, çalışma tarzımızla hiçbir şekilde uyumlu olmayan farklı bir şekilleniş kendisini göstermektedir. Olumsuzluğun kaynağı gençliğin girmiş olduğu sürecin yanlış kavranmasıyla ilintilidir. Geçmiş dönemdeki kitle çizgimizin hatalarının sorgulandığı bir süreci yaşamaktayız. Daha demokratik, daha kitlesel, daha kurumsal bir YDG için adımlar atıyoruz. Elbette bu sorgulayışın, geçmiş süreci bütünüyle mahkum etmek gibi bir derdi olmamıştır. Zaten geçmişin tümünden mahkum edilmesi doğru da olmayacaktır. Hatalı yanlarımız olduğu kadar doğru yanlarımız da bulunmaktadır ve oldukça değerli bir geleneğin birikimiyle ilerlemekteyiz. **Zaten halk gençliğinin örgütlenmesi de geçmiş dönemdeki yanlışların yerine doğruların geçirilmesiyle, var olan kitle çizgimizdeki doğruların büyütülmesiyle gerçekleşecektir.**

Sürecimiz halk kitleleriyle bütünleşme, çeşitli gençlik tabakaları arasındaki farklılıklara rağmen ortak bir paydada buluşmak olarak özetlenebilir. Hedefimizin somutlanması açısından da şu söylenebilir; bileşenlerinin hemen hepsinin Proletarya Partisi taraftarı olduğu bir YDG örgütlenmesinin aşılması, farklı sınıf ve tabakalara mensup anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal halk gençliğinin örgütlenmesidir.

Halk kavramı içinde yer alan farklı sınıf ve tabakalara ait halk gençliğinin örgütlenmesi isteğinin doğal bir sonucu olarak da YDG'nin genel çizgisinde Proletarya Partisi'nin savunduğu temel teorik görüşlerin kaba bir propagandasının yapılması da reddedilmelidir. **YDG'nin genel çizgisinde daha çok anti-emperyalist, anti-faşist ve anti-feodal söylemin egemen olması doğru olmalıdır.** Bunun anlamı birçok anti-emperyalist, anti-faşist gencin kendisini YDG çatısı altında ifade etmesine olanak tanınmasıdır.

Sürecimizin böyle olmasının en önemli nedeni devrimci/demokrat gençlik içerisinde ideolojik mücadele yürüterek, onları Demokratik Halk Devrimi çizgisine daha da yakınlaştırmaktır. Halk gençliğine politik bilinç taşımak için en başat unsur onlarla diyalog halinde olmaktır. **Diyalog halinde olabilmek için de bunun maddi zemininin temin edilmesi ge-**

rekir. İşte YDG örgütlenmesi bu maddi zeminin teminatının somutlanmış halidir, hali olmalıdır.

YDG'nin genel çizgisi açısından doğru olmayan propaganda, Proletarya Partisi taraftarı bir genç için de doğru olmayacağı anlamına gelmez. YDG'nin genel çizgisi o l a -

bir kadroyla ve onlarca olanaksızlığın içinde kırmalarla Halk Savaşı'nı başlatırken, şüphesiz arkasına sığınacağı bir sürü mazeret bulabilirdi. Olanaksızlıktan, insan yokluğundan yakınabilirdi ve bunun sonucu olarak Halk Savaşı'nı başlatmayabilirdi. Ancak o zaman da Kaypakkaya, Kaypakkaya olarak anılmazdı. Bugünün tarihin tozlu sayfalarında ismi şöyle bir geçen eski kuşakların bazı "önderleri" gibi anılırdı. **Bugün için Kaypakkaya adı saygıyla anılan bir isim ise, başka nedenlerin yanında bütün olanaksızlıklar içinde, devrimci mücadeleyi hiçbir zaman ertelememesi önemli bir yer tutmuştur.**

Nedir bu hatalı yaklaşımlar? Alınan bir sorumluluğun yerine getirilmemesinde mazeretler aramak, bir başkasının yapmadığı koşullarda kendisinin de adım atmaması olarak ele alınabilir. Her ne kadar açıktan söylenirse de bunun altında yatan neden, bilinçlerde gizli kalan, kendini pratikte açığa vuran her YDG'linin her türlü işi yapmasının şart olmamasıdır. **Elbette Proletarya Partisine gönül vermemiş bir YDG'li için doğru olabilecek bu durum, Proletarya Partisine gönül vermiş Komsomol militanları için kesinlikle doğru değildir.**

Açıktır ki Komsomol militanları, alınan her türlü görevi yerine getirmekle yükümlüdür, hem de hiçbir mazeretin arkasına sığınmadan. Hem de bir başkasının görev ve sorumluluklarını yerine getirmediği koşullarda dahi yapma iradesini göstererek bunu yapar. İbrahim Kaypakkaya, elinde çok az

Komünist hareketin tarihin de hiçbir döneminde olanakları çok çok iyi olmuştur. Kadro sorununu hiçbir zaman tam anlamıyla çözmemiştir. Ancak onca eksikliğe rağmen kadrolarındaki görev ve sorumluluk bilinci, devrimci kültürünün etkisiyle halkın gönlünde sağlam bir yer edinebilmiştir.

"Tüm partizancılar aynı kalıptan çıkmış gibi halkla ilişkileri çok iyiydi". Bu söz Partizancılara gönül veren bir emekçinin bir sohbetinde yaptığı vurguydu.

Halk kitleleriyle ilişkilerin çok iyi olmasını düşünelim. Bu halka değer vermekle birebir ilintilidir. **Halka değer vermek, halkın hizmetinde olmak, alçakgönüllülüğü ve büyük bir görev ve sorumluluk bilincini şart koşar.** Kim ne yaparsa yapsın, doğru bildiğin yolda emin adımlarla yürümeyi şart koşar. İşte tarihimiz de göstermektedir ki tüm eksikliklere rağmen, kadro ve militanların mütevazı çabalarıyla devrimci mücadelemiz hatırı sayılır bir kitlenin gönlünde yer etmiştir.

Ancak bugün tartışılan şeylere baktığımızda, geçmişteki değer yargılarımızın aşınmaya yüz tutması tehlikesini görmekteyiz. Özellikle devrimci mücadeleye yeni atılan gençlerin bu kültürden uzak kalması kabul edilemez, edilmemelidir. Bu her şeyden önce gençliğin doğasına aykırıdır. Yeni şeylere en hızlı cevap veren her daim gençlik olmuştur. Öyleyse tarihimizden de öğrenecek olan en başta gençliktir, gençlik olmalıdır. **Bunun için de başkasının ne yaptığından veya yapmadığından ziyade, en başta her devrimci gencin kendisinin ne yaptığına bakması önemlidir.** Değişim ilk önce içte başlar. Devrimci bir genç ilk önce kendisini değiştirmelidir ki, çevresini de değiştirebilsin. Bu devrimci eğitimin en temel kuralıdır ve partizan kültürünün de temelini oluşturmaktadır.

Önümüzdeki dönem, pratiğimizden çıkardığımız derslerle, işlerimize dört elle sarılma dönemidir. Faşizmin azgınca saldırısı altında devrimci bir duruş sergilemek zorundayız. Bunun için de yüzümüzü kitlelere dönerek hesap sorma bilinciyle harekete geçelim. **T. Kürdistan'ndan bir YDG'li**

Sistemlerinden memnun olanlar birçok ilerici kavrama gizli bir olumsuzluk yükleyerek sunuyorlar. Böylece yaratılan kavram kargaşasında kitleyi istedikleri gibi yönlendirebileceğini sanan sistem ideologları, şimdilik başarılı bir grafik sergilemekte. Kavramlar, taşıdığı tarihsel değer ve bağdaşlıklarıyla anlam kazanır. 'Aydın', 'devrimci', 'sol', 'özgürlük' vb birçok terim farklı biçimlerde kavranırsa, öz bilincimizde tahribat yaratır. Bugün açısından geniş kitleler nezdinde 'sol'un CHP ile, 'devrimci'liğin Kemalizmle özdeşleştirilmesi bu kavram kargaşasının bir sonucudur.

Devrimci bir terim olmasına karşın, 'militanlık' da bu kargaşadan nasibini almış görünüyor. Örneğin egemenler militanlığı kör bir yıkım derecesine indirgeyerek, korkunç ve ölümcül bir anlamla eşdeğer sunuyorlar. Oysa bu yaklaşımlarıyla kendi çirkin ideolojilerin militanlığından başka bir şey yapmıyorlar.

Devrimci militanlık, toplumsal umudu büyütme, metanın haksız-adaletsiz paylaşımı ve artı değer üzerine kurulan 'kâr' evrenine karşı net bir tavır alıştır. Yani militanlık yaşamın her alanında sürecin gerekliliklerine tavizsiz aday olmak ve yapmaktır. O nedenle militanlığı doğru kavramak, YDG için de hayati öneme sahiptir.

Eğer biz militanlığı, mücadelenin en sıcak yerlerinde olmak, en 'radikal' tavırları sergilemekten ibaret kavrarsak, yanılırız. **Çünkü militanlığın bulunduğu yer**

MİLİTANLAŞMA NEDİR?

ya da alanla bir ilgisi yoktur. Bu bazen hedefe fırlatılan bir taş olabilirken, bazen bir müzik enstrümanını çalmayı öğrenmek olabilir. Kırmızı pankartlarla süslenmiş coşkulu bir mitingte dışarıda kalıp sadece izlemek ve haber yapmak belki...

Öyleyse bugün YDG için militanlık nedir? Eğer YDG için militanlık ihtiyaçlarımızın kavranması ve net bir biçimde müdahale edilmesi ise bunlar;

- **Teorik yetersizliklerimizi aşmak için araştırmalar yapmak,**
- **Enternasyonal ilişkilerde ısrarlı olmak,**
- **Merkezileşmiş hareket tarzını büyütme,**

- **Faaliyetlerimizin merkezini öğrenci ve işçi gençlik alanlarına yoğunlaştırmak olarak kavranmalıdır.**

Demek ki YDG için militanlık, bu ihtiyaçlar doğrultusunda, yaşam tarzımızı şekillendirmek, söz ve eylem birliğini sağlamaktır. Yönelimleri bu doğrultuda olmayanlar, bırakalım militanlığı sizce YDG'li midir? Bu sebeple militanlık, salt bir eylem anında yapılan değil, aynı zamanda başarıyı gerçekleştirebilmek için uzun vadeli yoğunlaşmadır. G-8'de en ön safta direnenlerle, direncin dayanımı ve uzun solugu için arka cepheden ihtiyaçları temin etme cüreti gösteren ve onlarca toplantıya katılanlar daha az militan olabilir mi?

Hiç şüphe yok ki militanlığın en sıcak

ve coşkulu anları ateş hattında yaşanır. O yaşanan coşkulu kucaklayışı, bir bütünü parçası olarak yaşadığımız alanlara taşımak ve pratiğimizi onlarla besleyebilmektir militanlık. Bizler açısından öne çıkarılması gereken yan işte tam da budur.

Militanca yüzleşmenin çoğu zaman başarısız bir dönemden geçiyoruz. Anlaşıyor ki militan ve militanlık nerede ve ne yaptığımızdan çok aldığımız görevleri veya üzerimize düşen sorumlulukları içtenlikle ve layıkıyla yerine getirmekte yatkındır.

Bulut mu olsam, gemi mi?

Yoksa balık mı olsam?

Yosun mu yoksa...

Ne o, ne o, ne o

Deniz olunmalı...

Bulutuyla, gemisiyle, balığıyla, yosunuyla...

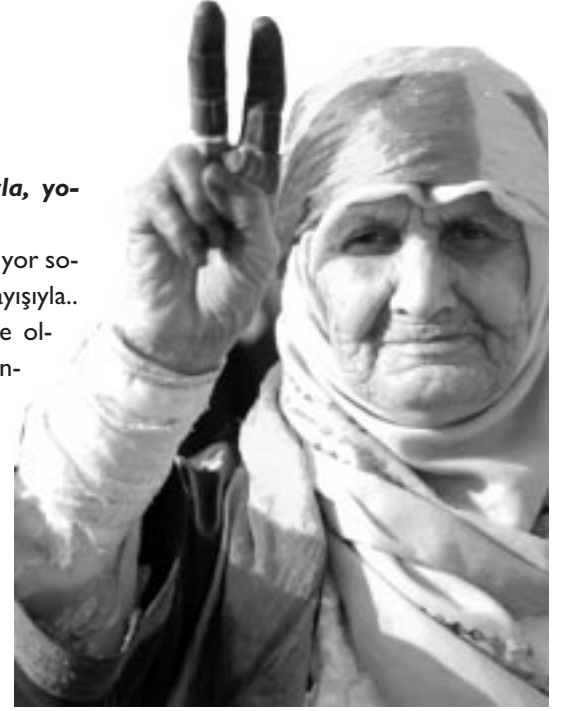
İşte Nazım Hikmet böyle özetliyor sorumluluk bilincini en militan kavrayışıyla.. Ve hâla ateş hattının en önlerinde olmakta çabamız, bulunduğumuz alanda henüz bir şey değilsek yahut uzak ve devinimsiz "kırmızı" özelemlerle yaşıyorsak hâla, tez elden yüzleşmemiz gerekmektedir kendimizle.

Hapishanelerde, dağlarda, gecelerde, şehit ve tutsak yakınlarında pek çok militanlığa tanıklık etmişsinizdir. **Aynı mili-**

tanlığı bir gece organizasyonunda, dergi dağıtımında ya da ideallerimizin taşıyıcısı YDG'nin kitlelere taşınmasında yeterince göremiyoruz? Neden ateşli tartışmalarımızda gözlerimiz militanca parıldamıyor?

Tıpkı sevdiğimizi, sevdamız uğruna koparıp alır gibi, bulutuyla, gemisiyle, balığı ve yosunuyla deniz olunmalı; **dağlarıyla, sokaklarıyla, gecekondu ve fabrikalarıyla, okulları ve dernekleriyle, cephe önleri ve cephe gerisiyle YDG'li olunmalı.** Yaşamın, yaşayan ve yaşamayan yoldaşlar için, dimdik umudumuzu yeniden üretmek-büyütmek için.✂

ATİK-YDG Merkez Yürütme Kurulu

Sarp ve yamaçlı yollarda halkla birlikte...

Örgütlenme sorununun çözümünün kitlelerle sıkı sıkıya kaynaşmış bir bütün olmaktan geçtiğini hepimiz bilmekteyiz. Bizler bunu kendi pratiklerimizde defalarca gördüğümüz gibi Komünist Ustalar da bunu defalarca vurguladı. Tıpkı Lenin'in, Ekim Devrimi'nin zaferini ve sürekliliğini; "Eğer Rusya proletaryası köylülükle ittifak halinde, burjuvazi ve büyük toprak sahiplerini alt edebilirdi, müdahale ve kuşatmaya göğüs gerebilirdi, duyulmadık bir ekonomik keşmekeşin, açlığın ve soğğun üstesinden gelip ekonomik hayatı yeniden canlandırma yolunda ilerleyebilmişse; bu sadece, Rusya proletaryasının sıkı sıkıya kaynaşmış, çelikten, mükemmel bir Bolşevik partiye sahip olması sayesinde gerçekleşmiştir..." şeklinde açıklaması gibi.

Kasım ayının sonunda gerçekleştirdiğimiz 2. Konferansımızda, örgütümüzün amacını ve niteliğini açık bir şekilde

netleştirdik. Bu elbette gerekliydi, yalnız bununla birlikte her alan özgülünde sağlam ve ayrıntılı bir plâna ihtiyacımız olduğu da aşikârdır. Ancak sağlam plânlar yaparsak amaçlarımızı hayata geçirebiliriz. **Yani, bugünkü sorunumuz; hangi yolu seçmemiz gerektiği sorunu değil, bilinen yolda hangi pratik adımları atmamız gerektiği ve bu adımları nasıl atacağımız sorundur.** Kuşkusuz, her bir alanımız kendi nesnel koşullarından kaynaklı, alanına özgü sağlam bir plân hazırlayacaktır, ama bununla birlikte, YDG'lilerin temel devrimci bilgiye sahip olması, Marksizm-Leninizm-Maoizm'in bileşenleri olan felsefe, ekonomi ve bilimsel sosyalizm alanlarında teorik yetersizliklerini aşarak dünyayı bilimsel şekilde yorumlayıp değiştirme çabası içine girmesi gerekmektedir. Bu olmazsa olmazımızdır. Şunu asla unutmamalıyız ki; eğer kitlelerin gerisinde kalmamak isti-

yorsak Marksizm-Leninizm-Maoizm'i çok iyi bilmemiz gerekir. **Bizler, kitlelerin güvenini ancak, gerçekten bilinçli olduğumuz zaman, disiplinli, kolektif ve militan bir duruş sergilediğimiz zaman kazanabiliriz.** Bizler, gerçekten bilinçli olduğumuz zaman kitlelerin sorunlarına çözüm bulabiliriz.

2. Konferans'ta alınan kararlardan biri de; YDG'nin esas örgütlenme alanının işçi, köylü ve öğrenci gençlik içinde olduğuydu. Örgütülüğümüzün esas gücü bu çevreye, bu çevre içinde de öğrenci gençliğe dayanmaktadır. Çünkü öğrenci gençlik sadece nicelik açısından değil, aynı zamanda – bu daha önemlidir- etki, gelişme, yarı-aydın niteliğe sahip olma ve manevra yeteneğinin yüksek olmasıyla da önemlidir. **Üniversitelerdeki çalışmalarımızın dayanak noktası, faaliyetimizi öğrencilerin sorunlarıyla birleştirmek, bu**

sorunların üstesinden gelebilmelelerinde öğrencilere yardımcı olmak, onların dikkatini en can alıcı sorunlara çekmek ve çözümlerini amaca en uygun biçimde ve somut taleplerle dile getirmek olmalıdır. Bunu düzenli ve sistemli bir çalışmayla, bütün öğrenciler arasında dayanışma duygusunu geliştirerek yapmak ve sonuç olarak da çözümün örgütlenmekten geçtiğini anlatmak gerekmektedir.

2. Konferansımızın ışığında, bütün YDG'liler, **"politik çalışma bütün çalışmaların can damarıdır"** şiarını hep bir ağızdan haykırmalı, devrimci eğitime sıkı sıkıya sarılmalıdır. Bizler ancak toplumun ve doğanın yasalarına vakıf olduğumuzda ve halk gençliğiyle sıkı sıkıya kaynaşmış bir grup haline geldiğimiz zaman kitlelerle birlikte sarp ve yamaçlı yollardan ilerleyebileceğiz.✂

Erzincan'dan bir YDG'li

Yeni yıl mesajları... Yeni yıl mesajları... Yeni yıl mesajları... Yeni yıl mesajları...

2007' VE ELVEDA, 2008' E MERHABA, HOŞGELDİN YENİ YIL!

Göçmen Emekçiler, Dostlar ve Yoldaşlar:

2007 yılı dünya halkları açısından oldukça zorlu bir yıl oldu. Emperyalist sistem dünya üzerindeki gerici egemenliğini ve saldırganlığını insanlığın tümünü fütursuzca tehdit ederek devam ettiriyor.

Buna rağmen emekçilerin ve halkların aleyhine olan bu göreceli durumun mutlaka değişeceğine olan inançlarını yitirmeyenler, 21. asırda öngörülen yeni kurtuluş mücadelelerini büyük bir özenle büyüteceklerdir.

Emperyalist-kapitalizmin genel sömürü ve küresel neo-liberal politikaları, tüm dünyada insanlığın ve ezilen sınıfların bütün yaşantısı üzerinde büyük yıkımlar ve tahribatlar yaratmaktadır. Emperyalizm, karakteri gereği eşitsizlikleri, yoksulluğu, işsizliği ve gelir dağılımındaki adaletsizliği hızla derinleştirmektedir. Aynı zamanda, ekolojik dengeyi yok etmekte, halkları karşı karşıya getirmekte, burjuva milliyetçiliğini ve militarizmini içte ve dışta boyutlandırmaktadır. Tüm dünyada bunların faturası da emekçi halklara çıkarılmaktadır.

Yaşadığımız Avrupa coğrafyasında; demokrasi avaresi kesilenler, kendi kârlarına kâr katma politikaları sonucu kitlesel işsizliği boyutlandırarak toplumun büyük çoğunluğunun yoksullaşmasına yol açmışlardır.

Son yıllarda, sosyal-siyasal haklarımızın nasıl tırpanlandığına, başta göçmen örgütlenmeler ve **ATİF** olmak üzere; ezilenlerin ilerici-devrimci-demokratik kurumlarına "**terörizmle mücadele**" bahanesinin arkasına sığınarak devlet terörüyle saldırılmasına, egemenlerin bu kurumları nasıl kapatma girişimlerinde bulun-

duklarına 2007'de de hep birlikte tanık olduk.

Uzaktan kumandalı komprador patronların ve feodal beylerin devleti faşist TC, emperyalist efendilerinin çıkarları için ezilen halkımız ve mazlum Kürt ulusu üzerindeki terörünü azgınca sürdürmeye, imha ve inkar eksensiz linç kültürü boyutlandırmaya devam etti 2007'de...

Ve yine TC Devleti, 16 Aralık'tan beri Kürt ulusuna yönelik sistematik ulusal baskıyı, azgın şovenizm dalgasını ve histerik saldırganlığını doruk noktasına taşıyarak **sınır ötesi operasyonlar** ve yoğun bombardımanlar gerçekleştirmektedir. Sivil Kürt köylü ve emekçilerinin tepesine inha ve inkar bombaları yağdırılırken bir kez daha savaş ve insanlık suçu işlendi dünyanın gözü önünde.

Avrupa ve Dünya'da küresel çapta devreye sokulan sosyal yıkım paketleri, giderek sosyal kangrene dönüşen toplumsal yaralar açmaktadır. İşsizlik, eğitimsizlik, yaşlılıkta güvensizlik, yoksulluk, fuhuş, kriminalite çığ gibi büyümektedir.

Kadına yönelik devletsel, toplumsal ve bireysel şiddet bütün dünyada alarm sirenlerini çaldırır durumdadır. Ezilenin ezileni **emekçi kadınlar** üzerindeki **sınıfsal, ulusal ve cinsel baskı sarmalı** boyutlanırken, eğitim hakkı elinden alınan ezilen halkın gençliğinin beyinleri uyuşturularak yoz kültür sarmalı içinde eritmeye çalışılmakta, giderek daha çok kriminalite olaylara ortam yaratarak ezilen halkın geleceği karartılmaktadır.

Tüm dezavantajlara rağmen; emperyalist sistemin vahşi saldırıları karşısında; ezilen dünya halkları ve emekçileri; sosyal ve ulusal kurtuluş mücadelelerini yeniden ilmi ilmi ör-

meye, kan-can pahasına da olsa, kendi tarihlerini her şeye inat satır satır yazmaya devam ediyorlar.

Nepal'de halkın devrim ateşi, gerçek demokrasi mücadelesini büyütürken, Filistin'de, Irak'ta, Afganistan'da halkın yükselen özgürlük direnişi emperyalistlerin suratında patlayan şamar olmaktadır. Türkiye'de zindanlardan, meydanlardan, fabrikalardan, üniversitelerden, dağlardan ve kırlardan yükselen-kabaran öfkeler yüreğimizi ısıtmaktadır... "Demokrasinin beşiği" denilen Avrupa ülkelerinde sosyal hak gasplarına karşı yükselen işçi ve memur grevi dalgaları umudu yeniden büyütmektedir.

Biz de aynı inatla körüklemeliyiz kavga ateşini... Bulduğumuz mekânlardaki kavgayı ilmi ilmi örererek; işçiler, göçmenler, ezilen halklar ve emekçiler için dünya çapındaki demokrasi mücadelesini ve uluslararası birlik ve dayanışmayı yükseltmeliyiz...

2007 yılında elde edilen deney, tecrübe ve kazanılan mevzilerle, ulusal ve sosyal kurtuluş kavgası 2008'de daha da büyütülecektir.

Demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesinde adımlarımızı daha fazla sıklaştırarak deney ve tecrübeleri zenginleştirme, kazanılan mevzileri büyütme umuduyla hareket etmeliyiz.

Dünya halklarının ve emekçilerinin, devrimci dostlarımızın ve **ATİK bünyesindeki aktivistlerimizin yeni yılını candan kutluyor, ortak toplumsal mücadelemizde ve özel yaşamda hepimize üstün başarılar diliyoruz.**

lara da ciddi saldırılar gerçekleştirilmektedir.

İşte bu zorlu süreçte görev ve sorumluluklarımızın arttığını bilince çıkarmalıyız. Unutmamak gerekir ki, yükselen sesler, örgütlü bir güce dönüşmedikçe başarı elde etmek mümkün değildir. Bu anlamda düzenlediğiniz 2. Konferansınız oldukça önemli bir anlam kazanmaktadır. **ATİK-Yeni Demokratik Gençlik** olarak konferansınızı bir kez daha selamlıyor ve anti-emperyalist mücadeleye katkı sunacağına inanıyoruz.☺

**Gençlik gelecektir,
gelecek ellerimizdedir!
Örgütlü bir mücadele için
YDG saflarına!
Birlik, Mücadele, Zafer!
ATİK-YDG Merkezi Yönetim Kurulu
Kasım 2007**

"Konferansınızı selamlıyoruz"

2. Konferansımıza ATİK-YDG tarafından iletilen dayanışma mesajına yer veriyoruz.

Değerli Dostlar, Değerli Yoldaşlar,

Anti-faşist, anti-emperyalist bilinçle gençliğin ekonomik ve demokratik talepleri için mücadele eden **Yeni Demokrat Gençliğin 20.** yılında gerçekleştirdiği 2. Konferansını **ATİK-Yeni Demokratik Gençlik** olarak büyük bir heyecan ve en içten devrimci duygularımızla selamlıyoruz. Merhaba!

Değerli Yoldaşlar,

Sınıf mücadelesi açısından zorlu bir süreçten geçiyoruz. Ancak ezen ve ezilenler arasındaki mücadele dünyanın farklı coğrafyalarında farklı düzeyde sürüyor ve sürmeye de devam edecektir. Emperyalist-kapitalist tekeli burjuvazi-

nin dünya halklarına yönelik çok yönlü saldırıları gün geçtikçe dozajını arttırarak tüm hızıyla devam etmektedir. Ama şu da bir gerçektir ki, onların saldırganlığı ezilen halkların öfke ve tepkisini büyütmektedir.

Bir yandan emperyalist haydutlar Ortadoğu halklarını tehdit ederek oradaki hesaplarının bitmediğini duyurmakta ve öte yandan "**sınır ötesi**" operasyon söylemleriyle, ülke içinde ırkçılığı, şovenizmi ve faşizmi körükleyen Türk hakim sınıfları, Kürt halkına yönelik azgınca saldırılarını devam ettirmektedir.

Yaşadığımız Avrupa ülkelerinde de durum pek farklı değildir. Avrupa'da emekçilerin ağır bedeller ödeyerek kazandıkları sosyal haklar başta olmak üzere iş, eğitim gibi en temel hak-

YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ ENTERNASYONAL BİRLİĞİ VE MÜCADELESİ!

SINIFSA SÖMÜRÜYE, ULUSAL VE CİNSEL BASKIYA HAYIR!

VUR ESKİYE YIKILSIN, OMUZ VER YENİYE YEŞERSİN!

ATİK 19. GENEL KONSEYİ, YDG - MYK'SI VE 7. KADINLAR KOMİSYONU

Sersela 'Ciwanén Demokratén Nu' Piroz Be!

Hrant DİNK'in katliyle girmiş olduğumuz 2007 yılı adı demokrasiyle yan yana anılmayacak birçok olaya sahne olmuştur. Sınır-ıçi, sınır-dışı operasyonlar, sokak ortasında devletin kolluk güçleri tarafından katledilenler, linçler, devrimci-demokratik kurumlara saldırılar, DTP milletvekillerine yönelik baskı ve saldırılar bunlardan birkaçıdır.

Ancak bunların yanı sıra emekçiler cephesinden de olumluluklar yaşanmıştır. Ülkenin farklı yerlerinde grev ve yürüyüşlerin artması, 1 Mayıs'ta devrimcilerin kararlı duruşları ve son olarak Kürt ulusuna yönelik amansız baskılara bir cevabı olarak kitlelerin "Edi Bese" diyerek alanları doldurması bizlere umut vermektedir.

Kısacası çelişkilerin daha da artması ve gittikçe derinleşen ekonomik krizin faturasının emekçilere kesilecek olması sonucu oluşacak hareketliliği örgütlemeye daha kararlı ve cüretkar olmalıyız 2008 yılında.

Bu temelde 2008 yılının gençlik ve emekçiler nezdinde anti-faşist anti-emperyalist ve anti-feodal mücadelede bir atılım yılı olması dileklerimizle bizler Amed YDG olarak diyoruz ki: SERSALA WE PİROZ BE!

YDG'a AMED'É

2009'a daha güçlü girmek için...

Yoldaşlar,

YDG'nin son konferansında aldığı kararları hayata geçirerek 2008'de daha çok çalışıp, 2009'a daha umutlu ve daha güçlü girelim, halk gençliğiyle daha fazla bütünleşip zafere bir adım daha yaklaşalım. Hepimizin içindeki inancın artacağını umuyoruz. Biz de İzmir'de konferans kararına uygun olarak faaliyet yürüttüğümüz semt komisyonunda var gücümüzle çalışacağımızı vurguluyoruz. Unutmayalım ki gelecek bizleri bekliyor. **İzmir YDG Semt Komisyonu**

KİMLİĞİMİZ, EMEĞİMİZ, BEDENİMİZ BİZİMDİR!

Artı-ürünün ortaya çıkması ve toplumsal işbölümünde erkeklerin denetiminde bulunan mülkiyet ilişkilerinin toplumsal yaşamı belirlemeye başlaması, erkek egemenliğinin gelişerek kadınların emeğinin, bedeninin ve kimliğinin denetlenmesinin yolunu açmıştır. Erkek egemenliği/ataerkil olarak da tanımlanabilen **patriyarka** da, tıpkı özel mülkiyet, sınıflı toplumlar, devlet gibi tarihin bir döneminde ortaya çıkmış; kadınların emeklerinin, bedenlerinin ve kimliklerinin erkek egemen sistemler tarafından denetlenmesinin, egemenlik altına alınmasının ideolojisi olarak günümüze kadar gelmiştir.

Emeğimiz Bizimdir...

Kadın emeği, bir yandan piyasa içinde prestijli, ucuz emek gücü olarak sömürülürken, bir yandan da özel alanda sistemin yeniden üretilmesine karşılıksız olarak hizmet etmektedir. Piyasa içinde kadın işgücü yine toplumdaki cinsiyetçi iş bölümüyle eşgüdümlü olarak şekillenir. **Yani, tüm patriyarkal toplumlarda ikincil rollere mahkûm edilen kadınlar, piyasa koşullarında da toplumsal cinsiyet rolleriyle uyumlu bir "kadın işleri" tanımı yapılarak ucuz işgücü olarak görülür, annelik, eşlik kimlikleri her zaman işçi kimliklerinden öncelikli olarak görüldüğünden çalışma yaşamı içinde erkeklerle eşit şartlarda var olamaz.**

Kamusal alanda kadın emeğini bu şekilde biçimlendiren patriyarka, özel alanda da tüm yeniden üretim işlerini kadının üzerine yükleyerek sistemin yeniden üretimini kadının sırtından ucuz getirmiş olur. Yani, kadınların sürekli olarak bir önceki nesilden devralarak ev içinde yerine getirdiği yemek, bulaşık, temizlik, çamaşır, ütü gibi işlerle birlikte, kadınların doğurganlıklarının yanı sıra üstlendikleri çocukların yetiştirilmesi ve bakımı, beslenmesi, büyütülmesi ve hastaların, yaşlıların bakımı, her yeni çalışan neslin yeniden üretilmesi, kapitalizmin karşılığı ödenmeksizin hizmetine sunulması anlamına gelmektedir. Fakat kadınların evde harcadığı bu emek, emek olarak bile görülmez ve sorgulanmaz. Sanki kadının dünyaya geliş sebebiymiş gibi doğallaştırılır ve bir görünmezlik perdesine gizlenir.

Diğer taraftan, kadının evde karşılaştığı ödenmeyen emeği, piyasa içinde doğrudan dolaşıma sokulmadığından da görünmezliğe mahkumdur. Hizmet sektöründe harcanan aynı emeğin bir piyasa değeri varken, evdekinin yoktur. Evdeki erkekler, tek tek kadınların emeğinden bir çıkar sağlasa da, bu emeği piyasada dolaşıma sokamaz, bu emek üzerinden bir sermaye bi-

riktiremez. Fakat bu el konan emek üzerinden üretimin ucuz getirildiği söylenebilir. Yine de, bir önceki sistemden devralınan patriyarkal ilişkilerin bir sonucu olduğundan olağan kabul edilir; görünür olamaz. Benzer şekilde, çoğunlukla evde kadınlara yaptırılan sektördeki parça başı işler de, kadının evdeki rolünün bir uzantısıymış gibi bedava sayılabilecek koşullarda ücretlendirilir.

Şiddette ortaklaşan kadınlar

Hangi sınıftan, hangi kültürden, hangi ulustan olursa olsun, kadınların farklılıklarına rağmen, kadına yönelik şiddet müşterek bir paydada onları buluşturmaktadır. Erkekler kadınları fiziksel/cinsel, psikolojik, ekonomik şiddet uygulamak suretiyle hem ev içinde, hem de kamusal alanda kontrolleri altına almışlardır. Şiddet tehdidi, erkeklerin kadınları baskı altına almasının en sık kullanılan yöntemi olmuştur. Kadınların erkeklerle bağımlı kılınmasında da erkek şiddetinin etkisi göz ardı edilemez. Kadınların bedeninin erkekler tarafından denetime alınmasında toplumsal cinsiyetin dayatılması ve aile olgusuyla kurumsallaştırılması önemli rol üstlenmektedir. Kadının bedeni bir meta olarak algılanmakta ve erkeğin özel mülkiyeti olarak yaklaşılmaktadır. **Kadın kendi bedeni üzerinde söz sahibi olmazken cinsel kimliğinden, cinselliğini nasıl yaşamak istediğinden tutun doğurganlığına, ne zaman doğurup doğurmayacağına varana kadar bedeniyle ilgili kararlar kendi iradesi dışında belirlenmektedir.** Evde baba, koca, erkek kardeşin denetimine sunulan kadın bedeni, türlü iktidar ilişkileri bağlamında da kamusal alanın ve toplumsal ilişkilerin denetimine sunulmaktadır. Erkeğin iktidar gücü evde koca/baba dayasını, evlilik içi tecavüzü, ensesti getirirken, kamusal alanda işyerinde tacizi, devlet güçlerinin kadına yönelik cinsel şiddetini, polisin, askerin tecavüzünü getiriyor. Kadınla erkek arasındaki iktidar ilişkisi nasıl özel alandaki erkek şiddetini olanaklı kılıyorsa, savaşımlarda da kadın bedeninin savaş alanı gibi algılanmasına yol açıyor. Erkekler namuslarını kadınların bedenini sahiplenerek, kadınlar üzerinden tanımlama yoluna gittiğinden, kadınlar çoğu zaman kendi bedenine sahip çıkmak istediğinde namus bahanesiyle öldürülüyor, intiharlara zorlanıyor.

Kimliğimiz Bizimdir...

Patriyarka, kadının kimliğini hem erkek üzerinden tanımlar, hem de erkeklerin denetimine sunar. **Buna göre yalnız bir kadın, aslında erkeksiz bir kadındır.** Tıpkı kadınların emeğine ve bedenine el konulduğu gibi,

kimlikleri de aynı ideolojik belirlenime ve denetime tabidir. Farklı toplumlarda tanımlar farklılaşsa bile, kadın kimliğinin ne olduğu ve ne olmadığı tüm erkek egemen toplumlarda sürekli olarak tanımlanır, yeniden üretilir. Bu yeniden üretim içinde belirgin olan nokta kadın kimliğinin kadın cinselliği üzerinden tanımlanması, kadının sürekli olarak bedene indirgenmesi ve **erkeklerle bir haz nesnesi olarak sunulmasıdır.** Fuhuş, pornografi, medyada kadınların yansması hep yeniden üretilen kadın bedenselliğinin teşhirini içerir.

Bir diğer yandan, insanın dünya algısını kavramsallaştırmasının, ortaklaştırmasının aracı olan dil de erkek egemenliği içinde şekillenir ve kadınları ikincil tabirlere hapseder, aşağılar. **Kadınlar kimlikleri üzerinden aşağılanırken, aynı zamanda annelik gi-**

bi kutsallaştırmalara, eşlik, kaynanalık gibi statülerle görevlendirilmeye de aynı ideoloji tarafından maruz bırakılırlar.

Yalnızca ev içi emeği neden kadınların harcaması gerektiğini sorgulamak bile kaçınılmaz olarak cinsiyetçi iş bölümünü teşhir etmektedir. Bu noktada, kadınların ucuz işgücü olarak görülmesine karşı çıkmak ve eşdeğer işe eşit ücret talebini yükseltmek, kadınların toplumda ikincil rollere mahkûm edilip prestijli işlerde istihdam edilmesine karşı mücadele etmeyi de gerektirir. **Kadınların kamusal alana çıkmasını, sosyal, ekonomik, cinsel bağımsızlıklarını elde etmesini savunmak da ev içindeki emeğin toplumsallaştırılması talebini doğurur.** Emeğimizin bizim olduğunu söylemek, ev içinde emeğimize el koyan erkeğe de, dolaylı olarak bundan çıkar sağlayan ve/veya piyasa içinde el koyan patrona da karşı çıkmayı ve tüm bunların üzerinden bugün patriyarkayı karşımıza almayı gerektirir.

Tüm bunların çözümü, kadınların özel alanın politikliğinden hareketle örgütlü mücadele yürütmesinden ve kitleleşmesinden

geçmektedir. Bu bağlamda kadınlar, **'bedenimiz bize aittir', 'bedenimizden elinizi çekin', 'kimsenin namusu olmayacağı'** sloganlarından vazgeçmeksizin yola devam etmelidir. Kadına yönelik her türlü şiddet teşhir edilmeli, fakat teşhir edilen kadınlar olmasına karşı da mücadele edilmelidir. Burada mücadele ederken geçmişteki hatalardan dersler çıkararak ve kazanımlardan geriye düşmeyerek ilerlemek önemlidir. Bedene sahip çıkma bir yanıyla da kurban ve mağdur psikolojisinden sıyrılıp kendi bedenimize yabancılaşmadan kurtuluşu ve özgürleşmeyi güçlenmeyi hedeflemektir. Mücadele içinde kadının/kadınların güçlenerek çıkması her şeyden daha önemlidir. Bu anlamda, özel alanın politikasını yapabilmek, yaşanan durumun/durumların tek bir kadının deneyimi de-

ğil, her kadının günlük deneyimi olduğunu bilince çıkarmaktan, kadın dayanışmasını yükseltmekten ve patriyarkanın teşhirini yapabilmekten geçer.

Kuşkusuz kadın sorunu toplumun tüm kesimlerini kesen bir sorundur. Hangi sınıftan, ulustan, etnik kökenden vs. olursa olsun, her kadın salt kadın olmaktan kaynaklı bir ezilmeyi deneyimler ve bundan dolayı da erkek egemenliğine karşı bir mücadele perspektifi benimseyebilir. Fakat çoğu zaman yalnızca kadın olmak erkek egemenliğine karşı ortak bir mücadele vermek için yeterli gelmemektedir. Erkek egemenliğinin nasıl tanımlandığı, mücadelenin de niteliğini belirlemektedir. **Bizler için, erkek egemenliğine karşı olmak, aynı zamanda bu egemenlikle de iç içe geçmiş olan tüm egemenlik, ezme-ezilme, sömürü ilişkilerine de karşı çıkmak, bütünlüklü bir toplumsal dönüşüm perspektifine sahip olmak demektir.** Benzer şekilde, çeşitli iktidar ilişkileriyle şekillenen bir sistem içinde hiçbir kadının salt soyut bir kadın kimliği etrafında hareket etmesi inandırıcı değildir.✂

Özgün çalışma alanları olarak ortaya çıkan gençlik ve kadın alanlarının kesiştiği bir gündemdir genç kadın konusu. Topluma yeni katılan ve geleceği yaşayacak olan bir genç olarak sahip olduğu beklentiler ve değişim isteği ve de bir kadın olarak küçüklükten bu yana sistemin dayattığı kalıplara kendisini sıkıştırmaya zorlanan bir gerçeklikle çift boyutlu olarak kurulu düzenden etkilenmektedir genç kadınlar.

YDG'nin gerçekleştirdiği 2. Konferansta da önemli bir gündem maddesi olarak ele alınsa da "genç kadın" konusu örgütümüzde geliştirilmesi ve üzerine eğilimesi gereken bir gündem olarak görülmektedir. Konferanslarda ayrılan kısıtlı süre içinde bu kapsamlı konunun yeterince ele alınması mümkün değildir. Ülkemizde önemli bir kitleyi temsil eden genç kadınların yaşadığı türlü sorunları analiz edip politikalar belirlemek ve örgütümüz Yeni Demokrat Gençliğin hem kendi örgütsel yapısı içinde hem de anlayışında zaafı yanlarını düzeltmesi ve politik seviyesini geliştirmesi için konu üzerinde daha kapsamlı çalışmaların yapılması bir ihtiyaç olarak karşımıza çıkmaktadır.

Özgün çalışma alanları olarak ortaya çıkan gençlik ve kadın alanlarının kesiştiği bir gündemdir genç kadın konusu. Topluma yeni katılan ve geleceği yaşayacak olan bir genç olarak sahip olduğu beklentiler ve değişim isteği ve de bir kadın olarak küçüklükten bu yana sistemin dayattığı kalıplara kendisini sıkıştırmaya zorlanan bir gerçeklikle çift boyutlu olarak kurulu düzenden etkilenmektedir genç kadınlar. Ülkemizin yarı-feodal sosyo-ekonomik yapısı nedeniyle ülkenin batısında veya doğusunda, kuzeyinde veya güneyinde "uslu" durması istenen, türlü yasaklarla hayat alanı kısıtlanan, her hareketine dikkat etmesi beklenen genç kadınlar bir yandan "koruyucusu" rolündeki yakını erkeklerin denetimi ve gözetimi altına girmeye zorlanmakta öte yandan yakınındaki ve uzaktaki erkeklerin sözlü ve fiziksel taciz ve tehditlerine maruz kalmaktadır.

Ülkemiz gerçekliğinde her kadın için sıradanlaşan bir konu olan ve yarı-feodal faşist sistemin ezilen kadınlara uyguladığı sistematik şiddet aynı zamanda kolluk kuvvetleri tarafından da hayata geçmekte, kadına yönelik şiddet ve baskı, sistemin yasalarınca meşru bulunmakta, kadının görevi olarak itaat etme ve sineye çekme doğal sayılmaktadır.

Küçük yaştan itibaren kendisine biçilen kalıplara uyması zorla dayatılan kadınlar gençliğe adım attıklarında ise cinsel açıdan ayıplı, kusurlu görülme, bilinçlenmeleri engellenmekte, yasaklarla ve korkutularla en doğal istem ve talepleri yok sayılmakta, "namus" baskısıyla doğal gelişimleri sekteye uğratılmaktadır. Sistem bir yandan kadının kendisinden utanmasını ve talep ve istemlerini bastırmasını isterken öte yandansa özellikle erkeğin cinsel talep ve istemlerini kışkırtmakta, genç kadın ayıplanırken genç erkek pohpohlamakta, taciz, tecavüz ve her türlü sapkın davranışı "hoşgörü"yle karşılanmakta, "delikanlılığın doğal bir sonucu" olarak teşvik edilmektedir.

İlkokuldan itibaren düzenin dayattığı bozuk kişiliği kabul etmesi istenen genç kadınlara özellikle lise yıllarından itibaren baskı ve gözetim daha fazla uygulanmaktadır. Okul yönetimi ve gerici öğretmenler, öğrenci kitlesi içinde liseli kadınları teşhir etmekten utanmamakta, liseli kadınlar ar-

kadaşlarının yanında taciz, hakaret gibi aşağılamalarla karşılaşmakta ve damgalanmaktadır. Saç biçiminden attığı kahkahalara ve etek boyuna kadar türlü kıstaslarla "namuslu olup olmadığı" her gün onlarca öğretmenin ve erkek arkadaşlarının gözlerinin önünden geçerek denetlenmektedir. En çok boyun eğen, sesini hiç çıkarmayan, söylenmeden kendisinden beklenen şekilde hareket eden olumlu bir örnek olarak sunulmaktadır.

Hurafe ve yalanlarla korkutulan, sevgiliyle birlikte olmaktan utanan ve kaçınan genç kadın sevdiği, aşık olduğu gençle "gereğinden fazla samimi" görüldüğü takdirde ise toplumdan dışlanma tehdidinin yanında polis zoruyla "bekaret kontrolü" gibi çağdışı ve rezil bir uygulamaya maruz bırakılmaktadır.

Kendisine dayatılan modele uyduğu ölçüde en çok kişiliği/karakteri darbe görmekte, kendisine güvenini kaybetmekte, istekleri-talepleri ve beklentileri ile dayatılan arasındaki uçurum genç kadını psikolojik açıdan esir almakta, mutsuzlaştırmakta, umutsuzlaştırmaktadır.

Eğitim süreci boyunca erkek-egemen anlayışla işlenen dersler eğitim sisteminin gerici ve anti-bilimsel özelliklerinin genç kadın üzerindeki etkisinin de katmerleşmesine sebep olmaktadır. Küçük yaştan itibaren büyüyünce uyması gereken model tekrar edilerek beyinlere kazılmakta, erkek-egemen, ırkçı, faşist slogan ve nutuklar ve dini hurafeler "laik" devlet tarafından her derste yinelenmekte, devletin zor aletlerinin, erkeklerin baskılarının ve töre ve geleneklerin yetmeyebileceğini düşünen sistem tarafından devreye "ilahi" kurallar girmekte ve dini kural ve kıstaslarla genç kadının direnişi tamamen engellenmek istenmektedir.

Liseyi bitirip üniversiteye giren genç kadın ise özellikle ailesinden ayrılıyorsa daha farklı baskı unsurları ile kuşatılmışlıktan kurtulamamaktadır. Kız yurtlarında yurt yönetiminin çeşitli baskıları ile genç kadınlar baskı altında tutulmaktadır. Bu yasakların birçoğu erkek yurtlarında geçerli değil-

dir. Örneğin erkeklerle kızların yurttan bulunması gereken saatler farklıdır. Genç kadının erken saatte odasında olması talep edilmekte, 2 gün yurtduna gelmeye soruşturma açılmakta, aileye haber edilmekte, bu tekrarlandığı takdirde yurttan atılmakta, dışarıda kalmak için izin almak istediğinde ise kalacağı yerden göreceklere kadar ayrıntılı bilgiler vermesi istenmektedir.

Arkadaşlarıyla ev tutmayı tercih edenler ise ev sahibinin türlü dayatmalarını sineye çekseler dahi ev sahibi, emlakçı, komşu, akraba gibi türlü kesimlerin gözetimi altına girmekte, erkekler için hoş görülen eğlenme, eve arkadaş davet etme gibi davranışlar genç kadınlar için kabul edilmemekte, toplumsal baskı hissettirilmektedir. Tüm gençlerin muzdarip olduğu paralı, gerici, anti-bilimsel

eğitim, barınma, beslenme ve burs imkanlarının azlığı vb yetmezmiş gibi erkek-egemen eğitim anlayışı ve cinsel baskılar üniversite yıllarında da genç kadını rahat bırakmamaktadır.

Mezuniyetin ardından tüm gençlerin birincil sorunu olan işsizlik sorununu aşmak için çaba harcayan genç kadın açısından "kendisine uygun" bir iş ve yine rahat çalışabileceği bir iş ortamı bulmak oldukça güçtür. Kadın emekçiye meslektaşlarına nazaran genellikle daha az ücret verilmesi, kadın emekçinin taleplerinin daha rahat bastırılması patronların sömürülerini katmerleştirmesine sebep olmaktadır. En son, 1 yılı aşkın direnişin ardından kazanımla sonuçlanan Novemed'deki kadın işçilere sendikasıyla birlikte dayatılanlar göz önüne alındığında (doğum sırası, tuvalet yasağı vb) bu işyerindeki yaptırımların benzerlerinin binlerce işyerinde yaşandığı bilinmekte ve kadın emekçilerin katmerli sömürüsüne örnek teşkil etmektedir. İş güvenceli, sigortalı, kadrolu, sendikali iş bulmak tüm emekçiler için büyük bir dertken kadın emekçiler açısından ek olarak işyerinde de sözlü ve fiziksel taciz devam etmektedir. Bu taciz ve baskı patron veya amir tarafından geliyorsa sorun daha da boyutlanmaktadır. →

Yalnızca işyerinde değil işten sonra evde de emekçiliğe devam eden kadınlar evin temizliğinden yemeğine, çocuk bakımından diğer ihtiyaçlara kadar evde de sömürüye maruz kalmaktadır. Dışarıda çalışmayan ve devlet tarafından işsiz-çalışmayan statüsünde değerlendirilen ve hiçbir hakkı kabul edilmeyen ev kadınlarının ortaya çıkardığı muazzam emek ise erkek-egemen sistem tarafından açıkça sömürülmekte, bu işler kadının doğal görevi olarak lanse edilmektedir. Tüm kadınları ilgilendiren bu sorunlar genç emekçi kadının da hayatını çekilmez hale getirmektedir.

Toplumsal baskı ve değer yargıları genç kadının kendi kimliğini korumasını engellemek için her önlemini almıştır.

Genç kadının eğitim alma ve toplumsallaşma koşullarının daha güç olduğu, feodal baskı ve denetimin ve dini kuralların daha baskın olduğu bölgelerde ise insanlık onuruyla bağdaşmayan töre ve gelenekler binlerce genç kadına yaşamı zindan etmektedir. İnsan olarak görülmeyen genç kadına hiçbir söz hakkı tanınmamakta, alınan-satılan-verilen-hediye edilen bir köle olarak davranılmaktadır. Bu baskılar karşısında intihar ederek yaşamdan ayrılan yüzlerce genç kadın bulunmaktadır.

Sistem içinde kendisini kabul ettiren, devlet bürokrasisi içinde yükselen kadınlar ise bu konuma erişmek için kadınlıklarından taviz vermekte, giderek erkekleşmekte, kraldan daha fazla kralcı davranarak düzenin tüm ayrımcı yasa ve uygulamalarını savunmaktadır. Tansu Çiller, Meral Akşener gibi yüzkarası örnekler meselenin sistem sorunu olduğunu da bir başka açıdan göstermektedir.

Genel hatlarıyla verdiğimiz tüm bu örnekler ve baskı yöntemleri çeşitlendirilebilir. Buna karşı çıkmanın, sisteme muhalefet etmenin, haklarımızı almanın

Örgütlenmeden özgürleşmek mümkün değildir. Genç kadının kendi ayakları üzerinde, bağımsız bir duruş sergilemesi, sistemin bir bütün olarak, yasalarıyla, baskı kurumlarıyla, töreleriyle, gelenekleriyle vb tüm dayatmalarının arkasındaki gerçek nedenleri görerek direnmesi için örgütlenmesi tek yoldur.

ve sistemi devirmenin tek yolu örgütlenmektir. **Örgütlenmeden özgürleşmek mümkün değildir.** Genç kadının kendi ayakları üzerinde, bağımsız bir duruş sergilemesi, sistemin bir bütün olarak, yasalarıyla, baskı kurumlarıyla, töreleriyle, gelenekleriyle vb tüm dayatmalarının arkasındaki gerçek nedenleri görerek direnmesi için örgütlenmesi tek yoldur. Kürt Ulusal Hareketi'nin mücadelesinin etkisiyle binlerce Kürt kadınının toplumsal baskı ve değerlere isyan etmesinde, çeşitli ulus ve milliyetlerden binlerce kadının devrimci ve demokrat örgütlerde bilinçlenmesi ve sisteme muhalif bir kadın hareketinin ortaya çıkması örgütlenmenin önemini kanıtlamaktadır.

Ancak tek başına örgütlenmek de yetmemektedir. **Örgüt son tahlilde bir araçtır ve hangi politik bilincin ona yön verdiği belirleyicidir.** İlerici, demokrat, hatta devrimci olsa da sistemin yüzyıllardır halka dayattığı tabu ve kalıpları hızlı bir şekilde yıkmak her zaman mümkün olmamaktadır. Sürekli politikleşmek, sürekli bilinçlenmek, sürekli sorgulamak, sürekli demokratikleşmek ve sürekli devrimcileşmek her konuda olduğu gibi genç kadın konusunda da ileriye doğru adımlar atmamızı sağlayacaktır.

Devrimci demokratik saflarda da geleneksel rollerin etkilerini görmek mümkündür. Geleneksel namus anlayışının savunulduğu, halkın geri yanlarıyla uzlaşıldığı, "halk istemez" denilerek türlü dayatmaların yapıldığı, taciz vakalarıyla

la karşılaştığı bilinmektedir. Yine süreci ve gelişmeleri erkek-egemen bakış açısıyla ele alan, ideal devrimci tipi olarak erkek devrimcinin gösterildiği ve kadın devrimcilerin de hal ve tavırlarının erkeğe benzediği örnekler bulunmaktadır. Bu anlamıyla saflarımıza sızan sistemin köhnemiş değer yargılarına ve anlayışlarına karşı bağımsızlık kazanmak amacıyla dikkatli olmak, örgütümüzün devrimci niteliğini korumak ve kadınıyla erkeğiyle gerçekten özgürleşmek için devrimci bir gençlik örgütü olan YDG'yi geliştirmek gerekmektedir.

Bu nedenle uzun süredir YDG'nin kitle çizgisini geliştirmek ve daha kitle-sel, daha demokratik ve daha kurumsal bir örgüt haline gelebilmek amacıyla yürüttüğümüz tartışma sürecinin somutlandığı ve kolektif bir ruhla başarılı şekilde gerçekleşen YDG 2. Konferansı'nda ortaya konulan yaklaşıma uygun olarak genç kadın konusunda anlayışımızı geliştirmek, politikamızı Bahar sürecindeki politika ve çalışmalarımıza uygun şekilde biçimlendirmek için **"YDG Genç Kadın Buluşması"**nın örgütlenmesi gerektiğini düşünüyoruz. Ülkemizin farklı bölgelerinde devrimci mücadele içinde yer alan özellikle YDG'li kadın arkadaşlarımızın buluşarak süreci değerlendirmesi, deneyimlerini aktarması ve anlayışımızı ele almaları oldukça olumlu olacaktır. Genç kadın konusunun örgüt içinde daha fazla gündeme gelmesi, örgütlü kadın arkadaşlarımızın sayısının artması ve devrimci kadınların daha fazla sorumluluk üstlenmeleri açısından

böylesi buluşmaların yararı tartışılmazdır.

2 Mart Pazar günü **Ankara**'da YDG'li arkadaşlarımızın buluşması, daha öncesinde dergimizin Şubat sayısında konunun farklı yönlerini ele alan taslak yazıların ve röportajların yer alması olumlu olacaktır. Alanlarda YDG'li arkadaşlarımızın konuyu gündemleştirmeleri, süreci 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ile paralel ve uyumlu şekilde ele almaları, ara tatil döneminde kadın sorununu konusunda yaklaşımımızı incelemeleri buluşmanın verimini arttıracaktır.

Bu buluşmayla birlikte örgütümüzü sorgularken ve daha fazla genç kadının saflarımızda yer alması için yapmamız gerekenleri tartışırken esas olarak bazı alanlarımızda kurulan YDG Kadın Komisyonlarının tartışılması, bu komisyonlarının çalışma ilkelerinin netleştirilmesi ve diğer komisyonlarla, özellikle de esas komisyonlarla arasındaki ilişkinin somutlanması etkinliğimizin başarıya ulaşmasını sağlayacaktır.

Lisedeki kadının, metropol üniversitesindeki ve taşra üniversitesindeki kadının, T. Kürdistanı'ndaki kadının, çalışan kadının, tarım işçisi kadının, örgütlü kadının sorun, talep ve gerçekliğinin ele alınması, ülkemizdeki genel kadın hareketinin sorun ve gündemlerine değinilmesi, örgütümüzün bugüne kadar yeterince üzerinde durmadığı konu ve kavramların öğrenilmesi, bahar dönemindeki politikalarımızın genç kadın meselesiyle birlikte yorumlanması ve kadın komisyonlarının yaygınlaşması ve kurumsallaşması açısından bu buluşmanın önemli olduğunu düşünüyoruz. Tüm arkadaşlarımıza bu çağrımız üzerine yorum, öneri, katkı ve eleştirilerini sunma çağrısında bulunuyoruz.☺

İstanbul YDG Kadın Komisyonu

YDG İkinci Konferansında da tartışarak kabul ettiğimiz gibi bizler kültürde Yeni Demokrasi anlayışını benimsemekteyiz. Bu anlayış elbette ki gerici burjuva-feodal kültür anlayışıyla taban tabana zıttır. Karşılaştırmalı olarak değinmek gerekirse egemen kültür anlayışının yozlaştırıcı her etkisine karşı bizler ilerici Yeni Demokrasi kültürünü yaymaya çalışırız.

Bugüne kadar kültür ve sanat kavramlarının sürekli karşımıza birlikte çıktığına tanık olmuşuzdur. Ancak kültür ve sanat kavramları birbiriyle aynı anlama gelen kavramlar değildir. Kültür, sanatı da kapsayan geniş bir başlıktır esasta. Meselenin bilimsel açıklamasında kültürün üst yapıya ilişkin geniş bir başlık olduğunu, sanatın da bu başlığın altında yer aldığını söyleyebiliriz. Yani kültür; din, dil, örf vb birçok konuyu kapsarken sanat, kendi alt alanları olan müzik, resim, heykel, edebiyat, sinema vb.yi kapsar. O halde geniş anlamda kültüre, dar anlamda da sanata ilişkin görüşlerimizi kısaca açmaya çalışalım.

YDG İkinci Konferansında da tartışarak kabul ettiğimiz gibi bizler kültürde Yeni Demokrasi anlayışını benimsemekteyiz. Bu anlayış elbette ki gerici burjuva-feodal kültür anlayışıyla taban tabana zıttır. Karşılaştırmalı olarak değinmek gerekirse egemen kültür anlayışının yozlaştırıcı her etkisine karşı bizler ilerici Yeni Demokrasi kültürünü yaymaya çalışırız. Gerici sınıflar, kendi kültürlerini dayatırken, doğal olarak sınıfsal olarak ezdikleri kesimlerin aydınlanmasına engel olmaya çalışırlar. Yasal olarak yasak olan bazı uygulamalar dahi, konu gerici kültürün dayatılması olduğunda bizzat egemen sistem temsilcileri tarafından halka empoze edilmeye çalışılmaktadır. O halde kültürü üst başlık olarak ele aldığımızda onu oluşturan alt kültürlerin içeriği ve nasıl yaşam bulduğu önemli bir ayrıntı haline gelmektedir.

Burjuva sınıfların egemenliğindeki toplumlarda kültürel olarak esasta dayatılan kavram, popüler-

liktir. Bu kültür, hızla tüketmeyi öğretti ve toplumun bu şekilde bir alışkanlık silsilesi içerisinde şekillenmesini öğütleyen, yozlaştırıcı bir yaklaşımdır esasta. Gerek maddi tüketim konularında gerekse de sanatın ele alınışında aynı savurganlığı ve üretim yoksunluğunu açıkça görebiliriz.

“Peki, bu neden böyledir?” sorusu, konuyu anlamamıza yardımcı olacaktır. Kapitalist üretim ilişkilerinin egemen olmasıyla birlikte egemen sınıfların yaşadığı üretim anarşisi ve devasa boyutlardaki üretim potansiyeli, onu sürekli pazar arayışlarına ve yeni pazarlar yaratmaya iteklemiştir. **Bu nedenle egemen sistem, kendi üretim potansiyelini tekrar ve daha büyük bir sermayeye dönüştürmek amacıyla topluma çılginca tüketmeyi dayatmaktadır.** Bu üretim ilişkileri yönünden daha geri olan sistemlerde aynı şekilde vuku bulmamıştır. O halde üretimdeki devasa artış ve tüketim çılginlığı, kapitalizmle ilintili bir kültürel şekillenişin göstergesidir dersek yanılmış olmayız.

Ülkemiz, kapitalist ve feodal üretim ilişkilerinin etkisinde olduğundan kültürel anlamda her iki üretim ilişkisinin de üst yapıdaki etkilerini taşımaktadır. Bir yandan üretim çılginlığını dayatan kültürel anlayışla diğer yandan baskıcı, dine dayalı kültür anlayışı iç içe geçmektedir. Bunun görünüşteki en zıt yansımasını örneğin müzik alanında gözlemleyebiliriz. Bir tarafta pop müziğin satış rekorları kıran şarkıcıları ile diğer yanda arabesk dediğimiz müzik türünün vazgeçilmezliği, bu iç içe geçişliğin basit bir yansımasıdır aslında.

Yeni Demokratik Kültürü yaygınlaştıralım!

Konuyu dağıtmamak adına sanat kavramının içeriğinden ve toplumdaki yansımasından bahsetmeye çalışalım: **gerici sınıfların egemenliğindeki her dönemde, sanatın ısrarla ezilen sınıflara yabancı bir kavram olarak yansıtıldığını görmekteyiz.** Bunun nedenlerini kısaca şöyle özetleyebiliriz; Birincisi sanat, halkın yoz kültürle yoğrulması adına halka yabancı bırakılmış ve asgari entelektüel gelişim beklenen bir alan halinde tutulmuştur.

İkincisi, halk sınıflarının hem zaman açısından hem de maddi gelir açısından sanatla uğraşacak olanaklardan yoksun bırakılması, sistemin yarattığı bir sonuç olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu nedenle hem feodalizm döneminde hem de kapitalizmin egemenliğinde sanat, elit bir kesime hitap eden bir üst yapı olgusu halinde kalmıştır. **Egemen sınıfların yanı sıra küçük burjuva sınıfa mensup olanların bir kısmının dışında kalanlar, sanata yabancı kalmaya mahkum bırakılmıştır ki bunun tersinin maddi anlamda mümkünatı da önemli oranda kapatılmıştır.** İşçi sınıfının yoğun çalışma durumu karşısında kendini geliştirmek adına yabancı olduğu sanat olgusuna zaman ayırabilmesi mümkün değildir. Bu durum hem sanatın kırık bölgelere taşınmaması hem de aynı nedenlerle köylülük için de geçerlidir.

Tüm bunların yanı sıra egemen sistem, eğitim anlamında da sanatı halka yabancı tutarak sanatın anlaşılabilirliğini emekçi sınıflar açısından engelleme anlayışına sahiptir. Bu durum, egemen sistemin “övülesi” çabalarıyla da birleşerek halkta sanat ve sanatçı anlayışında da yanlış bir anlayışı dayatmaktadır. Popüler olan ancak sanatsal anlamda hiçbir şey ifade etmeyen şarkılar “sanat”, şarkıcılar da “sanatçı” olarak çok rahat kabul görmektedir. Bu tespitin ardından genel hatlarıyla bizlerin sanat anlayışını açıklamaya çalışalım: elbette ki sanatsal değer, sanat deni-

len olgunun temel taşı oluşturulmaktadır ve bunun anlaşılması için gerçekten de asgari bir eğitim gerekmektedir. Bunun yanında sanata aşıkâr olmak için mutlaka zamana da ihtiyaç vardır. **O nedenle emekçi sınıflara sanatı götürmek amacı güdüyorsak öncelikle onların yeterli zamanı, maddi olanağı ve asgari eğitiminin olması gerektiğini de savunmalıyız. Elbette ki bunu savunurken “bu sistem içerisinde emekçi sınıflar sanatla tanışamazlar” anlayışını da savunmadığımız bilinmektedir.** Yukarıda bahsi geçen durumun oluşması için öncelikle alt yapıda önemli bir değişimin olması gerektiğini bilmeliyiz. Yani üretim ilişkileri ve üretim araçlarının mülkiyeti değişmedikçe geniş emekçi kesimlerinin sanatla haşırneşir olması asla mümkün olmayacaktır. Buna rağmen egemen gerici sistem içerisinde mümkün olduğunca sanatı halka götürerek üst yapıda bazı değişimleri geçerli kılmak da mümkündür. Kültür ve sanat alanında Yeni Demokrasi anlayışını savunan bizler, salt bu olayı kültür ve sanat penceresine asla sığdırmaya çalışmamalıyız. **Kültür ve sanat alanında yenilikçi düşüncelerin taşıyıcıları olan bizler, bunun yanında geniş emekçi kesimlerin maddi yaşam koşullarının değişmesi gerektiğini de ısrarla ve önemli bir tutarlılıkla savunmalıyız.** Emekçi kesimlerin refahını düşünmeden kültür sanat alanında Yeni Demokratik bir anlayışı tutarlılıkla savunabilmek mümkün değildir. Bizlerin en temel sanat anlayışı elbette ki “sanat halk içindir” anlayışdır ve bu nedenle “toplumcu gerçekçi” sanat anlayışının savunucuları/sürdürücüleri olmak gibi bir misyonumuz bulunmaktadır. **Bu en temel anlamıyla, sınıflı toplum gerçekliğinin bilimsel olduğunu kabul etmekle başlar ve sanatın araç olarak, toplumun maddi yaşam ilişkilerini açıklama gerçekliği ilkesine dayanır.** →

O halde sanatsal anlamda gerçekçi olmak gerekliliği oldukça önemli bir yerde durmaktayken asla tek başına yeterli olmamaktadır. Bunun yanında gerçekçi sanat anlayışının halka götürülmesi gibi daha da önemli bir görev de diğer görevle birleşmek zorundadır. Tek başına sanatsal eser üretmek, sanatla yoğrulmak devrimci bir birey için olumlulukken bunu halka götürebilmek ve sistem içerisinde emekçi sınıflara soluk borusu yaratabilmek daha da büyük bir olumluluktur. Mahalle dernekleri, mahalle şenlikleri, kültür merkezleri, gezici müzik, tiyatro vb birimleri oluşturarak kültür ve sanatı halka taşımak, Yeni Demokrasi anlayışının araçları olarak kullanmak mümkündür.

Sanatı elit kesimlerin tekelinden çıkararak halka, emekçi sınıflara taşımamızın ilk basit adımları işte ancak bu şekilde atılabilir. Bunun yanında yazımız sırasında da belirttiğimiz gibi **en geniş anlamda sanatı halka taşımak için emekçilerin maddi yaşam koşullarında önemli oranda bir değişimin olmasını savunmak/sağlamak özcesi devrimci olma zorunluluğumuz bulunmaktadır.** Örnek olması açısından 1917 Ekim Devriminin ilk günlerinde işçilerin yoğun olarak kendilerine yıllarca kapalı olan bale gösterilerine, tiyatro sunularına kendiliğinden doluşması, okuyucu oranında sıçrama yaşanması ve zamanla işçilerin kendiliğinden boş zamanlarında kitap okumaya yoğunlaşması incelenebilir. Yine Çin Halk Cumhuriyeti'nde 1966 yılında başlatılan Kültür Devrimi, halkın şekillenmesi, kitlesel hareketliliği ve sana-

tın muhalif gücü ile halkın buna olan ilgisini göstermesi açısından oldukça önemli bir yerde durmaktadır.

Sonuç olarak ülkemizde ve dünyada toplumcu gerçekçi sanat anlayışını başarıyla savunan ve bu anlamıyla gerici sınıf temsilcilerinin bile saygı duyduğu onlarca örneğin bulunduğunu söyleyebiliriz. 1925 yılında

Sergei Eisenstein'in çektiği "**Potemkin Zırhlısı**" adlı filmin gelmiş geçmiş en iyi film seçilmiş olması dikkat çekicidir. Yine **Yılmaz Güney**'in sanatının zirvesi olarak gösterilen "**Duvar**" filmi ve diğer çalışmaları, **Nazım Hikmet**'in, **Hasan Hüseyin**'in, **Ahmed Arif**'in, **Pablo Neruda**'nın destansı şiirleri, **Bertolt Brecht**'in

özellikle öne çıkan tiyatro eserleri sadece emekçi sınıfların değil, devrimci içeriklerine rağmen gerici sınıf temsilcilerinin de hayranlıklarını gizleyemedikleri çalışmalarıdır. Dar anlamda değindiğimiz sanat konusunda onların izlerini takip ederek yenilerine yaşam vermek görevimizi unutmamız dileğiyle.✎

Konferans gözlemlerim

YDG saflarına yeni katılan biri olarak, konferansımızın coşkusu ve hepimize kattığı kararlılığın da etkisiyle tüm yoldaşlara selamlar...

Konferans ve YDG hakkında çeşitli duygu ve fikirlerimi dergimiz üzerinden sizlerle paylaşmak istiyorum.

Öncelikle benim YDG'ye nasıl katıldığımı anlatmak istiyorum. Şu an içinde bulunduğumuz durum benim için en büyük etken oldu. Faşist şovenist saldırılar o kadar çok artmıştı ki çirkinliklerini çok açık bir şekilde gösteriyordu. Demokratik ve yasalara uygun bir şekilde bir eylem yapsak bile faşistler saldırıyorlar. Özellikle ilimizdeki 6 Kasım YÖK protestosunda bunu en iyi şekilde gördüm. **Onlar sanıyorlardı ki baskılar karşısında yenik düşeceğiz, ancak yanlışlardı.** Bu durum tersine benim daha çok bilinçlenmemi, hangi saflarda yer alacağımı belirledi. Benim bu saflarda olmamın en büyük nedeni de sınıfsal ayrımcılığın ve ezilen milliyetlerin olmasıydı. Ezilen halkımızın özgür yaşam mücadelesine, haklarını savunmalarına izin verilmiyordu. Tüm bunlar bir ara-

ya geldiğinde bu haksızlıkların karşısında olmam gerekiyordu. YDG'nin de anti-emperyalist, anti-faşist, anti-feodal olması ve ezilen halkların kardeşliğini benimsemesi ve böyle bir mücadele içerisinde olması; benim de bu mücadeleye katılma kararı almamda etkili oldu.

Artık yerimi bulmuştum. Ancak YDG hakkında henüz çok bilgim yoktu. Benim için bir şans olsa gerek, 24-25 Kasım'da YDG'nin 2. Konferansı vardı. Bu sayede YDG'yi daha iyi tanıyacaktım. İlk defa YDG'nin konferansına gideceğim için biraz heyecan ve tedirginliğim vardı. **Ancak konferansa gittiğim zaman gördüğüm tablo benim bütün tedirginliğimi yok etti.** Çünkü oraya vardığım zaman daha önce hiç tanıdıklarına rağmen yoldaşların içtenliği ve sıcaklığı mutluluk vericiydi. Bir de gece evine gittiğimiz yoldaşların o ortamdaki paylaşımı, sohbetlerdeki içtenlik, sıcaklık ve paylaşım çok güzeldi. Birbirimizi daha önce hiç görmememize rağmen o küçük kalabalıktaki samimiyet mutluluk vericiydi.

Konferansa ilimizden katılan delegeler olarak konferanstaki yerimizi aldığımız ilk andan itibaren, Çanakkale'de yaptığımız

konferans tartışmalarını ve aldığımız çeşitli kararları oraya taşıma kaygımız da vardı. **Konferansımızın kitleye açık olması ve demokratik çerçevede konuların herkesçe tartışılması ve karara bağlanması çok güzeldi.** Oraya gelen tüm yoldaşlar gerçekten bir mücadele içindelerdi. Her şeyi en iyi şekilde değerlendirmeye çalışıyorlardı. Ve büyük oranda da bunda başarılı olundu.

Benim açımdan konferansımızda yaşanan bazı duygusal anlar da yaşandı. Örneğin hapishanelerdeki sorunlar tartışılırken; 20 gün önce hapishaneden çıkan yoldaşın yaptığı konuşma gerçekten çok güzeldi. Bir de Tarsus'tan gelen yoldaşların jandarma tarafından engellenmesi ve konferansımıza geç de olsa katılırken sloganlarla kararlılıklarını göstermeleri çok güzeldi.

Şunu da belirtmek isterim ki; yapılan haksızlıklara göğüs germek yoldaşlarımızı cesaretlendirecektir. Çünkü insan yaşadıkça bilinçlenir. Deneyim böyle kazanılır. **Zorluklara göğüs germek daha fazla bilinç, daha fazla cesaret ve ezilmenin ne anlama geldiğini bilmek demektir. Çanakkale'den Bir YDG'li**

Tiyatro çalışması deneyimlerimiz

Kars YDG olarak zorlu bir koşuşturma ve hâla süregelen yetmezliklere rağmen bir tiyatro grubu oluşturduk. Amatör tarzda tiyatro grubu oluşturmamıza rağmen halen daha birçok sorun bizi beklemekteydi. Bunların en başındaysa yer sorunu gelmekteydi. Belirli bir süre çalışmalarımızı öğrenci evlerinde almaya başladık. Öğrenci evlerinin küçük olması çalışmalarımızda belirli sıkıntılar yaşamamıza neden olmaktaydı. Daha sonra Kars'ta faaliyet yürüten bir kültür merkezi çalışma yapmamız için bize salonunu verince yer sorununu görece çözdük.

Tiyatro çalışmalarını daha verimli bir şekilde sürdürebilmek için koşullarımıza uygun bir program oluşturduk. Program dâhilinde gruptaki arkadaşlarımızla görev dağılımı yaptık. (eğitim çalışmaları, dekor, kostüm, müzik, şiir ve oyun tekstleri vb) Bu kolektif çalışmanın bizi daha ileriye götüreceğini ve zaman konusundaki sıkıntılarımızı gidereceğini düşünmekteyiz.

Ayrıca önemli bir noktaya değinmek istiyoruz. **Gerici düzenin halk yığınları üze-**

rindeki asimilasyon ve yalnızlaştırma politikasının insanlar üzerindeki etkisi çalışmalarımızda da kendini göstermiştir. Mevcut eğitim sisteminden kaynaklı insanların yaratıcılığı önemsizlenmemekte, yeni şeyler yaratma potansiyeli engellenerek insanların kendini ifade etmesinin ve kendine güven duymasının önü kapatılmaktadır. Ezberci, tek düze eğitim sisteminden kaynaklı, eğitim yaşamımız boyunca sistemin önümüze koyduğu sınırlar çerçevesinde gerici ideolojiden başka bir şey öğretilmedi. Mevcut düzenin ve onun eğitim anlayışının yarattığı düşünce yapısı da bize çalışmalarımızda bayağı sıkıntı yarattı ve yaratmaya da devam etmektedir. Tiyatro çalışmalarında birçoğumuz kendimizi ifade etmekte sıkıntılar yaşamaktayız. **İlerleme kaydetmek ve alternatif sanat anlayışını benimsemek ve devrimci iradenin sanata ve kültüre bakış açısını kavramak zor oldu.**

Bu zorluğu aşmak için bu çalışmaya neden ihtiyaç duyduğumuzu netleştirmeye çalıştık. Bizim tiyatromuzun patronu yok, her-

kes aynı oranda söz sahibidir, kararlar ortak alınıyor, çay kaynatıp bu soğuk memlekette avuçlarımızı ısıtıyoruz, yaşamın her alanını birlikte hissetmeye çalışıyoruz, bunları paylaşmaya sonsuz ihtiyacımız var. Çünkü bugün insanlar yoğun bir bireycilik ve kuşatılmışlık altında. Bu bazen okuldaki hoca, bazen "vatansever" saldırganlar, bazen üniversitelerdeki engizisyon mahkemelerinin ülkemiz şubesi YÖK ve onun OKS, KPSS, ÖSS'leri vb.dir.

Şimdi bu bahsettiklerimiz tiyatroyla ilgili mi diye sorulabilir. Fakat ilgili olduğunu düşünüyoruz. Biz bunu çalışmalara başlarken, öğrenci arkadaşlara çağrı yaparken yaşadık. Bir örnek; bu yılın başında üniversitemizin açılışında kantinlere "**İçişleri Bakanlığı ve Emniyet Genel Müdürlüğü**" imzalı broşürler saçılmıştı ve aynen şöyle yazıyordu: "**Terör örgütleri tiyatro, şiir dinletileri, sinema gösterimi, piknik vb aktiviteler düzenleyerek terörist militanlar örgütler.**" İşte biz de tam bu bildirin dağıtımının ardından tiyatro yapmaya karar verdik ve 20'ye yakın öğrenciyle birlikte çalışmalara başladık.

Ara sınav dönemleri ve tatil dönemleri çalışmalarımızı sıkıntıya sokacak derecede

bir konuma gelse de bunu kolektif çalışmanın sonucu olarak telafi edebildik. İkinci dönemin sonuna doğru, belirlediğimiz tarihte halk ile buluşacağımızı ümit ediyoruz. Başarı kazanırsak tiyatro grubunun farklı illerde de gösterimde bulunmasını hedefliyoruz.

Kültür ve sanat ideolojik olarak taraftır. Ezenler kendi sınıfsal çıkarlarına uygun olarak kültür ve sanatı yorumlar. **Bizim grubumuz ise ezilenlerin yanındadır.** Yani nasıl ezenler kültür ve sanatı kendine göre yorumluyorsa biz de alanımızda kültür ve sanatı ezilen halk yığınlarının çıkarlarını savunması amacıyla yorumlamaktayız. Üniversite öğrencilerinin ülkemizin somut gerçekleri etrafında devrimci sanat anlayışıyla mütevazı da olsa neler yapabileceğini göstermeye çalışmaktayız.

Her ne kadar içinde yaşadığımız bu soğuk şehirde 12 Eylül AFC'sinden sonra sanatsal faaliyetlerin durağanlaştığı (80'li yıllarda insanlar opera izlemiş) bir döneme denk geldiysek de insanların ilgi ve tutumu bizim açımdan oldukça sevindiriciydi. **Tiyatro ile amaçladığımız her türlü zorbalığa ve zulme karşı direnen emekçi halkımızı kendi dilimizle anlatmaktır. Kars YDG**

YDG'nin 2. Konferansı'nda dergimizin logosunun değişmesi önerisi oy çokluğu ile kabul edilmişti. Bu kararı hayata geçirmek amacıyla 6 adet logo taslağına yer veriyoruz. Alanlarımızda yapacağımız toplantılarda tüm YDG'lilerin önerilerini, değerlendirmeleri ve tercihlerini dergimize iletmeleri çağrısında bulunuyoruz.

Logolar taslak halinde olduğu için seçimin ardından üzerinde daha detaylı bir çalışma yapılacak ve renklendirilecektir. Bu konuda öneri ve katkıları bekliyoruz.

1)

2)

3)

4)

5)

6)

HALUK ZORUSEVMEZ

haluk_zorusevmez@hotmail.com

2008 yılı vesilesiyle bu ay aslında oldukça neşeli ve coşkulu bir yazı yazma hazırlıkları yapıyordum ki aldığım acı bir haberle daha karamsar olan bu yazıyı yazmaya karar verdim. Hayat fani, Cihan'ın ölümünden sonra gözümün önüne kara toprak geldi ve tüm canlıların bir gün mutlaka öleceğini bir kere daha idrak ettim. **Cihan ki bu ülkede muhalefet anlayışının dürüst bir savunucusu, bedel ödeyicisi olarak ülkemiz tarihine adını altın harflerle kazımıştır.** Haberi ilk duyduğumda "Komplo!", "Siyasi cinayet" dediysem de **26 Aralık** akşamı bağırsak düğümlenmesi sonucunda daha 18 yaşında hayatını kaybettiğini öğrendim ve acım çok büyük.

Birkaç aydır bu dergide yazı yazıyorum ve siz YDG'li gençlerin muhalefet anlayışını takip etmeye çalışıyorum. **Hepinizin suskun olduğu, ülkede yaprak kıvıldamadığı bir tarihte, 2003 yılında, O, devasa bir medya**

CIHAN'IN ÖLÜMÜ VESİLESİYLE

ordusu önünde susmayacağını, baş eğmeyeceğini ve kendisini kuzu kuzu teslim etmeyeceğini çekinmeden gösterebilmişti. O muhalefetin nasıl olması gerektiğini daha 14 yaşındayken hepimize göstermişti. Hatırlamayanlar olabilir, 2003 yılında Başbakan R. T. Erdoğan'ı sırtından atan Cihan, diğer atlardan farklı olduğunu göstermişti. Kendisini acımasızca eleştirenlere rağmen, yaşanan bu olay sonrasında o sessiz kalmayı tercih etmiş ve 1,5 YTL karşılığında, evet sadece 1,5 YTL karşılığında, sırtında taşıdığı çocukları mutlu etmeye devam etmişti. Sevgili Cihan'ın anısı henüz o kadar taze ki onu unutmuyacağımı ve her vesileyle hatırlatacağımı bir kere de YDG aracılığıyla ilan etmek istiyorum.

Sevgili gençler, Ocak ayı hiç beklemediğimiz gelişmelerle başladı. **Sayın Gaziantep Üniversitesi Tıbbi Biyoloji Bölümü Ana Bilim Dalı Başkanı Prof. Dr. Ahmet Arslan**'ın Belçikalıların aslında Türk olduğunu söylemesi ile öncelikle büyük bir şok yaşadım. Malum bu Belçikalılar Ermeni Soykırımına destek veren bir yasa geçirmeye çalışmışlardı 2006 yılında ve biz de ülkecek Belçika mallarını boykot etmiştik ama şimdi sevinmedim değil hani. Niye mi? Eminim ki bu Belçikalılar Oğuz Boyu olduklarını öğrendikten sonra yüzleri kızaracaktır ve "biz ne yaptık" diyerekten utanacaklardır. Ama üzülmesinler, sevgili Hasan Celal Güzel'in dediği gibi "biz ihanete alışık, affetmeye hazır

bir milletiz".

Sayın Prof. Arslan'ın bu açıklamasından sonra "bütün insanlar Türk kökenlidir" iddiasını daha bir içten savunmaya başladım. Lakin bazı ulusları bundan tenzih etmek gerektiğini düşünüyorum. Ermeniler (Ermeni soykırımı iddialarından dolayı), Yunanlılar (Kardak krizi, Kıbrıs meselesi vb. olaylardan dolayı), Anglo Saksonlar (Geçmişte bize yaptıkları yamuklardan dolayı), Danimarkalılar (Müslümanları aşağıladıklarından kaynaklı), İsraililer (Müslümanları katlettiklerinden dolayı), Fransızlar (Ermeni soykırımı iddialarını desteklediklerinden ve AB'ye girmemize engel olduklarından dolayı), İsviçreliiler (Bunlar da Ermeni soykırımını desteklediklerinden dolayı), Almanlar (Geçmişten beri gurbetçilerimize yaptıklarından dolayı), Çinliler ve Ruslar (Geçmişte Komünist olduklarından dolayı) ve bunların yanında Bulgarlar, Arnavutlar, Brezilyalılar, İspanyollar, Portekizliler ve şu anda aklıma gelmeyen başka bazıları benzeri nedenlerden kaynaklı bence Türk olmaz. Ancak geri kalanlarının kesinlikle Türk olduğuna inanmaya başladığımı söyleyebilirim. Sayın Prof. Arslan'ın Belçika'daki Gent kentinin isminden ve ambleminden yola çıkarak şahane bir bilimsel bakış açısıyla kanıtladığı bu Türklük meselesi açıkça tüyerimin ürpermesine neden olmuştur. Lakin Sayın Arslan bu bilimsel duruşunu daha da genişleterek Kürtlerin de bir Oğuz boyu olduğunu kanıtlamıştır. Bayındır

Han'ın yüzyıllar önce "Karacuşun kaplanı Amed ovasının aslanı" deyişinden yola çıkarak (Yani Bayındır Han'ın Amed ismini kullanmasından yola çıkarak) Kürtlerin Oğuzların bir boyu olduğunu iddia etmesi gözlerimin yaşarmasına neden olmuştur. **Yani ne kadar böbürlensek azdır sevgili gençler, iyisi-kötüsü, anarşisti-teröristi, vatanseveri-vatan haini her şeyin kaynağı, bilcümle canlının kökeni Türklerdir.** O Afrika'daki güneş yanığından kaynaklı siyaha çalan ırkdaşlarımız da buna dahildir.

Daha bilimsel açıklamalar da zamanında yapılmıştı, hatta Niagara şelalesinin adının "Ne yaygara"dan geldiği, Amazonların "ama uzun"dan geldiği gerçekliği karşısında bilcümle dünya ahalesinin yaşadığı şaşkınlık hâla gözlerimin önündedir. Bu coğrafyasal bilgi dahi her şeyi açıklamaya yetmektedir.

Bu konuya ne kadar yer ayırsam yetmeyeceğini, az geleceğini bildiğimden kaynaklı daha fazla yazmayacağım. Önümüzdeki ay daha farklı ve daha yeni konularla gündemi analiz etmeye devam edeceğiz.

Son olarak Kolombiya'nın başkenti Bogotada Tembellik Müzesi açıldığını okurlarıma duyurmak isterim. Sevgili gençler elbette ki beni özellikle "Tembellik Hakkı" ile tanıdığınızı biliyorum aslında beni sadece bu yönümler tanımanızdan rahatsızım ama haberi görünce duyurmadan da edemedim.☺

NOT: Müzede TV karşısı koltuklar, yataklar ve hamaklar hizmete açılmış.

KEMAN, CEPHANE, ORDU, BAŞKALDIRI VE HAK MÜCADELESİ...

Yaşlı kemancı Plutarco, oğlu Genaro ve torunu Lucia taşrada müzisyenlik yapmaktadır. Bunun yanı sıra sisteme karşı verilen mücadelenin de içinde yer almaktadır. Saldırıların yoğun olmasına karşın, en hazırlıksız oldukları bir anda köyleri devlet tarafından işgal edilir. Bu sırada köyde bulunan Genaro'nun kızı ve karısı işgalciler tarafından götürülür ve sonrasında yolda katledildikleri haberi gelir. Gerillanın denetimindeki güvenli bölgeye giden halk, işgal altındaki köylerinde mısır tarlasında sakladıkları cephaneyi kurtarmak zorundadır. Böylece keman ve mücadelenin nasıl iç içe geçtiği ortaya çıkmaktadır. **Artık silahlar ve keman konuşmaya başlar.**

Meksika yapımı bu film; oyuncularıyla, yönetmeniyle, senaryosuyla ayrıca ilgi çekiyor. Keman; ilk filmi olmasına karşın **Don Angel Tavira'ya 2006 Cannes Film Festivali En İyi Erkek Oyuncu Ödülü'nü** kazandırdı. Bunun yanında birçok film festivalinde en iyi senaryo, izleyici ve eleştirmen ödüllerine sahip oldu. Yönetmeni, kısa filmleriyle tanınan **Francisco Vargas'un** ilk uzun metrajlı filmi ve aynı zamanda Vargas filmin sena-

risti.

Filmin siyah-beyaz olması, filme 70'lerdeki çiftçi ayaklanması konulu bir belgeselin havasını katmış. Bu olayların ve akışın doğallığına oldukça katkı sağlamış. Öyle ki, başrol oyuncusu Tavira, gerçek hayatta da 13 yaşında sakatlanan eline rağmen keman çalarak hayatını kazanan biri. İlk filmi olan Keman'da hayatı boyunca yüzleşmek zorunda kaldığı problemlerle mücadele ettiğini, filmin öyküsünün gündelik yaşamının bir parçası olduğunu hissettiriyor.

Filmde kemanın yeri ise oldukça büyük ve anlamlı. Hayatını keman çalarak sürdüren müzisyenin diğer bir yandan mücadeleciliği

şuna dikkat çekmek gerekir. Hayatının en önemli yerini kaplayan müziğini yitirmeye göze alarak mücadele adına attığı büyük adımlar başarıyla aktarılmış beyazperdeye. Bir müzisyenin mücadeleye enstrümanıya verdiği desteği anlatan film işgalci, düzen ordusuna karşı taşra müzisyeninin kemanyla verdiği onurlu savaşımı çok başarılı işlemiş.

Filmin işleyişinde, halk mücadelesi ve işgal çelişkisi oldukça açık ifade ediliyor. Mücadeleciliği bir müzisyenin filmdeki gerçekliği, savaşın onurunu ve kaçınılmazlığını ortaya sermiş.

Filmin ilgi çekici olmasının asıl sebeplerinden biri de öyküsünün ülkemiz gündemiyle örtüşmesi. Ülkemizde yaşanan son olaylar, köylerin boşaltılması, yaşanan iç savaş filmde anlatılanların evrenselliğini gösteriyor. Bunun yanında gerilla mücadelesi önemle vurgulanıyor. İç savaşın yaratıcısı egemenlerin karşısında kadınlı erkekli bir halk ordusu duruyor. Bunun verdiği sorumluluk ve disiplin filme yansımış. Köyleri işgal eden egemenlerin ordusu, savaşçıları ancak köyde pusuya yatarak yakalayabiliyor.

Gerillanın haklı mücadelesine karşılık sadece alınan emirler adına orada bulunan düzen ordusu gözlemlenmeli. Böylesi bir gözlemlerle, neden devletin tüm imkanlarına, çabalarına, saldırılarına karşın gerilla mücadelesinin önünü kesemediği daha net anlaşılıyor. Az sayıda da olsa inatçı insanlar devleti korkutmaya yetiyor.

Bunun yanında köyün girişinde nöbet tutan askerlerin, cephanesini kurtarmaya çalışan Plutarco'ya yolluk paketi diye içinde silah bulunan bir poşeti vermesi de ilgi çekici. İşgalin nöbetini tutan erlerin bile, iç savaşa olan bakışlarının halk yanlısı olabileceği yansıtılıyor.

Gerillaların esir düşmesine karşın teslim olmaması, yaşlı kemancının "artık müzik bitti" diyerek işkenceciler karşısında direnmesi, katledilmelerine rağmen mücadele türkülerinin ve geleneğinin ve isyanın yeni nesillerce sürdürüldüğünü elinde kemani ve silahı ile köyleri gezen ufak torunuyla aktarılması oldukça etkileyici.

Olayların içlerinin boşaltıldığı, sistemin açısıyla şekillenmiş yapıtların yanında böylesi bir film oldukça anlamlı ve gerekli.☺

YTÜ'den Bir YDG'li

CÜRETİ KUŞAN, İSYANI HER TARAFYA YAY!

29

Ocak 2008

Özgür politika yaşamın neresinde?

Yönetmen: Fatih Akın.

Senaryo: Fatih Akın.

Oyuncular: Nurgül Yeşilçay (Ayten Öztürk), Baki Davrak (Nejat Aksu), Patrycia Ziolkowska (Lotte Staub), Hanna Schygulla (Susanne Staub), Tuncel Kurtiz (Ali Aksu), Nursel Köse (Yeter).

Müzik: Stefan Hantel.

Görüntü yönetmeni: Rainer Klausmann.

Kurgu: Andrew Bird.

Tür: Dram.

Süre: 122 dakika.

Yapım yılı: 2007.

Ülke: Almanya/Türkiye.

Yapımcı şirket: Anka Film/ Corazon International.

Fatih Akın son filmi Yaşamın Kıyısında ile hedeflediği gibi ölüm konusunu işlemiş. Özellikle de filmdeki karakterlerin kimlik sorgulayışlarında ve bu sorgulayışların da etkisiyle yaşadıkları değişimlerde ölümün payı büyük. Ancak ölüm gibi ilgi çekmesi muhtemel bir konunun yanında filmde politik meselelere de değinilmiş. Her ne kadar Fatih Akın, filminin tam olarak politik bir film olmadığını söylese de izleyicinin büyük bir bölümü açısından dikkat çekici olan bireysel gözlemlerden yola çıkarak söylemek gerekirse- filmin politik yanı olmuştur.

Sanatın, özelde, sinemanın içinde politikanın olması gerekliliği elbette önemlidir. Ancak politik söylemlerinde sık sık anti-faşist, ilerici vurgular bulabildiğimiz Fatih Akın'ın filminde yaptığı politik vurgulara anlam vermek gerçekten zor.

Filmin konusuna çok kısa girecek olursak; film Almanya'da tek oğlu ile birlikte yaşayan emekli işçi Ali'nin (Tuncel Kurtiz), yine Almanya'da yaşayan bir Türk olan hayat kadını Yeter (Nursel Köse) ile tanışmasıyla başlar. Ali, Yeter'e birlikte yaşamayı teklif eder. Yeter'in beklenmedik bir şekilde ölmesiyle birlikte Ali'nin oğlu Nejat (Baki Davrak) Yeter'in uzun süredir haber alamadığı kızını aramak üzere İstanbul'a gider. Burada ölüm meselesinin insan hayatı üzerindeki ilk etkisi karşımıza çıkıyor. Nejat bundan sonrasında kimlik sorgulayışları içine giriyor. Daha sonraki bölümde ilk bölümde yaşanan olaylarla zamansal olarak paralel yaşandığını

anladığımız Yeter'in kızı Ayten'in (Nurgül Yeşilçay) başından geçenlere tanık oluyoruz. Çatışmalı bir eylem sonrasında siyasi örgüt üyesi Ayten'in evi basılıyor ve Ayten apar topar Almanya'ya kaçıyor. Ayten'in değişimi ilk bu noktada başlıyor ve Almanya'da tanıştığı arkadaşı Lotte'nin ölümü ile birlikte Ayten'in yaşadığı değişim doruk noktasına ulaşıyor.

Anlaşıyor ki Akın film boyunca gerek 78 Maras Katliamı gerek Türkiye'de hapisanelerin durumu gibi konulara değinerek bazı olumlu diyebileceğimiz mesajlar vermeye çalışmış, ancak Akın bu mevzuları derinleştirmek yerine Türkiye solunu irdelemiş. Türkiye solunun eleştirilmesi; özellikle özeleştirici düzleminde bu-

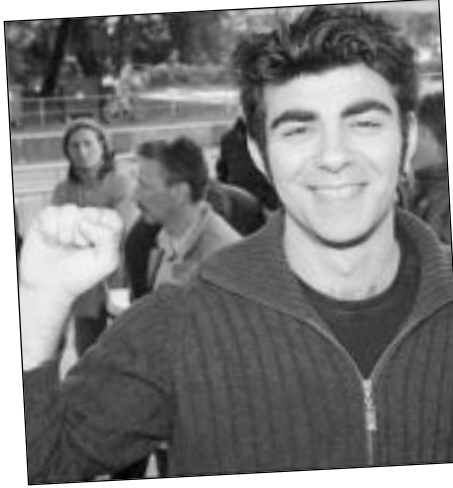
nun yapılması şüphesiz her zaman için gerekli. Ancak gençlik başta olmak üzere, tüm halk kesimlerinin çeşitli araçlarla büyük oranda depolitize edildiği, sol olan her şeyden uzaklaştırıldığı şu dönemde bu tür bir filmin etkisi tehlikeler taşımaktadır. Filmin önemli bir bölümünde örgütler, buna paralel olarak örgütlülük kavramı kötülenmektedir.

Hepimizin de bildiği gibi Türkiye şartlarında sol siyaset kapsamına dâhil olan insanlar çok büyük baskılar içinde siyasi hayatlarını sürdürmektedir. Yine hepimizin bildiği gibi siyasi ortamların içinde yıllarca mücadele vermiş de olsa her insan kimlik sorgulayışları, çelişkiler hatta bulunduğu konuma, yaptığı işe yabancılaşma yaşayabilir. Bu noktalarda mutlaka siyasi yapıların hataları vardır ve olacaktır. Ancak bunları temellendirirken ana nokta olarak filmde örgütler seçilmiş, üstelik gerçekçi olmadığı anlaşılan bazı öğeler de katılmıştır. Filmde izleyicinin gözünün içine sokulan siyasi

yapıların güvenilmez, yıpratıcı kurumlar olduğudur. "Solcular da zaten ağızlarında küfürden başka bir şey olmayan, soğuk, saygısız insanlardır." Filmde Ayten'in Almanya'ya gidişle bu mesajlar verilme-ye başlanıyor. Ayten Almanya'ya gidip de zor durumda kalınca mafyavari bir görünüm içinde olan "politik arkadaşları" Ayten'i parasız pulsuz ortada bırakıyor.

Daha sonraki sahnelerde ise İstanbul'da kar maskesiyle eylemlerde koşturun Ayten, tekno müzik çalan bir barda, esrar çekerek, çılgınca dans ederken karşımıza çıkıyor. Lotte'nin İstanbul'da ölmesi ise Ayten için bardağı taşıran son damla oluyor. Bundan sonra yani filmin üçüncü bölümünde ise Ayten başta siyasi işleri olmak üzere her şeyden "haklı olarak" pişman olmuş şekilde. "Haklı olarak" diyoruz çünkü filmde izleyici üzerinde bırakılan izlenim bu. Sorgu sırasında konuşmayan Ayten, arkadaşı Lotte'nin öldüğünü duyunca "insanlaşma" noktasında bir aşama daha kaydetmiş oluyor.

Elbette film bizce olumsuz olan bu vurgularının dışında başka unsurlar da içeriyor. Bütün

Fatih Akın filmlerinde olduğu gibi burada da farklı kültürler buluşuyor. Farklılıklar bir kenara bırakılıyor ve yaşanmışlıklar insanları birbirine yakınlılaştırıyor. Kuşak çatışmaları da benzer bir kurguyla işlenmiş. Birbirinden karakter ve yaşam tarzı olarak çok farklı gibi gözükken ailelerle çocuklarının yaşananlarla birlikte birbirlerini anlamaya başladıkları görülüyor. Film içerisinde farklılıklar vurgulanmakta ancak farklılıkları olan herkes adeta 'sorun'lu kişiler olarak gösterilmektedir. Yaşanılardan sonra herkes aklını başına almış bir şekilde birbirini anlamaya, 'olgun' davranmaya başlar.

Tüm bunların yanında başta Tuncel Kurtiz olmak üzere oyuncuların işlerini

çok iyi yaptıklarını görüyoruz. Film çok durgun bir seyir izlemesine rağmen oyunculuk performanslarıyla biraz olsun hareketlilik yaratılmış. Film durgun bir seyir izliyor ancak ölüm meselesinin kişiler üzerindeki etkisi de dahil işlenen konulardan herhangi biri hakkında tatmin olunamıyor. Çünkü anlaşılan Akın bir konu etrafında birçok konuya değinim derken durumu fazla abartmış.

Meksikalı ünlü yönetmen Alejandro Gonzalez'in 'Paramparça Aşklar ve Köpekler', 'Babel' ve diğer filmlerinde yaptığı gibi herhangi bir olayın farklı insanların üzerindeki etkisini ve bu insanların olaylar örgüsü içerisinde birbirinden çok farklı hayatları yan yana getirip çarpıştırır. Bu kurgu ve olay örgüsü Alejandro'nun filmlerini seyirlik kılmakla kalmaz şahesere dönüştürür. Akın'ın bu yöntemi kullanan Alejandro Gonzalez, Paul Haggis, Kieslowski gibi yönetmenlerden esinlendiği görülmektedir. Özellikle de filmin konusu, kurgusu hatta bazı sahneleri net bir şekilde Alejandro'nun 'Babel'ini hatırlatmaktadır izleyiciye. Ancak Akın ele aldığı konularda bağlantıları yakalayamayıp, konuları derinlikli olarak aktaramayınca filmde bazı sahneler anlamsızlaşmakta –özellikle ikinci ölüm sahnesi- bölümler arası geçişler anlaşılabilir hale gelmiştir.

Sonuç olarak Fatih Akın'ın tüm filmleri gibi izlenebilir bir filmle karşılaşmıyoruz. Ancak bu film bir "Duvara Karşı" filminden farklı olarak izlenebilir bir film olmaktan öteye geçemiyor. Burada şuna da değinmek gerekmektedir ki Fatih Akın 'Duvara Karşı'sı ile Almanya'da nefes alamayanların durumunu oldukça iyi anlatmayı başarmıştı. Konu Türkiye gerçekleri ve Türkiye'de nefes alamayanlar olunca gerek sorunların içeriğini kavramada gerekse de anlatımda sığ ve yüzeysel kalmaktan öteye gidememiştir.

Ve Fatih Akın'a sormak gerekiyor: Türkiye'nin politika sahnesinin filmde yer verilen tarafının karşı safında, artık kısmen açığa da çıkmış bu kadar kirlenmişlik varken, her türlü baskı araçlarıyla özgür düşünme, yaşama engellenirken, daha yakın zamanda ırkçı saldırılara tepki göstermeyen aydınları eleştiren bir yönetmenin filminde bu tür vurgular yapmasının nedeni nedir? Cevaplar filmde net bir şekilde veriliyor olsa da Fatih Akın için "özgürleşme" nedir ve özgürleşirken politika yaşamın neresinde olmalıdır?☺

Ankara'dan bir YDG okuru

“O, TERTEMİZ BEMBEYAZ BİR SAYFAYA HALKLARIN KARDEŞLİĞİNİ YAZDI.”*

“Söylenecek sözün çokluğu, bazen insanı dilsiz bırakır. Tıkanır, kalırsınız. Haklılığın suskunluğu, diğer suskunluklara benzemez; düğümü zor çözülür.”

“Sivas’tan Fransa’ya göçmüş yaşlı bir Ermeni kadın, ‘Toprağından yol geçecek. Gel’ çağrısı üzerine Sivas’a, terk ettiği topraklara gelmiş yeniden... 80 yaşın yorgunluğuyla döndüğü topraklarda vefat etmiş. Telefonla kızını aramışlar hemen; cenazeyi alması için... Kızı ‘Bekletmeyin, toprağına gömün’ demiş ve eklemiş: **‘Su, çatlağını buldu.’**”

Sonra, “Türkiye’nin toprağında gözünü var’ diyorlar ya” demişti:

“Evet, gözümüz var bu vatanın toprağında... Ama koparıp götürmek için değil, en dibine gömülmek için...”

Böyle anlatıyordu Hrant Dink bir arkadaşına yaşamış olduğu öyküyü, gözleri yaşararak...

İşte o gözünü diktiği yere, ölesiyeye sevdiği, terk etmediği için de kurban edildiği bu toprakların kanlı sinesine yatırdık tam bir yıl önce Hrant’ı... Değerli bir hayata, insana olağanüstü heyecan veren bir hayat serüvenine hoyrat bir nokta koydular **23 Ocak 2007**’de.

Onun ardından aklımızda kalan ilk görüntü yere düşen bedeni kadar delik ayakkabılarıydı. Onu tanımayan, yüzünü bile görmeyen milyonlara, en yalın ve sade haliyle kendisini tanıtan “kimliği” oldu delik ayakkabıları. Herkes kendine ait olan bir parça gördü saatlerce yerde yatan kanlı cansız bedeninde ve delik ayakkabılarında. Yaşamında tanımayan, düşüncelerini ve kimliğini bilmeyen milyonlara Onu bundan daha iyi tanıtan başka ne olabilirdi ki?

“Ben de sizlerden biriyim ey dostlar, ey insanlar! Kurtulamadığım yoksulluğumla, cansız yere yıkılan bedenimle, sizlerden kopamayan düşlerimle, ayrılamayan yüreğimle sizlerden biriyim. Şu an arkadan kallesçe kurşunlanmış olmasaydım aranızda, yanınızda olacaktım; ya bir ekmek kuyruğunda ya gazete alırken ya da otobüs beklerken. Ürkütmeden, dokunup bir çift söz söyleseydiniz, kendinizden biri olduğumu görecektiniz. Yani bir Kürt, bir Rum, bir Türk ya da adını bile duymadığımız Yezidi, Keldani, Asurî olacaktım. Yani sizden biri, yani öteki olmayan biri olduğumu görecektiniz. Memleketimi sorsaydınız, sizler kadar Malatyalı,

sizler kadar Anadolu’lu, sizler kadar bu toprakların çocuğu olduğumu görecektiniz. Adımı sorup kim olduğumu öğrenmek isteseydiniz ya da izleme fırsatı bulup farklı milletlerden halkın kardeş sofrasındaki konuşmalarından birini dinlemiş olsaydınız ya da yazdığım makalelerden birini okumaya fırsat bulsaydınız anlayacaktınız ki kirlenmiş dilinizle, yani ırkçı Kemalist ideolojinin argümanlarıyla **‘bir öteki’** yani ayakkabıları delik bir Ermeni olduğumu görecektiniz. Yani Hrant, yani bir gazeteci, bir aydın, bir yazar olduğumu anlayacaktınız.”¹

Bizden biriydi Hrant, tıpkı yurtlarından sürülen, yakılan, yıkılan Kürt halkı gibi O da adına kıyım, soykırım, sürgün denilen acı dolu bir halkın çocuğuydu. Yaşamı sürgün olmuş, bedeni kılıç görmüş, yüreği Ararat kadar acılı, dili Araks kadar asi, gözleri gökyüzü kadar dolu olan bir halkın evladıydı.

Onun ardından, bir de upuzun serildiği sokaklarda ürkek bir güvercin gibi sağını solunu kollayarak bir daha hiçbir vakit yürümeyeceği o yollardan yürüyen 100 binler kaldı hafızalarımızda; adım adım... kaldırım kaldırım... Belki de birçoğumuzun taşlarında büyüdüğümüz, serpilirken diz kanatıp taban çürüttüğümüz o kaldırımlar kabir oldu her birimize... **Nasıl unutulur ki o kaldırımlarda suskun iken mağrur, öfkeli iken hırçın olan halkın saatler boyu Hrant için, barış, demokrasi ve özgürlük için yaptığı sessiz yürüyüş...**

Beynimiz o gün bir kin tuzağına nar gibi dağıldı; cesedimize serilen gazetelerin başlıklarında kardeşlik çağrılarımız kanadı. İçimiz tıpkı Hrant gibiydi; kâh köpük köpük umut, kâh katran karası hicran...

Sonra günlerce Hrant’ı verdi gazeteler, televizyonlar... İstanbul bir insan seli gibi akarken ve hüznü dolu gözleriyle süzülürken caddelerden sokaklara doğru bir fıslı taşındı gazetelere... Görevli bir polis memuru, yanındaki kulağına eğilip hayretle şöyle demiş:

“Amma da çok Ermeni varmış Türkiye’de...”

Sonra çok geçmeden bir maçta tribünler Hrant’ın katilini destekleyen sloganlarla “Hepimiz Oğün’üz” diye bağırınca, bazıları ona özenip beyaz bere takınca, bizim de zihnimizde benzer bir hayret nidası belirdi:

“Amma da çok katil varmış Türkiye’de...”

Dink’in katledilişi bizi dehşete düşürdüyse de hayrete düşürmedi; bir mukadderat gibi biliyoruz Türkiye’de muhalif olmanın bedelini...

Sistemin serseri mayınlarını, polisin korumaya kalkınlarını, jandarma-polis kavgalarını, istihbarat kirliliğiyle hava bulandırma çabalarını da maziden tanıyoruz.

Burada belki bilmediğimiz; bilsek de kabullenemediğimiz şey, insanlık dışı bir barbarlığın, tribünler dolusu insanın alkışına mazhar olabilmesi... Bir hain cinayetin topyekûn üstlenilmesi... Bu vicdansızlığı kabul etmek zor. Yara, asıl orada kanıyor.

Celladına aşık cellat adayları...

10 yılda 15 milyon genç yarattık her yaştan mı diyordu “şair”. Evet, 10 yılda 15 milyon işsiz genç yarattık bu vatan topraklarında. Kazara bir işi olsa da mesleği olmayan, yarın umudu taşımayan, yılgın, umutsuz, çaresiz, öfkeli kalabalıklar... Yaşadığı kuşatılmışlığın hincını kendisini kuşatan sisteme değil, o sistemin diğer kurbanlarına yönelten çaresizler... Celladına âşik cellat adayları...

Nasıl olup da böyle “katilsever”lere dönüşebildiler? Siyasal bilinç, apolitik gözbağları sayesinde nicedir yerini kör inanca bıraktığından mı? Katillerin, televizyon dizisinde, siyaset sahnesinde, sokakta, mahkemede, üniversitede kahraman muamelesiyle itibar görmesinden mi?

“Yaşı kaç olursa olsun 17 veya 27. Katil kim olursa olsun, bir zamanlar bebek olduklarını biliyorum. Bir bebekten bir katil yaratan karanlığı sorgulamadan hiçbir şey yapılamaz kardeşlerim.” diyordu Rakel Dink, Hrant’ın ardından. Ve şimdi yüz binlerce çocuk Oğün olmak üzere, katil olmak üzere, akacak bir mecra, bir varlık bilinci, var olma nedeni bulmak üzere; işsiz güçsüz, eğitimsiz, bir sürü çocuk; öyle bırakılmış, öyle kaderlerine terk edilmiş...

Özgürlük ve demokrasi yolunda, halkların kardeşliği uğruna zorlu ve açılması güç bir kapıyı açtı yıkılan ince uzun bedeniyle Hrant Dink. Bu kapıdan girilerek zorlu

köprülerden geçilecek ve sayısız beden bu köprünün yapı taşı olmak için bedel ödemeye devam edecek. **Uslanmaz başımızın, susturulamayan dilimizin kurbanı olmaya her zaman hazır, adı bedel olan ideallerimizin korkusuz yüreği olmaya devam edeceğiz.** Ve biz yine haykıracağız özgürlüğü ve biz yine lânetleyeceğiz soykırımı, katliamları, kıyımları, yine en öfkeli duygularımızla haykıracağız ırkçılığın, ayrımcılığın, işkencenin bir insanlık suçu olduğunu. Bir gün yine haykırdığımız için vurulacağız belki de. Bir gün yine ışıklı bir beyne sıkılan üç hain kurşun, içimizdeki cennetten bir cehennem yapacak ve yine karartacak ümidimizin ufuklarını... Düşeceğiz yollara yine, kan kırmızı atlaslar boyunca, kayıplarımızın peşi sıra... **Ama daima içimizde emek ve özgürlük için yürünen yolda sömürü ve baskının son bulacağı inancıyla...**

Hüzün mü, olacak. Kim bilir belki yine yaşlı bir düdük çalacak Ermeni mezarlığında... İstanbullu **Bedros Turyan**’ın dizeleri vasiyetimiz olacak:

“Solgun benizli ölüm meleği/ sınırsız bir gülüşle karşıma dikilse de,/ acılarım-la ruhum buhar olup uça da,/ bilin ki hâlâ yaşıyorum.

Terli alınım/ taş kesilmiş vücudumu,/ kefeneye sarıp kara tabuta koysalar da,/ bilin ki hâlâ yaşıyorum.

Acımasız ölüm meleğinin titrek gülüşü/ dokunaklı çanını çalmasıyla,/ tabutum ağır ağır ilerlese de,/ bilin ki hâlâ yaşıyorum.

Yas şarkıları söyleyen insanlar,/ siyah giysileri ve asık suratlarıyla/ tütsü ve dualar yaysalar da,/ bilin ki hâlâ yaşıyorum.

Çukurumu kazıp beni gömseler de/ yasa bürünmüş sevdiğim/ Ağlaşıp ayrılırsalar da/ bilin ki hâlâ yaşıyorum./

Ama eğer bir köşede/ unutulup giderse mezarım,/ ve hatıram da solarsa, / Ah işte ben o zaman ölürüm.”

* (Hrant Dink, Armenak Bakır’ın ardından böyle yazmıştı. Şimdi de yere düşen bedeni kadar delik ayakkabılarıyla asla unutamayacağımız, halkların kardeşliği uğruna zorlu ve açılması güç bir kapıyı açan Hrant için atıyoruz aynı başlığı)

1. Garabet Demirciyan

***“Evet, gözümüz var bu vatanın toprağında...
Ama koparıp götürmek için değil, en dibine gömülmek için...”***

